

Giới thiệu Ngân Điều Nữ

Bạn đang theo dõi câu chuyện ngôn tình sủng trong truyện Ngân Điều Nữ của tác giả Hoa Nhi.

Buôn bán chính là làm giàu, nàng thắt chặt dây lưng (1) đành làm ăn không tính lãi,

Không còn cách nào khác nữa! Nàng vốn ao ước muốn trở thành đầu bếp bánh ngọt,

Nhưng tay nghề không giỏi, ý tưởng sáng tạo quá quái dị, đành phải làm bánh miễn phí,

Cố tình cách vách lại có thái giám què mới chuyển đến phá rồi,

Tìm người giả vờ diễn mình ăn bánh ho ra máu, dọa chạy tất cả khách hàng,

Thật là, chẳng qua chỉ hắt một chậu nước vào người hắn, hắn liền mang thù đến tận bây giờ.

Chiếc bánh này của nàng chắc cũng chỉ có thể cho chuột ăn,

Ôi, thật sự có một con chuột to bụng ăn vụng bánh của nàng nha!

Nàng hăng hái đuổi trộm, vô tình ngã vào thùng tắm nhà hắn,

Người nam nhân này tim còn nhỏ hơn hạt gạo, thế mà lại cáo quan bắt nàng chứ

Hại nàng bị dính xú danh (2) rình trộm nam nhân tắm,

Muốn giải thích, chăm sóc hắn để đền bù,

Khi danh dự mất hết, tức đến ói máu thì nàng mới phát hiện ra,

Cái tên trộm dụ nàng vào bẫy hồ nữ kia, chính là con chồn hắn nuôi..

Mời bạn đón đọc truyện hay này nhé.

--- ----

(1) thắt chặt dây lưng : theo thành ngữ thắt lưng buộc bụng

(2) xú danh: danh tiếng xấu

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Lời tựa:

Nhà họ Hoa của Hoa Nhi có thành viên mới.

Tiểu đáng ghét có một em gái... A! Không biết Tiểu đáng ghét là ai sao, Tiểu đáng ghét là anh trai Hoa, là cháu cưng của di Hoa, tim gan của ba Hoa và là bảo bối của mẹ Hoa, mọi người đã hiểu rõ chưa?

Sau ba năm Tiểu đáng ghét một mình lớn lên, rốt cuộc cũng có một "Người đủ sức" xuất hiện chống lại bé - Tiểu đáng yêu.

Cũng không phải Hoa Nhi làm cô bất công, mà em họ thật sự rất đáng yêu, khuôn mặt nho nhỏ, cái mũi cái miệng be bé, đáng vẻ siêu cấp xinh xắn, thật sự hội tụ đủ sự dễ thương, đương nhiên nhũ danh liền đặt là tiểu đáng yêu rồi.

Nhớ ngày đó vốn không phải từ đầu tiểu đáng ghét đã được gọi là tiểu đáng ghét, ai bảo bé luôn vào lúc Hoa Nhi phải hoàn thành bản thảo mà khóc nháo, khiến người khác không thể chuyên tâm, tức giận liền gọi bé là tiểu đáng ghét.

Hiện giờ Hoa Nhi không ở cùng người nhà nên em họ náo loạn như thế nào cũng sẽ không đến chỗ Hoa Nhi, so sánh thì đương nhiên sẽ được yêu thương lâu hơn.

Đối với em gái đã mong chờ từ lâu này, Tiểu chán ghét vô cùng yêu thích, luôn muốn tranh cho bé bú sữa bình. Nhìn thấy hình ảnh bé trai cầm bình sữa mạnh mẽ đưa đến gương mặt đã mang nét sợ hãi của tiểu đáng yêu thật sự dọa sợ một đám người lớn, chỉ thể thay nhau quan sát bé, miễn cho bé nhiệt tình quá mà không cẩn thận bị thương tiểu bảo bối.

Hiện giờ bé cực kỳ muốn củng cố danh làm anh trai này. Bạn gọi bé tiểu chán ghét, bé hoàn toàn không thèm để ý tới bạn, hơn nữa còn có thể tức giận sửa lại cho bạn rằng bé là ca ca, bạn đừng gọi vậy. (Lời tác giả: Tôi hôn mê rồi.)

Trình độ chạy trốn của đứa bé này cũng thuộc hạng nhất, bé đã liên tục làm hỏng hai chiếc điều khiển từ xa DVD của Hoa Nhi, Hoa Nhi tức giận đến nổi tóm lấy bé nắn to một trận, thế nhưng bé còn ôm lỗ tai nói bé không biết đang nói gì cả, còn giả vờ bản thân thực sự ngây ngô hỏi điều khiển từ xa gì cơ? Mẹ nó, trực tiếp bắt lại đánh đòn.

Rốt cuộc bé cũng thực sự không chống đỡ được thiết chương của Hoa Nhi, khóc đến nước mắt nước mũi tùm lum, nói bé nguyện ý cầm điều khiển từ xa nhà bé đến bồi thường. Hoa Nhi thấy chuyện không thích hợp để từ chối, bé còn nói ba bé có nhiều tiền có thể bồi thường một cái khác.

Thực sự từ khi có Tam Quốc Vô Song, Hoa Nhi đã sớm bắt đầu luyện chơi. Tiểu chán ghét sẽ ở bên cạnh chơi cùng, thực ra bé chỉ cầm đũa đưa thôi chứ không tham gia trò chơi, bé thấy hình ảnh liên vui vẻ, còn tưởng Sở Hưởng Vô Định Hoa Nhi là bé nữa.

Khi Hoa Nhi chơi chán rồi, muốn đi nghỉ thì bé sẽ bắt đầu phản đối tất trò chơi.

Bé sẽ khóc lóc đi tìm kiếm ngoại lực giúp đỡ, "Mẹ ơi! Chị ấy tắt trò chơi điện tử của con."

Hoa Nhi hung dữ, "Mày còn không phải chỉ nghịch thôi!"

Tiểu chán ghét vừa khóc vừa la còn nháy "Em có, em có chơi!"

Hoa Nhi càng hung dữ, "Mày sẽ không chơi đâu!"

Tiểu chán ghét khóc đến thê thảm "Em có, em có mà."

"Mày sẽ phải làm đội trưởng, chị không muốn chơi, còn chơi được đâu?"

"Nhưng em muốn chơi! Chị giúp em mở đi, em không mở được."

"Mày nói mày không mở được, chứng tỏ mày đã không chơi."

Lúc này chỉ thấy một đứa bé ba tuổi khóc meo meo ngoe nguẩy, nước mắt tuôn như sông Hoàng Hà, vô cùng buồn cười nhưng cũng thực sự đáng yêu.

Mãi cho đến khi mẹ Hoa mắng Hoa Nhi một trận, lại lấy GAMEBOY cho bé ăn loạn thì bé mới buông tha trò Tam Quốc Vô Song, cũng ngừng khóc.

Thực sự không hiểu nổi trẻ con, rõ ràng không chơi nhưng sao lại phải âm ỉ một trận như vậy?

May mắn tiểu đáng yêu chỉ biết uống sữa rồi đi ngủ, tuyệt đối không giống cô nhà bé luôn bị mẹ mắng.

Editor: Mèo (meoancamam)

Đường sông ở trấn Hợp Hoan đông như mắc cửi, nhiều nhà sống trên sông, cũng nhiều nhà có sân nhỏ, trước cửa là phố xá, sau ngõ lại là cảnh sông đôi lập.

Không chỉ mỗi đường phố náo nhiệt đông đúc, đến sông Trúc Diệp Thanh cũng náo nhiệt không kém.

Có đại thẩm giặt quần áo rửa rau trên mỏm đá bên sông, có đại thúc ngồi trên mỏm đá uống trà nói chuyện. Chạy trên sông là những con thuyền chở rom rạ, lương thực, rau dưa và trái cây đang lớn tiếng rao hàng, cũng có bọn nha hoàn mở cửa sổ mang giỏ trúc đến mua hàng.

Ở trấn Hợp Hoan, mặc kệ có ở ngoài phố hay trong ngõ hẻm thì đều náo nhiệt bận rộn giống nhau, bảng hiệu quán xá không chỉ được treo phía trước, đến cả cửa sau cũng phải treo lên một biển hiệu.

Một con thuyền lớn xa hoa chạy trên sông Trúc Diệp Thanh làm mấy thuyền nhỏ xung quanh phải né sang bên cạnh, cũng dẫn tới không ít tiếng oán giận.

Nhưng cũng có không ít người tò mò nhìn thuyền, chụm đầu ghé tai có cùng nổi nghi hoặc —

"Thuyền đẹp thật, dám chắn phải tốn không ít bạc để làm ra."

"Là ai đến nhỉ? Khí thế như vậy?"

Trong khi mọi người đang tò mò nói nhỏ thì thuyền lớn đã thả ván xuống.

"O? Đó không phải bến nhà họ Vương sao?"

"Ta biết rồi! Nhất định là người nhà họ Vương phát đạt, không quên trở về thăm tặng hương thân đây. Nhìn con thuyền này đã thấy khí phách rồi!"

Nhà họ Vương này phát đạt từ cách xây phòng giống vùng sông nước, chỉ hai mươi mấy năm đã chuyển về kinh thành, có năng lực tự mình chế tạo tàu, thuyền lớn đang đậu ở chỗ này là đại biểu cho việc người nhà họ Vương đã áo gấm trở về sao?

Cả một khu chợ, dường như mỗi nhà đều có thể nổi lại được chút quan hệ thân thiết, mọi người vừa thấy người nhà họ Vương khí thế trở về như vậy liền bắt đầu tính toán xem bản thân nên xưng hô thế nào với lão thái gia nhà họ Vương.

Ai ai cũng gần như nín thở ngưng thần nhìn lên boong thuyền, muốn biết rốt cuộc là ai sẽ đi xuống?

Một đoàn áo giáp sắt thần tốc cuộn cuộn đi xuống boong thuyền, một tiếng động thôi đã đi sâu vào con đường nhỏ bị cỏ hoang che phủ đổ vào nhà họ Vương, nhanh đến nỗi không ai có thể thấy rõ ràng rốt cuộc đó là cái gì.

Tiếp đó chỉ trong một cái nháy mắt, một nam tử áo trắng lùi ra từ khoang thuyền, mọi người vẫn còn chưa thấy rõ dáng vẻ của hắn thì đã chú ý thấy hai tay hắn đang lôi kéo thứ gì đó.

Hắn lại lùi lại một bước, mọi người "a" một tiếng, thì ra hắn đang lôi ra một chiếc ghế có phần kỳ quái, ngồi trên đó là một người nam nhân đang ôm ngực, xem ra đang rất tức giận, tuy vậy vẫn không hề tổn hại đến vẻ tuấn tú khiến mắt người sáng lên của hắn.

"Được rồi, cuối cùng đã đến nơi. Nhìn nơi này đi, là địa phương rất tốt, huynh cũng không cần oán giận làm gì chứ."

Phong Diệc Nhiên cười tít mắt nói xong, giờ tay quơ quơ, còn an ủi biểu ca có tâm trạng rõ ràng không được tốt lắm.

Nói bà con xa không bằng láng giềng gần, dù sao cũng là khách tha hương mới đến, đương nhiên phải chào hỏi cùng bà con cô bác, nếu cứ tiếp tục im lặng bày ra gương mặt như người chết, đến chỗ còn ghét, ai còn muốn cho hắn gương mặt hòa nhã?

Nhưng mà nói đi nói lại, Phong Diệc Nhiên đã không ngã gãy chân, còn không chịu nổi khổ của việc say tàu, đương nhiên khi rời thuyền có thể khỏe mạnh nhanh nhẹn, vui vẻ như chim nhỏ rồi.

Trình Mặc hừ mạnh một tiếng, bởi vì say tàu mà đầu óc vẫn còn quay cuồng khiến sắc mặt hắn có phần trắng xanh, nhưng tức giận thì vẫn hung hãn mười phần.

"Không cần gì phải tức giận? Gặp quý, đây thì tính gì là địa phương nhỏ, nơi nơi đều là người."

Hắn nhìn người xung quanh một chút, trên thuyền nhỏ, trên mỏm đá, ngồi chễm chệ trên thềm đá, còn có trong cửa sổ, đông nghịt nơi nơi đều là người.

Một cho tên vô lại Vương Lão Thực kia lại dám vỗ ngực bảo đảm với hắn, nói quê nhà ông ta vô cùng hoang vắng, đến chim cũng không thèm đến xây tổ.

Bây giờ lại có nhiều người thấy dáng vẻ xấu xí của hắn như vậy, thật sự không thể chịu nổi.

Nếu như hắn muốn đến chỗ này để người nhìn ngắm, còn dùng được thành ngữ trốn đến nơi "thâm sơn cùng cốc" sao?

Thấy vẻ mặt tức giận đến co giật của hắn, thân là biểu đệ kiêm bạn tốt của Trình Mặc, đương nhiên Phong Diệc Nhiên biết rõ trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì.

"Ta hiểu tâm trạng của huynh, nhưng nghĩ đến phần tốt thì bọn họ đâu biết huynh là ai, cái mặt này ném ra cũng không tính là lớn lắm."

Mà hắn vội vàng rời khỏi kinh thành như vậy, cũng là vì thoát khỏi hai tên ái mộ vương vớ.

Trong đó có một người vừa vặn là người không ra gì, muội muội cùng cha khác mẹ siêu cấp khiến người ghét ----- Phong Đình.

Mà tên ái mộ còn lại, trình độ làm lòng người buồn bực lại càng cao hơn.

"Hiểu rõ tâm trạng của ta? Ta nghĩ muốn như vậy rất khó đấy. Dù sao đệ luôn luôn không hiểu được thực sự mất mặt là như thế nào, hiểu được chứ mất mặt biểu thị cái gì."

Hắn là tiểu vương gia uy phong nhất cả kinh thành, là người cực kỳ có khí thế, thế nhưng lại ngã gãy chân như người bình thường, nếu điều này truyền ra thì hắn còn muốn gặp người sao?

Phong Diệc Nhiên cười hắc hắc, nhỏ giọng nói "Huynh cần phải xiên xỏ ta da mặt dày như vậy sao? Huynh để ý như vậy làm chi, dù gì cũng chỉ là ngã gãy chân thôi, có cái gì mất mặt đâu?"

Trình Mặc lại khề hừ "Còn không mau đẩy ta vào, nếu còn ở lại lâu một chút thì ta cũng muốn thu tiền bọn họ nhìn mình rồi."

Ngã gãy chân đương nhiên không có gì đáng ngại, vấn đề chính là hấn bị ngã gãy chân như thế nào!

"Được rồi!" Phong Diệc Nhiên vừa đẩy vừa nói: "Nhưng rốt cuộc huynh làm gì mà lại bị như vậy? Nói chung sẽ không phải vừa thức dậy thì chân liền bị chặt chứ?"

Rốt cuộc Trình Mặc ngã gãy chân như thế nào, đến bây giờ hấn vẫn không rõ được, biểu đệ số khổ là hấn cũng thật không tốt nha.

"Đưa ta ra khỏi thành, nhanh lên."

Chỉ nói một câu như vậy, hấn cùng Trình Mặc liền đến trấn Hợp Hoan này để dưỡng thương, lại còn không thể hỏi rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, thật sự quá không công bằng rồi.

"Nếu ta muốn phơi bày mọi chuyện dưới ánh mặt trời, để mọi người đều biết thì ta nhất định sẽ nói cho đệ đầu tiên." Trình Mặc quyết đoán từ chối.

Hấn đã quyết định sẽ ôm bí mật này đến khi vào quan tài rồi, người nào cũng đừng mong chờ hỏi được nguyên do vì sao từ miệng hấn.

"Huynh bí như vậy, chẳng lẽ là do ma quỷ gì đó sao?" Hấn trông giống như mấy kẻ nhiều chuyện thích ăn nói huyền thuyên hay sao? Thế nhưng lại nói xấu hấn như vậy?

Hấn làm bầm oán giận, nhưng hai tai Trình Mặc giả vờ như không nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Phong Diệc Nhiên giúp chế tạo một chiếc xe đặc biệt, có bốn bánh xe nhỏ cùng một ghế dựa, vững vàng đưa hấn thẳng đến cửa sau nhà Vương Lão Thực.

Trình Mặc nhìn xung quanh một chút, mày hơi nhăn lại, gọi thấp một tiếng: "Này! Hòa thượng kia đã chạy đi đâu rồi?"

"Tiểu tử kia chân không bị đứt, đã sớm rời thuyền rồi, yên tâm đi, bây giờ liền chạy về ấy mà."

Trình Mặc nở nụ cười nhưng trông mắt không có chút ý cười nào: "Đệ nói gì thì nói, nhất định phải ăn nói xát muối như vậy sao?"

Phong Diệc Nhiên lập tức kêu to oan uổng "Huynh đây là gãy chân rồi tim cũng nhỏ theo đấy."

Hấn làm gì có ý cười nhạo, chỉ là trời sinh đã như vậy, nói đi nói lại liền như thế, hấn cũng không phải không biết còn so đo như vậy!

Trình Mặc lại vẫn giữ dáng vẻ không phân rõ phải trái, "Đệ đừng cãi nhai nữa, đệ ta cũng cho đệ thử tư vị bị thế này nữa nhé."

Nhìn Phong Diệc Nhiên lại có biểu tình không cho là đúng, rõ ràng là đáng vẻ không tin.

Hấn lại nói: "Hoài nghi hà? Đệ sợ ta không có bản lĩnh này sao?"

"Ài! Đầu năm nay người tốt thật khó làm mà, thôi, đệ ngâm miệng cho lành."

Hấn đương nhiên sẽ không hoài nghi bản lĩnh của Trình Mặc, nếu không có năng lực thì sao có thể là người tin cậy bên cạnh hoàng thượng chứ.

Nếu huynh ấy không có một bụng đầy suy nghĩ xấu, đầu toàn chủ ý đáng sợ thì sao được hoàng thượng coi là mưu sĩ bên người chứ?

"Ngoan." Nhìn gương mặt như ăn phải mướp đắng của Phong Diệc Nhiên, rốt cuộc Trình Mặc cũng cảm thấy tâm tình có chút thoải mái.

Không còn cách nào nữa, hấn là người luôn không chịu được việc không có gì để làm.

Tất cả mọi người đều biết, chỉ có nhàm chán mới giết được hấn.

Ba ngày nay đều sinh hoạt trên thuyền, say tàu cùng buồn chán gộp lại suýt chút nữa giết hấn luôn rồi, mà cách giải trí duy nhất là bắt nạt Phong Diệc Nhiên.

Đang lúc Trình Mặc và Phong Diệc Nhiên liên tục đấu nhau thì một cánh cửa ở ngôi nhà nhỏ bên cạnh bị đẩy ra, một thiếu nữ trong tay cầm chậu đồng,

cũng không thèm nhìn mà hắt nước một phát ra ngoài.

Phong Diệc Nhiên chân tay nhanh nhẹn nên lập tức nhảy ra, chỉ khổ mỗi Trình Mặc đang ngồi xe lăn, lùi tiến không được.

Tí tách, tí rách, từng giọt nước trên thân người chặt vật của hắn chảy xuống đất, miệng sụ xuống, khí thế nguy hiểm nhảy mắt ngưng tụ quanh thân hắn, cảm giác giống như có một màu khói đen bao phủ xung quanh.

"Phong, Diệc, Nhiên!"

Tên hỗn trướng này thế nhưng chỉ lo bản thân mà tránh đi, mặc kệ luôn hắn trong tình huống cấp bách không thèm giúp đỡ?

Trình Mặc vừa nghĩ đã biết là tên kia cố ý, mượn dịp báo thù.

Thiếu nữ vừa hắt nước kia đang định thuận tay đóng cửa sổ thì đột nhiên nghe thấy một tiếng rống to, thiếu chút nữa bị dọa đến đánh rơi chậu đồng trên tay.

Nàng vừa ngoái đầu liền thấy, a một tiếng liền quay đầu nói vào trong phòng: "Không tốt rồi, muội hắt phải người ta rồi!"

Vừa nghe Trình Mặc rống lên như muốn giết người thì sung sướng khi đã báo thù được của Phong Diệc Nhiên lập tức biến mất.

Hắn vội vã nói: "Huynh mắng sai người rồi! Nào, người gây họa kia, đệ giúp huynh dạy dỗ nàng!"

Trình Mặc vén sợi tóc ẩm ướt dính trên mặt ra nói "Đệ chết chắc rồi."

Không sai, nha đầu kia đúng là đáng giận, nhưng Phong Diệc Nhiên rõ ràng có thể kéo cả người cả xe đi mà không ra tay, là tội càng thêm tội, càng đáng giận hơn!

Thấy vẻ mặt không tốt của Trình Mặc, Phong Diệc Nhiên vội vàng chữa cháy, hai tay xoa xoa, ngẩng đầu mắng người: "Này! Người đâu mắt mù hay sao, không phát hiện có người à?"

"Người mắng ta?!" Triệu Lập Đông tròn mắt, vẻ mặt vô tội kinh ngạc lập tức thay đổi thành đáng vẻ không cam lòng bị mắng "Người làm gì mà mắng chửi người ta?"

"Không chửi mắng thì làm gì? Người không nhìn thấy người làm ra chuyện tốt gì sao?" Hắn chỉ tay về hướng Trình Mặc, "Thấy không hả, nhanh nhanh lăn xuống mà bồi tội đi."

Trình Mặc cũng ngẩng đầu nhìn lên. Tuy nói phân nửa con tức của hắn là do Phong Diệc Nhiên khoanh tay đứng nhìn nhưng đối với cái người không chịu dùng mắt nhìn, không biết xử sự nơi ngoài đường mà tát nước tùm lum cũng tức giận.

Đó là một tiểu cô nương tầm 15, 16 tuổi, mắt to tròn trông vô cùng đáng yêu xinh xắn, tuy nhiên dung nhan xinh đẹp dường như chưa thoát được nét trẻ con.

"Vì cái gì mà ta phải lăn xuống bồi tội?" Tuy Triệu Lập Đông hiểu được bản thân không đúng nhưng đối phương lại được lý, dùng thái độ hung hãn không buông tha khiến nàng không muốn bản thân bị yếu thế.

"Nói thừa, đã làm sai chẳng lẽ lại không giải thích nhận lỗi sao?" Vì để cho Trình Mặc nguôi giận, dù cho phải lớn bắt nạt bé thì Phong Diệc Nhiên hắn cũng sẽ làm.

"Vấn đề là ta cũng không làm gì sai." Triệu Lập Đông nhìn Trình Mặc cả người dính nước, vẫn mạnh miệng nói.

Nàng lại không chịu nhận sai, còn có thái độ không chịu giải thích khiến cho Trình Mặc cảm thấy nếu bản thân còn yên lặng nữa thì liền là kẻ yếu đuối rồi.

"Người không phân tốt xấu liền tát nước ra đường, còn gây hại cho người khác, lại còn đúng lý hợp tình nói người không sai?"

"Ta đương nhiên không sai!" Triệu Lập Đông nói: "Mỗi ngày ta đều hắt nước ra ngoài, đã hắt được mười mấy năm rồi, chưa từng có ai xuất hiện để ta hắt vào. Thế nhưng lại xuất hiện hai người các người không có mắt tự mình xông vào, ta đâu còn cách nào khác."

"Cái gì?!" Trình Mặc nhướn mày, đáng vẻ bị chọc cho tức giận "Nói như vậy là chúng ta xứng đáng bị ướt hả!"

"Ta chưa nói, nhưng chính người cho rằng như vậy cũng được." Nàng chu môi, vẻ mặt hắn xứng đáng dính xui xẻo còn nàng thì vô cùng oan ức.

"Tại sao lại còn có người như thế?" Phong Diệc Nhiên phụ họa, "Hắt người ta dính đầy nước, không nhận lỗi còn dám chế giễu người ta."

"Ta đã nói rồi, là chính các người tự chạy đến đây để ta hắt nước vào, còn làm ta giật mình nữa!" Triệu Lập Đông xoa ngực, đáng vẻ kinh hãi chưa hoàn hồn, giống như nàng mới đúng là người bị hại.

"Nói như vậy thì do chúng ta khiến người giật mình, là chúng ta không đúng nên không thể nói lý?" Trình Mặc thờ hờn hờn trừng mắt nhìn nàng.

Nha đầu đáng ghét kia, thế nhưng dám lật ngược phải trái, được tiện nghi còn khoe mẽ!

"Người cũng đầu tính là người được lớn tiếng, nhất định là người xấu, một đám thích mắng chửi người." Nói nàng mắt mù, quả thực là bắt nạt người ta!"

Phong Diệc Nhiên ủy khuất nói: "Lại do ta?"

"Đồng Đồng, sáng sớm lại cãi nhau với ai à?"

Một giọng nói mềm mại vang lên, ngọt như mật, mềm như bông, xuyên qua tai khiến cho người khác cảm giác cả người đều thoải mái bỗng bênh.

Phong Diệc Nhiên mở to hai mắt, mắt nhìn chăm chăm không rời bóng dáng xinh đẹp đang đến bên cửa sổ vén rèm.

Đó là một mỹ nhân mảnh mai, xinh đẹp như được tạc lên từ tượng tiên nữ, lông mày đen như dáng núi xa xa, đôi mắt đẹp hơi buồn, làn da mịn màng non mềm phiếm hồng.

Nàng, xinh đẹp không chút bụi trần, đẹp đến nỗi khiến người khác phải nín lặng.

"Không có đâu, không cãi nhau với ai cả, chỉ là hai người qua đường xa lạ xấu tính thôi." Triệu Lập Đông vội vàng đẩy nàng, sốt ruột nói: "Mau vào đi! Người (*) cứ chạy đến như vậy, nếu để cho cha mẹ biết thì người liền thâm rồi."

(*) đáng nhẽ ở đây phải dùng từ "tỷ" nhưng vì giữ tính chất ngạc nhiên cũng như đúng cốt truyện nên mình sẽ dùng tạm từ "người" nhé.

"Đừng thúc giục ta như vậy chứ!" Nàng khẽ cười một tiếng "Cũng phải để ta đóng cửa sổ vào chứ."

Nàng vươn bàn tay mềm mại nhỏ nhắn ra, chậm rãi kéo hai cánh cửa vào, còn không quên nở một nụ cười nhẹ với hai người nam nhân đang ngáy ra như phỗng dưới tầng.

Nhẹ nhàng cười, đến khuynh quốc khuynh thành!

Phong Diệc Nhiên như bừng tỉnh giấc mộng "Tốt, rất tốt! Trời ơi, không nghĩ tới ở cái nơi này còn có đến đại mỹ nữ thế này, thật sự là ngọa hổ tàng long không thể khinh thường mà."

"Đủ chưa, đừng ở chỗ này mà dùng thành ngữ loạn xạ nữa." Trình Mặc không kiên nhẫn nói: "Nhanh đưa ta vào nhà đã chuẩn bị đi, kêu người mang hành lý xuống nữa, để cho rằng cả người ướt nhẹp vô cùng thoải mái hả?"

Thấy mỹ nhân liền thất thần, rất giống sắc quý chưa từng nhìn thấy mỹ nữ, ít nhất cũng phải ung dung thản nhiên như hấn chứ! Người này thực sự là biểu đệ của hấn sao?

Thật sự khiến người khác hoài nghi mà.

Phong Diệc Nhiên vẽ mặt vẫn say mê nói: "Nhưng... Thật sự rất đẹp mà."

"Ta không phải không có mắt!" Từng giọt nước trên người Trình Mặc nhỏ xuống "Nhưng mà lần này lại phiền toái rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Editor: Mèo (meoancamam)

Mỹ nữ vừa xuất hiện, bánh bao ồn ào lập tức bị hấn vút sang một bên.

Nhưng dường như tiên nữ và bánh bao là tỷ muội thì phải, có cách nào tốt để có thể hấn xử lý được sự bất công của muội muội bánh bao, đồng thời theo đuổi tỷ tỷ tiên nữ được đây?

Cái này nên suy nghĩ thật tốt.

Triệu gia ở trấn Hợp Hoan là buôn bán trà.

Chỉ cần có chút quan hệ với quán trà, bọn họ đều có bán.

Lá trà, trà cụ, trà thư, thậm chí nước pha trà, từ cao cấp nhất đến bình thường nhất đều có.

Khác với những nhà khác chính là tất cả mặt hàng này đều do hai phu thê Triệu gia đi khắp nam bắc, tự mình chuyên chở về cho nên hai phu thê quanh năm suốt tháng thì hơn nửa năm là không ở nhà.

"Hai người các con ngoan ngoãn để ý cửa hàng cho ta, không được gây sự."

Đã sắp xuất môn nhưng Triệu Đức Trọng vẫn không ngừng dặn dò cẩn thận, tuy biết rõ làm vậy không khác gì gió thổi qua tai nhưng ông vẫn muốn nhắc nhở một hồi.

"Phụ thân, hằng năm người đều nói vậy, một năm đó chúng ta không quản lý cửa hàng rất tốt hay sao?" Triệu Lập Đông tươi cười nói: "Người và nương cứ việc yên tâm, chúng con không có việc gì đâu."

Triệu Đức Trọng hoài nghi nhìn con gái, "Chính là con bảo ta yên tâm mới khiến ta cảm thấy đau đầu ấy."

Lý Yến Y cười nói: "Cha đứa nhỏ, tại sao ông càng già càng lải nhải vậy? Con đều lớn cả rồi, còn không phân biệt được nặng nhẹ hay sao?"

"Đúng vậy! Phụ mẫu yên tâm, toàn bộ đã có con, tuyệt đối sẽ không xảy ra sai lầm."

Nàng vỗ vỗ ngực, vừa hừ một tiếng vừa nhắc nhân dùng lực đá vào đùi Triệu Xuân.

"À ừ, đau đấy!" Triệu Xuân dề xuống bức tranh thêu, thờ ơ một tiếng: "Đông Đông, muối đá ta đau lắm đấy."

Triệu Lập Đông tròn mắt, vẻ mặt hết cách, "Mau nói để phụ mẫu an tâm xuất môn, trong nhà lớn nhỏ sẽ không có chuyện gì."

"Ừ, phụ mẫu, hai người yên tâm đi đi, toàn bộ đã có con cùng Đông Đông chăm sóc, tuyệt đối không thành vấn đề."

Triệu Đức Trọng than một tiếng: "Yên tâm? Bộ dáng này của con khiến ta yên tâm thế nào?"

Rõ ràng là nhi tử mà lớn lại lại giống nữ nhân, nói chuyện cũng giống nữ nhân, đến sở thích cũng giống nữ nhân.

Ông nhìn xuống xúc động muốn khóc, vỗ vỗ vai Triệu Xuân, "Nhi tử này, con cũng không thể chịu thua kém nào, hương khói nhà ta chính là nhờ con đấy."

"Phụ thân, người lại thể rồi, không thể không đặt áp lực cho người ta chứ!" Triệu Xuân dầm dẫm chân, làm nũng nói.

Lý Yến Y không nói gì, đáng vẻ như đang hỏi ông trời.

Tuy Xuân hiện mặc nam trang nhưng vẫn không thay đổi được tư thái yêu kiều của con gái. Điều do bà, năm đó thực sự rất muốn sinh con gái nên coi nó như con gái mà chăm sóc, mãi đến khi sinh Triệu Lập Đông xong thì nó trái lại không biết bản thân là con trai luôn rồi.

"Phụ thân, hai người đã phải xuất môn, tiếp tục trì hoãn chỉ sợ sẽ muộn." Triệu Lập Đông khẩn trương thúc giục, tiễn phụ mẫu ra cửa.

Nếu không bọn họ lại vì chuyện ca ca mà phiền nào thì chắc chắn sẽ không dứt được.

Tuy không bỏ xuống được, không nỡ như phu thê Triệu thị vẫn phát tay rời nhà, tiếp tục chặng đường buôn bán hàng hóa từ trước.

"Ha, rốt cuộc cũng đi rồi." Triệu Lập Đông đứng trước cửa, nhìn phụ mẫu rời khỏi mà trái tim nhảy nhót không ngừng "Oa! Tự do rồi."

Cuối cùng cũng có thể tiếp tục làm ăn mỗi nửa năm một lần của nàng, tin tưởng mọi người chắc đợi đến nỗi không chịu nổi rồi?

Nàng xoay người vui vẻ nhảy nhót vào nhà, thiếu chút nữa đụng phải Triệu Xuân đã thay đổi trang phục đang đi đến.

"Oa! Huỳnh thật dọa người mà, nhanh chóng như vậy?"

Phụ mẫu chân trước vừa mới đi mà huỳnh ấy đã nhanh tay nhanh chân thay hết trang phục trang sức rồi.

"Đương nhiên." Hắn có chút đắc ý cười nhẹ "Nhiều năm huấn luyện mà ra!"

"Đôi thành như vậy, muối thấy còn thay huỳnh thẹn thùng ấy." Nàng lắc lắc đầu đối với bộ áo lụa mỏng lộ ra áo ngực của hắn.

Từ khi quen biết mấy tỷ muội ở Hạnh Hoa Lâu kia thì cách ăn mặc của huỳnh ấy ngày càng lớn mật, ngày hôm qua thể nhưng còn liếc mắt đưa tình với nam nhân xa lạ mới đến cách vách, thiếu chút nữa dọa nàng đau tim luôn.

"Muội nha đầu ngốc nghếch này, nữ nhân chúng ta có thân thể đáng giá như vậy, cái gì cũng giấu thì sao mê hoặc được đám nam nhân xoay xung quanh được?"

"Nhưng huỳnh cũng không phải nữ nhân."

"Đáng ghét!" Hấn cười đánh nhẹ nàng. "Nói ta không phải nữ nhân? Muội xem có nữ nhân nào so với ta còn giống nữ nhân hơn."

Triệu Lập Đông nhìn hấn, đánh giá cẩn thận sau đó lắc đầu: "Không có."

"Vậy không phải được sao?" Triệu Xuân nhẹ nhàng cười duyên, "Đông, nhanh đi đổi bảng hiệu đi, tối nay người ta còn cạo lông đấy."

Đại mỹ nhân Xuân Hoa như hấn lại có vài cái lông chân, chẳng phải dọa chết người sao?

Nàng nhin không được oán giận "Lại bảo muội cạo lông chân, huynh không tự làm được sao? Cả ngày tìm muội rầy rà."

"Muội cũng không phải không biết, người ta thấy dao là sợ hãi, nói không chừng còn té xỉu ấy chứ." Hấn lộ ra biểu cảm cầu xin đáng thương, "Hơn nữa mấy cái lông đáng ghét này, ta mới không dám động vào."

"Buồn nôn? Ở trên người huynh mà con chán ghét được."

Thật sự không hiểu nổi ca ca, làm nữ nhân có cái gì tốt chứ?

"Ôi! Đừng nói về nó nữa!" Dáng vẻ hấn dường như sợ hãi quá độ, kích động nói: "Đừng nói nữa, đừng nói nữa, đáng ghét, ta nghĩ đến là muốn ói rồi."

Hấn xoay người, dáng vẻ mảnh mai không chịu nổi như sắp ngã.

"Huynh đừng nháo! Tối nay sẽ giúp huynh cạo, giờ giúp muội đổi bảng hiệu đã."

"Cái gì! Nặng như thế, ta không khiêng được đâu, chính muội làm vẫn tốt hơn." Triệu Xuân kéo vài nàng qua, hôn lên mặt nàng một cái "Ngoan, ta đi Hạnh Hoa Lầu đây, nhóm tỷ muội còn chưa thấy qua bộ đồ mới này của ta đâu."

Nhìn hấn phong tình vạn chủng, trên người thơm nức rồi đi mà Triệu Lập Đông nhin không được phi một tiếng: "Lại vút cho muội làm, muội cũng không phải chuyên làm công việc nặng." Dù tính nàng có chút thô bạo nhưng nàng mới chính là cô nương trong nhà nha!

Tuy trong lòng rất không cam tâm nhưng nàng vẫn phải đỡ xuống biển hiệu viết chữ Trà Điểm, treo lên bảng hiệu trong nhà kho.

"Tiệm bánh ngọt ăn ngon, còn có Mỹ Nhân Thang." (nguyên gốc: Hảo cật cao bính chuyên mại điểm, phụ thiết mỹ nhân thang)

Nàng hài lòng tự nhảm lại chữ trên bảng hiệu, vui vẻ đỡ xuống hàng hóa liên quan đến trà khôi kệ.

"Bán bánh ngọt mới đúng chuẩn!"

Nàng đứng trên thềm đá, ảo tưởng bản thân nói chuyện với khách hàng đang cướp muốn mua bánh của nàng "Tất cả mọi người đều có thể thưởng thức bánh ngọt ta làm, không cần cướp đoạt nha, mọi người đều có phần."

Nàng đã lâm vào ảo tưởng tràn ngập cảm giác thành tựu rồi.

Ngoại trừ phu thê Triệu gia thì người nào ở trấn Hợp Hoan đều biết một việc, tiệm trà mỗi nửa năm lại thay đổi một lần, giữ độc quyền về... các món điểm tâm.

Triệu Lập Đông với mơ ước trở thành một đầu bếp bánh ngọt, đối với việc sáng tạo sản phẩm luôn cố gắng hết sức, mỗi ngày cửa hàng đều có hương vị khác nhau.

Mà người đến cửa tiệm lại càng khiến nàng muốn ngừng mà lại không có cách nào ngừng.

Chỉ cần có người vào ăn bánh nàng tự làm mà cảm thấy vui vẻ, nàng sẽ vẫn tiếp tục làm.

Đương nhiên, người yêu thích vẻ đẹp như Triệu Xuân cũng phải nắm chắc cơ hội, thừa dịp cha mẹ không có ở nhà mà kiếm chút bạc từ tiền son phấn cùng đồ may mặc.

Vì thế, Mỹ Nhân Thang liền được ra đời.

Tại căn phòng được hấn sắp xếp vô cùng ảo mộng sẽ có dịch vụ tắm cánh hoa, còn đánh tiếng là chỉ cần tới ngâm nước sẽ có vẻ đẹp như mỹ nhân, hơn nữa còn tặng vài lời khuyên dưỡng nhan miễn phí.

Mỗi lần ngâm nước là mười đồng, giá tiền coi như ổn định hợp lý, bởi vậy tỷ tỷ muội muội, nhà nhà người người đua nhau đến, làm ăn vô cùng tốt, đôi khi còn có lịch hẹn trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 2

Triệu Lập Đông hừ một tiếng, nhanh chóng mang vài dụng cụ làm bánh trong nhà kho chuyển ra, lập tức trong phòng liền bốc hơi nghi ngút.

"Đông Đông!"

Một thiếu nữ tóc tết hai bím, hai gò má phỉm hồng tình nghịch chạy tới, thấy nàng tay chân bận bịu trên lồng hấp thì liền tiến lên hỗ trợ.

Nàng hi hi cười, "Bá bá bọn họ đã ra cửa rồi à?"

Vừa thấy bày bố thế này trong lòng Phương Xảo Nhi liền hiểu rõ. Đây không khác gì trong núi không hổ, khi liền xưng vương (*) mà!

(*) trong núi không hổ, khi liền xưng vương: tục ngữ ví von không có nhân tài thì người bình thường liền đảm đương việc quan trọng.

"Ha ha! Bọn họ không ra ngoài rồi thì sao ta có thể làm ăn buôn bán của mình được."

"Ô? Cái buôn bán này của người lỗ vốn nhưng vẫn muốn tiếp tục sao?"

Không phải nàng muốn hắt cho tý muối của mình một gáo nước lạnh, mà bản thân vẫn nên tự mình hiểu ra chứ!

Nếu biết bản thân không có sở trường về cái này thì sớm buông bỏ mới là đạo lý.

Nếu không cũng chỉ tiện nghi cho mấy khát cái trong vòng hai trăm dặm xung quanh đây thôi.

"Phi phi phi, vừa mở cửa tiệm mà đã đến mất ta xui xẻo rồi."

Hừ, chờ coi, một ngày nào đó tiệm của nàng sẽ đẩy người xếp hàng cầm bạc tranh nhau tới mua bánh nhà nàng thôi.

"Ha ha, là tý muối nên mới nói lời thật lòng với nhanh, không phải mất xui. Đúng rồi, Xuân tỷ tỷ đâu rồi?"

"Đi Hạnh Hoa Lâu rồi! Tại sao người lại hỏi Xuân tỷ tỷ? Ca ca ta đầu óc có vấn đề, người cũng điên theo à."

"À ừm, sao người lại nói như vậy, Xuân tỷ tỷ được công nhận là đệ nhất mỹ nhân trong trấn, người đã quên hẳn là người giữ danh hiệu Bình Mỹ liên tiếp bảy năm liền à."

Bình Mỹ là danh xưng rất có uy tín ở trong trấn, người nhà có đất muốn làm chút chuyện chơi vui, bọn họ nhàm chán đến nỗi còn tạo ra danh sách phân bậc cho nữ nhân trong trấn.

Mà Triệu Xuân lại có mỹ mạo khuynh đảo, tất cả phong tình, giọng nói lười biếng, lại từ Hạnh Hoa Lâu học được kỹ năng tán tỉnh, khiến cho hẳn bảy năm liên tiếp đều đứng hạng đầu.

"Nam nhân trong trấn?" Triệu Lập Đông hừ một tiếng bày tỏ sự khinh bỉ của nàng, "Đều vô cùng nhàm chán."

Biết rõ rằng ca ca là nam nhân lại vẫn náo nhiệt theo đuổi, đây không phải nhàm chán thì là cái gì?

"Muội chỉ nói được như vậy thôi! Mỗi người đều dùng ánh mắt thuần túy để thưởng thức cái đẹp đến ngắm Xuân tỷ tỷ, như vậy rất tốt mà."

Tại Hợp Hoan trấn, vẻ đẹp của Xuân tỷ tỷ mê hoặc được tất cả mọi người, cái này đơn thuần chỉ là tán thưởng đối cùng sự nhiệt tình tha thiết với sắc đẹp nhưng cũng không phải điều người bình thường có thể lý giải được.

Nàng không tin Đông Đông lại không biết, cuối cùng người bảo vệ Xuân tỷ tỷ nhất vẫn là nàng đâu.

Triệu Lập Đông đầu đầu nói: "Đúng vậy, chính bởi vì việc này cho nên Xuân càng cảm thấy bản thân là một nữ nhân xinh đẹp hoàn mỹ."

Nàng thật sự lo lắng ngày nào đó hẳn âm ỉ muốn sinh em bé thì nên làm thế nào đây?

"Đó có cái gì liên quan đâu! Xuân tỷ tỷ vốn là nữ nhân hoàn mỹ mà." Phương Xảo Nhi cười nói: "Đến cả ông chủ mới của ta cũng nghe nói đến."

"Ông chủ mới?" Triệu Lập Đông nghi hoặc nhưn mày "Tây Thi rau cải đổi việc làm à?"

"Rốt cuộc ta cũng không thể ở mãi trên sông mở miệng hô giá cùng mấy đại thẩm kia được!" Phương Xảo Nhi cười nói: "Dù sao nhà họ Vương kia đúng lúc muốn dùng người, thù lao lại không kém, ta liền đi thôi."

Sau khi hai người khiến người khác để ý kia tiến vào nhà Vương gia, dưới thuyền có rất nhiều nam nhân cao lớn, chuyển vào rất nhiều thùng lớn, sau đó còn dẫn trước cửa lớn giấy đỏ muốn thuê người.

Đương nhiên ngay lập tức đã có một số lượng lớn người đến xin làm, nhưng thực ra người tò mò muốn đến tìm hiểu là chiếm đa số.

"Nhà họ Vương? Người nói cách vách kia định xây nhà nuôi muối à?"

Triệu Lập Đông nghĩ đến hai tên rầm thúi đáng ghét sáng hôm qua mà theo bản năng nhăn mặt.

"Đúng vậy, nhưng ông chủ mới không phải người Vương gia. Vốn mọi người đoán nhà họ Vương áo gấm trở về nhưng ta nghe được là không phải như vậy." Phương Xảo Nhi chỉ vào chân mình tiếp tục nói: "Hình như chỉ là bạn của nhà họ Vương, chân bị thương nên đến đây dưỡng bệnh thôi."

Nghĩ đến xung đột ngày hôm qua, Triệu Lập Đông cười lạnh một tiếng "Xứng đáng, báo ứng. Nhưng người nói đó là bạn Vương gia, vậy người Vương gia..."

Nàng không nói hết, chỉ dùng ánh mắt ám muội nhìn Phương Xảo Nhi cười.

"Đúng rồi đúng rồi, hôm qua nương ta còn nói chuyện, tự xưng đứa con duy nhất nhà họ Vương có gia sản được để lại lại không thừa kế mà chạy vào cung làm thái giám, hi hi, thật sự kì lạ mà."

"Ta cũng nghe cũng nghe phụ thân ta nói đến." Phụ thân già lo lắng ca ca sẽ giống con một nhà Vương gia mà có suy nghĩ đó trong lòng.

Nghe nói hẳn làm thái giám cũng vô cùng oai phong, còn đưa cả nhà vào kinh thành hưởng phúc, nhưng cái loại phúc phận này nàng ngược lại không muốn hưởng thụ chút nào.

"Đúng vậy nha, mẹ ta vốn không cho ta đến nhà họ Vương làm phụ giúp trong nhà bếp, nói là hầu hạ hai người nam nhân không tốt."

Triệu Lập Đông nghĩ đến ánh mắt hai tên bọn họ nhìn ca ca liền lập tức gạt đầu đồng ý: "Nương người nói rất đúng, không đi vẫn tốt hơn."

"Làm sao có thể có chuyện gì chứ?" Phương Xảo Nhi cười tít mắt ghé vào tai nàng nói, "Vương bác gái nói là, hai người kia khẳng định là công công từ trong cung ra, không sai đi đâu được."

Nếu là công công, vậy từ đầu đã không tính là nam nhân, đương nhiên không thể gọi là có gì nguy hiểm cả.

Lúc này Triệu Lập Đông mới bừng tỉnh đại ngộ, "Khó trách ta cảm thấy hai người đó là lạ."

"Đúng vậy đúng vậy, môi hồng răng trắng không râu, không phải thái giám mới là có quý, mà nếu là bạn của nhi tử nhà họ Vương, vậy chín phần mười không khác gì hẳn." Phương Xảo Nhi chắc chắn nói.

"Ta nói lạ không phải có ý đó." Nàng mới mặc kệ đáng đáp hai người kia thế nào, hơn nữa hôm qua nàng bận cãi nhau nên cũng không để ý.

Thì ra là hai tên thái giám, xem ra trực giác thật không sai, một cường một nhược.

Nhất là cái tên nhẩy ra bắt nạt kẻ yếu kia, rõ ràng đang lấy lòng cường giả ngồi ở ghế tựa lại còn nôn nóng bảo vệ hắn, đáng vẻ như người bảo vệ.

Giống như là thê tử đang bảo vệ lão công vậy!

Mà còn đáng sợ hơn là bọn họ còn có thể bị sắc đẹp mê hoặc đến như vậy chứ?

Xem ra dù có tính đúng sai gì đó thì nam nhân vẫn thủy chung là nam nhân mà thôi!

Phương Xảo Nhi nghiêng đầu nhìn nàng "Đồng Đông, người làm sao vậy?"

"Cái gì ta làm sao cơ?"

"Chính là vẻ mặt đấy." Nàng chỉ mặt nàng, cười hề hề nói.

Triệu Lập Đông sùng sốt, "Vẻ mặt gì cơ chứ?"

"Chính là vẻ mặt khinh thường đấy! Người thực sự nên lấy gương nhìn một cái đi."

Xem ra Đồng Đông thực sự không thích ông chủ hào phóng mới của nàng rồi.

"Ta còn lâu mới như vậy." Triệu Lập Đông cười đẩy vai nàng. "Trái lại trên mặt người trần ngập vẻ a dua nịnh hót đấy."

"Người nếu được vào cửa nhà Vương gia, được thấy đồ vật nhà bọn họ, theo ta người sẽ lộ ra cái vẻ mặt đó không sai biệt lắm đâu."

Tất cả đều là những thứ nàng chưa bao giờ được thấy qua, hơn nữa còn vừa nhìn đã biết vô cùng cao quý.

Bọn họ chỉ có hai người thế nhưng có thể mạnh tay chi tiền thuê nhà hoàn, gĩa sai vặt, đầu bếp nữ, cả tổng quản để giám sát, hộ viện nữa, tóm lại là cái gì cũng không thiếu.

Không chỉ mình nàng nghĩ như vậy, dường như tất cả người làm thuê đều choáng ngợp nghĩ vậy: Người trong cung ra ngoài, quả nhiên là khác biệt!

"Ta mới không thiếu mấy đồng tiền kia nhá."

"Là sao?" Phương Xảo Nhi nhìn nàng không quá lạc quan, quan sát cửa tiệm, vỗ vỗ vai nàng nói, "Ba ngày, người liên chồng đỡ không nổi được nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 2.2

Editor: Mèo (meoancamam)

Ngoại trừ mấy khát cái chi cầu no bụng không so đo thì theo nàng biết, Triệu Lập Đông chưa bao giờ thành công bán đi món bánh của mình.

"Nhưng không sao cả, chỉ cần người mở miệng, ta có thể giới thiệu người cùng ta đi làm nha."

"Phương Xảo Nhi, người mang miệng quạ đen của người lẫn ra ngoài cho ta!" Lần này Triệu Lập Đông đã phát hỏa.

Nhưng nàng cũng biết Xảo nhi nói đích thực là sự thật, số tiền nàng dành dụm còn có thể bán bánh miễn phí đến bao giờ?

Thấy nàng tức giận, Phương Xảo Nhi một chút cũng không để ý, còn cười hi hi "Ta đây liền mang theo miệng quạ đen của mình đến cách vách kiểm thật nhiều tiền nha."

Nàng nhẹ nhàng đi ra ngoài, còn quay đầu nói: "Dừng rồi, tiền lương cách vách là mỗi ngày 50 đồng, mà sau khi ông chủ dùng xong cơm tối thì mọi người có thể về nhà nghỉ ngơi. Mọi người ai cũng nói chưa từng được làm nô tài mà tự do vui vẻ như vậy, người có lẽ nên suy nghĩ một chút đi."

Triệu Lập Đông đáp lại là một bao bột mì được ném qua.

Nàng mới không buông tha ước mơ của mình, còn lâu!

Khuê phòng của Triệu Lập Đông đằng sau có một căn phòng nhỏ, miễn cưỡng có thể coi như phòng làm việc của nàng.

Nàng ở trong này nghiên cứu sáng tạo ra các loại bánh ngọt, tốn không ít thời gian.

Lần này món bánh mới tên là "Ngọc Châu Bảo Nguyệt bánh", đang được ra lò dưới sự xúc động không ít của nàng.

Nàng chân thành hi vọng nó có thể thành công nắm giữ được cái miệng kén ăn của người dân trấn Hợp Hoan.

Nhưng đang lúc nàng bận xúc động thì đột nhiên một hồi tiếng chuông liên tiếp truyền đến.

Có người đang nắm lấy dây chuông báo có khách đến, còn liều mạng rung chuông.

"Khách nhân đến cửa, thật tốt quá!"

Nàng vui vẻ lao ra, cũng không nhìn lại mái tóc dính đầy bột mì của mình, trên tay cùng trên y phục đều là vết trắng xóa, trên tạp dề bởi vì tiếp xúc gần bếp lửa quá nên có vài vết cháy xém.

"Có người hay không vậy? Không làm ăn buôn bán sao?" Phong Diệc Nhiên vừa rung chuông mở mở to họng kêu.

Mà Trình Mặc thì chỉ bịt tai lại, "Đệ đến chỗ khác rồi không được à?"

Cố ý ghé vào lỗ tai hắn hô, nhất định có cố ý muốn kêu thật to cho hắn điếc đi.

Muốn tiêu diệt tình địch thì cũng đừng dễ tiện như vậy!

Triệu Lập Đông đẩy ra một đồng lồng hấp, hộp bánh còn chưa được sắp xếp, vốn gương mặt tươi cười nghênh đón người của nàng vừa nhìn thấy hai người bọn hắn liền tức tức thành tức giận "Thì ra là các ngươi, đến đây làm gì?"

Có phải vẫn còn ghi hận chuyện ngày hôm qua nên đặc biệt chạy đến kêu nàng xin lỗi không?

Trình Mặc không hề giận nhịu mày "Hung dữ như vậy làm gì?"

Mặt bánh bao này nóng nảy gì chứ? Lạnh chanh nhảy xổ ra từ chỗ nào, ban đầu vốn đáng vẻ vô cùng hừng hực, vừa nhìn thấy bọn họ thì sắc mặt liền trở nên khó coi hơn cả cả quả phụ có nhi tử chết.

Cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi, nếu muốn đến gần tỷ tỷ nhà người ta thì không thể quá hung dữ mới muối muối, cho nên Phong Diệc Nhiên liền chen vào cười nói "Cô nương, chúng ta là tới xin lỗi, hôm qua đã dọa đến ngươi, thực không tiện."

"Cái gì dọa đến nàng ta chứ?" Trình Mặc thành thật không hề khách khí nói: "Là nàng ta hất vào ta đấy!"

Cũng không biết nàng hất xuống là nước gì nữa, nếu là nước rửa mặt của mỹ nhân thì cho dù hắn có khó chịu không sẽ không quá tức giận.

Nhưng nếu là nước rửa chân của mặt bánh bao, vậy thì chắc chắn khác biệt rất lớn rồi.

Triệu Lập Đông trừng mắt nhìn hắn, "Nếu ngươi muốn ta nhận lỗi, không có khả năng."

Muốn xem sự khinh bỉ của nàng cũng dễ dàng thôi, nàng có thể tặng thêm đấy.

"Được, hai người các ngươi đều đúng hết." Phong Diệc Nhiên cũng không muốn đắc tội Trình Mặc, vừa nói vừa ngo đầu vào bên trong, mong ngóng có thể nhìn thấy mỹ nhân, "Tỷ tỷ ngươi không ở nhà à?"

"Này!" Trình Mặc vươn tay捏 eo hắn, "Tự tôn của đệ đâu rồi?"

Mỹ nhân đương nhiên là muốn được gặp, nhưng tôn nghiêm cũng không thể không có được!

Bánh bao này khá hung dữ, vừa mở miệng đã toàn lời không hay, dù cho tỷ tỷ nàng đẹp đến nổi trời cũng phải sập thì hắn cũng không muốn dùng gương mặt tươi cười nói chuyện với nàng đâu.

Hừ, coi như tỷ tỷ nàng vận mệnh không tốt, có một muối muối như mù la sát giữ lại, khiến nàng mất đi sự dễ ý của hắn.

"Tự tôn của đệ?" Phong Diệc Nhiên vui vẻ cười ha ha "Đề ở kinh thành không mang đến."

Trình Mặc nhìn không được cay nghiệt nắng hắn một câu "Ta xem cái đuôi(*) của đệ cũng ở kinh thành luôn rồi."

(*) ý nói tính biết nghe lời của Phong Diệc Nhiên.

Tỷ tỷ?!

Triệu Lập Đông nghi hoặc một hồi rồi lập tức sáng tỏ, nhìn không được cười lớn "Tỷ tỷ? Các ngươi thực ra là tới tìm tỷ tỷ ta à? Ha ha, hi hi, thật buồn cười!"

Nàng cười đến đau bụng, đến eo cũng cong lại, không cả đứng thẳng được!

Ngày hôm qua lại còn dám mắng nàng mất mủ, rốt cuộc là ai mới mủ đây? Hai tên thái giám chết bầm này, thật sự lại vị mỹ mạo của ca ca làm cho mê muội nha!

"Các người... Ha ha, ha ha, tìm tỷ tỷ ta, tỷ tỷ, ha ha, có chuyện gì thế?"

Nàng cười đến nghiêng trước ngửa sau, khoa trương đến nỗi khiến Phong Diệc Nhiên khó hiểu "Có gì buồn cười chứ, không thể tìm tỷ tỷ ngươi mua trà sao?"

Hắn sớm đã nghe rõ ràng nơi này là tiệm trà, cách để tiếp cận mỹ nhân đơn giản nhất là mua vài thứ chỗ nàng, thuận tiện bồi dưỡng tình cảm.

"Có gì buồn cười chứ."

Nhìn nàng cười đến vui vẻ như thế còn lộ ra hàm răng trắng tinh, tức giận của Trình Mặc liền dâng lên.

Chỉ là một khối bánh bao nhân nhỏ, dựa vào cái gì có được hàng răng đều đẹp như vậy, hừ! Còn có đôi môi có chút đầy nhưng cười lên lại duyên dáng cũng khiến hắn nhịu mày, đây không phải điều nên được phát hiện trên người điên.

"Phụt!"

Phong Diệc Nhiên thật sự không hiểu, vì sao mỗi chuyện đi mua trà cũng khiến cho nàng đáp lại là điệu cười chảy cả nước mắt, cách giải thích hợp lý duy

nhất là gặp phải người điên rồi.

Hắn hoàn toàn không có cách nào nói chuyện với nàng, bởi vì nàng vừa cười vừa nói mà không cả thành một câu hoàn chỉnh.

Nhìn nàng cười đến nghiêng trước ngửa sau, hắn thật sự rất muốn kêu nàng đừng cười nữa, không may là trong khoảng thời gian ngắn hắn không thể nghĩ ra cách kêu nàng ngậm miệng.

"Ha ha cười chết ta! Ta không thể, không thể! Phụt, ha ha ha ha..." Trình Mặc hé miệng cũng cười giống nàng, nhưng cũng chỉ có tiếng cười còn khuôn mặt lại giống như tượng điêu khắc, chút ý cười cũng không có.

Được một lúc, rốt cuộc Triệu Lập Đông bị nụ cười khủng bố của hắn khiến cho cười không nổi, "Người làm gì vậy, làm ta sợ đấy?"

Người què này có bệnh à, làm gì phải cười cùng nàng mà gương mặt lại tối sầm cứng ngắt không khác tảng đá là bao.

Nếu nửa đêm mà thấy chắc chắn sẽ dọa nàng tưởng gặp phải quỷ luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 2.3

"Ta thấy người cười rất vui vẻ, liền cười theo mấy tiếng thôi. Tại sao người lại không cười rồi?"

"Thích cười thì nhà người cười đi, bệnh thần kinh, đừng cản trở việc buôn bán của ta." Hai tay nàng chống nạnh đuổi người "Đi nhanh, nhà ta không bán trà"

Trình Mặc rất nhanh nhìn bốn phía, "Có thể nhìn ra được."

Đại khái là tin tức có nhầm lẫn, cách vách không mở bán trà.

Phong Diệc Nhiên vì mỹ nữ mà đánh đổi cả tôn nghiêm, cười nói: "Vậy các người nơi này bán gì?"

"Hỏi đông hỏi tây là muốn mua thật không?" Triệu Lập Đông khề hừ, tay chỉ ra ngoài "Ra ngoài nhìn cho kỹ rồi hẵng quay vào!"

Chính là chuyện này mới làm người khác tức giận. Từ đầu vốn không biết rõ ràng chỗ này bán gì mà chỉ muốn thấy được nhan sắc ca ca, ý không ở trong lời khiến người ta tức giận.

Nhất là tên què kia, rõ ràng ngồi trong cái ghế kỳ lạ thấp hơn người ta một đoạn mà lại kiêu ngạo, một bộ hần là lớn nhất, kiêu căng như hắn có thể giẫm cả thế giới dưới chân khiến nàng nhìn mà khó chịu.

Phong Diệc Nhiên vội vàng chạy ra nhìn, vừa thấy liền gật đầu chạy về: "Thì ra là tiệm bánh ngọt! Thực ngượng ngùng, nghĩ nhầm rồi, bỏ qua nhé, dù sao chúng ta cũng mới đến thôi."

"Người làm gì mà phải xin lỗi nàng?" Trình Mặc trừng nàng một cái, tiếp tục nói: "Ta nhìn loại tiệm như này cũng biết không ra cái gì tốt rồi, không cần sợ đắc tội nàng."

"Người thả rắm xong chưa?" Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn, "Nếu như thả xong rồi thì đi đi."

Trình Mặc ha ha cười "Thả xong rồi thì cũng nên đi. Về sau ta nếu muốn thả rắm thì sẽ nhớ hạ cổ đến cửa."

"Người!" Nàng bị hắn làm cho tức giận đến hai mắt phun lửa.

Nhìn mặt nàng đỏ bừng lên, tức giận đến không nói thành lời thì tâm tình Trình Mặc liền trở nên tốt hơn. Chính là phải phun lửa như vậy mới giống bánh bao nóng mới ra lò chứ!

"A Nhiên, đi thôi, tạm thời ta không có rắm muốn thả, đợi bao giờ có lại đến."

Phong Diệc Nhiên có chút thất vọng đưa hắn đến cửa, lại quay đầu hỏi nàng "Tỷ tỷ người thật sự không có ở..."

Hắn còn chưa nói xong, nắm mi vắt ướt trực tiếp phi đến hắn, hắn vội vàng tránh ra, kết quả phía sau Trình Mặc không chạy thoát được mà dính chường.

"Phong, Diệc, Nhiên!"

Trình Mặc phát ra tiếng rống kinh thiên động địa, nắm chặt nắm đấm, trong mắt như muốn phun lửa.

Hắn lại thể nữa, lại chỉ lo cho an nguy bản thân mà bỏ qua hắn không thèm để ý.

Hắn bắt đầu hối hận rồi, quyết định để Phong Diệc Nhiên đi theo có phải sai rồi hay không.

"Ngoài ý muốn, đây là ngoài ý muốn." Phong Diệc Nhiên cố gắng giải thích, lại phát hiện khả năng tha thứ của Trình Mặc không cao cho lắm.

Lần này đổi lại là Triệu Lập Đông vui vẻ, khi Trình Mặc quay đầu trừng nàng thì nàng liền sung sướng giả mặt quỷ.

Nàng vỗ vỗ chân mình "Không còn cách nào, ai bảo người chạy không thoát, ha ha."

Trình Mặc đột nhiên hít một hơi thật sâu.

Nàng dám cười nhạo hắn! Khỏi bánh bao này, nàng cho rằng chỉ có chân đứt mới không chạy thoát thôi sao?

Được được, hắn nhất định sẽ cho nàng biết, cái gì là tứ chi đều đứt mà không thể động đậy, hoàn cảnh không còn đường chạy thoát.

Cực kỳ rõ ràng, giờ phút này trong đầu Trình Mặc chỉ tràn ngập lửa giận hùng hục, hoàn toàn không chứa nổi tỷ tỷ tiên nữ, chỉ có muối muối bánh bao.

Mà Phong Diệc Nhiên là người thông minh, nhìn ra được cục diện trước mắt.

Hắn tin tưởng cách tốt nhất để diệt trừ tình địch là dời đi lực chú ý của hắn.

Vì khiến Trình Mặc không rảnh đến gần tiên nữ, hắn (Phong Diệc Nhiên) đành phải khiến hắn (Trình Mặc) bận đi làm phiên bánh bao.

Căn cứ vào tính cách keo kiệt có cừu tất báo của Trình Mặc, hắn biết làm thế nào để làm cho tình hình càng nẩy lửa...

"Người ở cách vách có rất nhiều tiền."

Triệu Xuân bận rộn dùng mười ngón xinh đẹp của mình đan lại, mà Triệu Lập Đông lại có vẻ mặt uể oải, vừa giúp ca ca nàng cạo lông chân vừa không ngừng than thở.

Nàng đã suy nghĩ cả ngày, bánh Ngọc Châu Bảo Nguyệt kia của nàng đã đi đâu mất rồi?

Thật sự vô lý, nàng chỉ tốn chút thời gian đuổi đi hai tên quý chán ghét kia thôi, tại sao vừa quay lại thì kiệt tác đã không cánh mà bay rồi?

Nàng suy nghĩ cả buổi chiều, rốt cuộc cũng đưa ra một kết luận.

Có trộm!

"Đồng Đồng, muối có nghe ta nói chuyện không vậy?"

"Cái gì?" Nàng lấy lại tinh thần, khó hiểu nhìn gương mặt đánh chút phấn mỏng của ca ca.

Nói thật ra thì ca ca nàng thực sự rất đẹp.

Tuy nàng có thể giống nhiều người khác mà thương thức, yêu thích vẻ đẹp của hắn nhưng không thể không suy nghĩ về tương lai cho hắn.

Nói chung vẫn không thể tiếp tục như vậy mãi được.

"Ta nói..." Triệu xuân dường như cố ý kéo dài giọng nói kiều mỵ "Người ở tạm bên cạnh dường như rất nhiều tiền, hôm nay đám tỷ muội Hạnh Hoa Lầu đều nói chuyện về điều này."

Triệu Lập Đông nhướn cao mày, nghĩ đến gương mặt Trình Mặc khiến người ta tức giận kia liền hừ một tiếng "Chuyện này hôm nay Xảo nhi đã nói cho muội rồi."

Đúng đây, đúng đây, chính là có tiền mới có thể có gương mặt đáng ghét như vậy, tục không chịu nổi.

Nói không chừng những đồng tiền này đều là khi hắn làm người hầu trong cung, lén lấy từ ngân khố của lão hoàng đế đây.

"Còn nữa, nghe nói bọn họ là thái giám đó." Khi Triệu Xuân nói điều này thì trên mặt rõ ràng mang theo một chút tiếc hận "Ta nói này! Người nam nhân ngồi trên ghế dựa cũng coi như là mỹ nhân ngang tài ngang sức với ta, đáng tiếc, hắn không biết trang điểm, phí phạm mà."

Nghe nói như vậy, Triệu Lập Đông hoàn toàn há hốc mồm "Xuân, huynh điên à! Làm sao phải khen cái tên thái giám chết bầm bên cạnh, hắn đến cả một đầu ngón chân của huynh còn không bằng đây?"

Nói thật, hai lần nàng gặp hẳn đều bận tức giận, thật sự không chú ý tới diện mạo của hắn.

Lần sau mà có cơ hội, nàng nhất định phải nhìn thật kỹ.

Hắn dịu dàng cười "Muội là muội muội ta, đương nhiên sẽ thiên vị ta. Ài! Không biết có phải do liên quan đến thái giám hay không mà tên đó dù không dùng phần thì trông cũng vô cùng trắng mịn nha."

Những lời này thiếu chút nữa hù chết nàng, "Xuân! Cái đó rất đau đấy, huynh không cần thử đâu."

Trời ơi, thái giám chết bầm bên cạnh mới chuyển đến được một ngày mà đã bắt đầu ảnh hưởng không tốt đến Xuân rồi.

Hắn phiền não nói: "Ta biết rồi, người ta chính là sợ đau mới không dám, bằng không nếu chuyện đó có thể làm trở nên xinh đẹp thì ta nhất định đi làm."

Triệu Lập Đông vội vàng nói: "Nói không chừng tên thái giám chết bầm kia có phương pháp dưỡng nhan bí mật, không liên quan gì đến "chỗ đó" đâu."

Lần này Triệu Xuân dường như đã vui trở lại "Nói cũng phải nha, tại sao ta lại không nghĩ tới chứ. Chao ôi, thật muốn biết quá."

Vì hương khói Triệu gia, Triệu Lập Đông cực kỳ bất đắc dĩ nói "Yên tâm, nếu như có, muội nhất định sẽ thay huynh tìm hiểu."

Hắn vui vẻ ôm nàng "Đông Đông, muội đối với ta thật tốt, ta thật quý muội, không nghĩ tới muội có thể vì ta mà đến cách vách làm việc."

"Đến cách vách làm việc?" Từ lúc nào mà huynh ấy lại đưa ra kết luận như vậy, tại sao nàng không biết "Muội đâu có."

"Muội không phải nói giúp ta tìm phương pháp dưỡng nhan bí mật sao? Muội không sang cách vách làm việc thì đâu có cơ hội."

Mặt nàng lập tức sụp xuống "Không phải, muội chỉ nói sẽ cố gắng giúp huynh tìm, khác hẳn với việc trà trộn vào đấy."

"Vậy chẳng lẽ muội muốn tự ta đi sao?" Hắn dơ hai tay đẹp đẽ vừa được sơn móng tay ra, "Muội xem tay ta đi, giống như tay làm việc nặng sao?"

Triệu Lập Đông nhìn kỹ, "Không giống."

Xem ra đây là cái giá phải trả khi nàng đáp ứng với phụ mẫu sẽ "giữ nhà" rồi, rốt cuộc nàng cũng không thể để khi phụ mẫu trở về lại phát hiện ca ca vì đẹp hơn mà không cần chỗ đó nữa!

"Vậy là được rồi." Triệu Xuân hôn lên má nàng một cái "Ngoan, ta biết muội đối với ta tốt nhất mà."

Ài, sang cách vách làm người ở? Vậy làm sao có thể chứ, nàng đã khiến tên thái giám chết bầm kia tức chết rồi, làm sao hắn có thể dùng nàng?

Hơn nữa, nàng cũng không thể bỏ lại tiệm bánh ngọt của mình không mà thêm quan tâm, chạy sang nhà bên cạnh chịu sự khinh bỉ đâu.

Làm sao bây giờ, rốt cuộc nàng nên làm cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 3

Editor: Mèo (meoancamam)

Trình Mặc đang rất đau đầu.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì cách vách vô cùng ồn ào.

Thế mà trước kia Vương Lão Thực còn dám vỗ ngực đảm bảo với hắn ——

Trần Hợp Hoan là nơi hẻo lánh, yên tĩnh, không có bao người ở trấn nhỏ này.

Ông ta nhất định không muốn sống nữa mới dám cùng tiểu Vương gia là hắn nói dối không biết ngược!

Dựa theo trình độ ồn ào này mà xem, chắc người chết cách đây năm trăm dặm cũng bị đánh thức luôn rồi.

"Phong Diệc Nhiên!" Hắn không còn chút kiên nhẫn nào gào lên.

Không có động tĩnh gì? Con ruồi bọ ngày ngày bay ong ong bên hán, khi thực sự muốn tìm thì lại bay đến chỗ quái nào rồi đây?

Hán lại gào lên tiếp, lúc này mới thấy tên kia dùng tốc độ như bị lửa đốt mông chạy đến.

"Có có có, đệ đây."

Phong Diệc Nhiên thở hổn hển, vẻ mặt tươi cười chột dạ, đi qua bậc cửa đến chỗ Trình Mặc.

Khi Trình Mặc rống to như muốn gọi hồn phách hán về thì hán đang bận rộn làm một việc nhỏ, nhỏ đến nỗi sẽ giúp hán làm việc lớn.

"Đệ thật sự rất bận à?" Hai mắt hán nhú lại, khí thế nguy hiểm phát ra.

Cái này thường là dấu hiệu cho việc hán đang tức giận.

"Đệ không bận, chỉ là đang đi đây đi đó nhìn hạ nhân mới làm việc như thế nào thôi. Dù sao dùng nhiều ngân lượng như vậy thuê người, chung quy vẫn phải xác thực bọn họ có thể hầu hạ huynh thoải mái."

"Đi đây đi đó?" Con người Trình Mặc càng sâu, vẻ mặt càng không vui vẻ rồi.

Phong Diệc Nhiên cười khổ, "Đây là cụm từ cực kỳ bình thường, huynh đừng nghĩ nhiều vậy chứ?"

"Dù sao ta ngã gãy chân, không thể đi đây đi đó, đành phải ngồi ở chỗ này suy nghĩ linh tinh rồi."

Xem ra hán phải nghĩ cách chặt đứt hai chân Phong Diệc Nhiên thôi, như vậy hán mới không nhắc đến việc đi, chạy, nhảy ra, các loại động từ hoạt động bằng chân rồi lộ vẻ vui sướng cười trên nỗi đau của người khác.

"Huynh thực sự quá nhạy cảm rồi." Phong Diệc Nhiên cười ha ha, xoa xoa tay ân cần nói "Không biết huynh nôn nóng gọi đệ như vậy là có chuyện gì?"

Trình Mặc khề hừ, "Lỡ tai đệ gần đây không được tốt."

Không chỉ không nghe được tiếng gọi của hán, đến tiếng động ồn ào có thể gọi dậy người chết kia cũng tự bỏ ngoài tai.

"Có một chút thật. Đệ cảm thấy mắt mình có khả năng nhìn được tận tai cho nên rất hay sử dụng."

"Khó trách ta cảm thấy được gần đây ánh mắt đệ hơi có chút lác. Luôn nhìn sang nhà cách vách! Lâu dần tự nhiên thành lác rồi."

Phong Diệc Nhiên cười ha ha. Nếu nhắc đến tai, còn nhắc đến tiếng ồn kéo dài từ sớm này thì hán (Phong Diệc Nhiên) đại khái cũng biết hán (Trình Mặc) đang khó chịu điều gì rồi.

"Có phải huynh cảm thấy cách vách quá âm ỉ hay không?"

Trình Mặc vỗ vỗ tay, vẻ mặt ngạc nhiên nói: "Thật sự không nghĩ tới đầu nhà đệ lại bị nữ nhân cách vách mê hoặc đến như vậy mà còn có thể phát hiện ra sự thật này."

"Không phải nữ nhân cách vách." Phong Diệc Nhiên nghiêm túc sửa lại từ ngữ đầy tính châm chọc của hán, "Là tạm thời ở bên cạnh thôi, vốn đó là tiên nữ trên trời rơi xuống trần gian."

"Vậy nên đệ sang cách vách xem họ đang làm gì, sau đó tượng tượng tiên nữ rơi xuống bụi trần của mình sẽ trở về sao?" Trình Mặc nở nụ cười cố gắng kiềm chế bất mãn "Nếu được thì tiện thể báo bọn họ yên tĩnh một chút."

Nếu vì ý muốn được quen biết mà hán (Phong Diệc Nhiên) không muốn làm việc mà nói, vậy cũng không thể trách hán (Trình Mặc) vì sự yên tĩnh của hán mà làm ra chuyện gì.

"Vì sức khỏe cùng sự hài lòng của huynh, sáng sớm đệ đã qua xem rồi." Phong Diệc Nhiên cười tí mắt nói: "Bên cạnh âm ỉ như thế vì tiệm đó mở cửa rồi."

Trình Mặc nhú mày, "Nói trọng điểm."

"Đệ nói tiệm bánh ngọt đó, nha đầu họ Triệu kia dường như tay nghề rất tốt, trời chưa sáng mà ngoài cửa tiệm đã có một đám người, vừa xếp hàng vừa nói chuyện cho nên có chút ồn ào."

"Có chút thôi sao?" Cái này vốn đã vượt qua phạm vi người thường có thể cho phép rồi.

"Không có cách nào." Phong Diệc Nhiên nhún nhún vai, "Đệ vừa ngó một chút, người xếp hàng đến nỗi không thấy cuối hàng, dường như đã thành mấy vòng trên đường rồi."

Thực ra hán vốn muốn đợi hi vọng có thể gặp mặt nữ nhân, đáng tiếc vận khí hán không tốt lắm, vừa háo hức một tí đã phải về.

Trình Mặc lộ vẻ mặt không thể tin: "Tay nghề tốt đến vậy ư, có phải cường điệu quá không?"

"Có thể." Phong Diệc Nhiên cũng là biểu tình không rõ, gãi gãi đầu nói: "Nhưng nói gì thì nói, có tỷ tỷ tiên nữ như vậy, chung quy muối muội cũng phải có vài khả năng, nếu không sẽ không đứng chút nào."

Lúc này đột nhiên có người cười một tiếng, dường như là nhin không được mà bật cười, Trình Mặc lạnh giọng khẽ hừ, "Là ai?"

Phương Xảo Nhi ở bên cửa thò đầu vào, trên mặt là nụ cười không nhin được, "Thật xin lỗi, là Trình thiếu gia đưa điểm tâm qua."

Nàng ở bên cửa nghe được hội thoại không tốt lắm của hai chủ tử mà nhin không được cười ra tiếng.

"Mang vào bày ra đi." Phong Diệc Nhiên nói.

Nàng vâng ạ trong tươi cười, bước nhanh vào nhà để lên bàn ăn, lại không nhin được liếc mắt nhìn Trình Mặc lộ ra một nụ cười rõ ràng.

Trình Mặc vốn miễn cảm liên phòng bị, cảm giác nụ cười của nàng như cười mĩa bản thân.

"Người cười cái gì?"

Giọng nói của hắn không vang nhưng rất lạnh, nàng bất giác cảm thấy sợ hãi.

"Nô tì, nô tì không cười."

Ánh mắt Trình Mặc giống như tia sét đảo qua gương mặt nàng, khiến sắc mặt nàng trắng bệch, đứng thẳng tắp không dám nhúc nhích.

"Thật không?"

Bất quá chỉ đơn giản hai chữ nhưng lại khiến nàng run người một cái.

Phong Diệc Nhiên nhỏ giọng nói: "Người đi xuống trước đi, Trình thiếu gia từ nhỏ có tật mắt một phần cơ mặt nên hắn không hiểu được người khác cười là vì lý do gì, cho nên mới ngạc nhiên như vậy."

Phương Xảo Nhi khó hiểu, sợ hãi nhìn thoáng qua Trình Mặc. Thì ra hắn mắc bệnh căn bệnh không thể cười nha, khó trách cả ngày gương mặt đều cứng ngắc như vậy.

"Phong Diệc Nhiên, đừng tưởng ta không biết đệ nói có ý gì, lỗ tai cùng cơ mặt đều đều sử dụng rất tốt."

Trên mặt Phong Diệc Nhiên có chút chột dạ nói: "Đệ chỉ nói, đây là..."

"Giúp ta, ta biết." Trình Mặc tiếp lời của hắn, quay đầu nói với nàng: "Như người đã thấy, hiện giờ ta đi lại rất bất tiện, nhưng cái này chỉ là tạm thời, người không cần phải lộ ra nụ cười như vậy."

Đến cả giải thích việc này hắn cũng kiêu ngạo, bày ra dáng vẻ không ai bì kịp.

Nàng luống cuống nói: "Nô tì không phải đang cười ngài, nô tì là vì Đông Đông... Các ngài hiểu lầm nên nô tì mới cảm thấy buồn cười."

"Có ý tứ gì?" Phong Diệc Nhiên tò mò hỏi.

"Là vì tiệm bánh ngọt của Đông Đông."

Nàng giải thích rằng những người đó ở kia là để tránh cho người dân trấn Hợp Hoan phải thử "Điểm tâm đặc chế"

Sau khi nghe xong Phong Diệc Nhiên liền cười ha ha "Còn có thể đáng sợ như vậy à?"

Nàng do tình bằng hữu mà không dám trả lời, chỉ mở to hai mắt nhìn thiếu gia thích cười, thân thiện này.

Sau chuyện này, ở trong lòng nàng, sự xuất hiện của hắn cùng Trình Mặc thực sự không khác so với thánh nhân.

"Tất cả đều là khát cái?" Trình Mặc cũng không nhin được mỉm cười.

Khối bánh bao kia thật đúng là kiên trì, chỉ cần có người đồng ý ăn, dù thế nào nàng cũng làm?

"Dù cho như vậy, ảnh hưởng đến yên tĩnh của ta cũng không thể tha thứ." Trình Mặc đưa ra một kết luận "Ta đến là để dưỡng bệnh."

Phong Diệc Nhiên gật đầu, "Có lẽ đệ nên nói chuyện với tỷ tỷ nàng một chút, mong nàng nghĩ cách thay đổi."

"Không cần." Trình Mặc nhìn Phương Xảo Nhi, "Người tên là gì?"

Nàng do dự một chút, "Phương Xảo Nhi."

"Được được, Phương Xảo Nhi, người có muốn kiểm thêm chút bồng lộc không?"

Vừa nghe đến bồng lộc, nàng không cần suy nghĩ liền gật đầu như giữ tòi, "Cực kỳ muốn."

Bánh ngọt "Hào cất cao bích điểm" về cơ bản một chút cũng không dễ ăn, mọi người đều thường vụng trộm gọi là "Can đảm cao bích điểm"

Đối với người dân luôn không đủ can đảm ăn thử trong trấn mà nói, muốn nếm thử món ăn của Triệu Lập Đông cần sự dũng cảm rất lớn.

Dù sao không phải tất cả mọi người đều có thể tiếp nhận sáng kiến cho châu chấu cùng vài loại côn trùng vào trong bánh.

Tuy vậy Triệu Lập Đông vẫn năm lần bảy lượt giải thích, đó chỉ là thử nghiệm khi nhỏ của nàng còn chưa đạt sự hoàn mỹ.

Nếu Triệu Lập Đông không thông báo được nếm thử miễn phí, còn tặng thêm một vé vào Mỹ Nhân Thang thì cho dù là khát cái thì cũng không nguyện ý ăn thử bánh ngọt nàng tự mình làm đâu.

Hơn nữa mấy năm gần đây, bánh ngọt của nàng chỉ hơi khó ăn bình thường thôi chứ không xảy ra vấn đề nào cho nên nhóm khát cái cũng hưởng thụ việc được ăn no bụng và còn được tắm rửa sạch sẽ.

Nhìn đám đông chật cứng chen chúc mà trong lòng Triệu Lập Đông chỉ có hai chữ xúc động.

Tuy vài năm sau vì việc hào phóng mấy ngày này mà nàng sẽ phải thắt chặt dây lưng sống qua ngày nhưng nàng vẫn vô cùng vui vẻ khi thấy tâm huyết của nàng không ngừng ít dần trong miệng mọi người.

Ngoại trừ việc xui xẻo phòng làm việc gặp phải kẻ trộm hôm qua thì gần như không còn gì có thể ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của nàng.

Nhưng rất nhanh thôi, nàng liền biết mình nghĩ sai rồi.

Trong đám người xếp hàng bỗng nổi lên một hồi ồn ào, một nữ khách cái đang nhét vào miệng một miếng đậu phụ thối đặc biệt thì đột nhiên dùng lực bóp cổ mình.

Mọi người còn tưởng nàng bị nghẹn, có người giúp nàng vỗ lưng, có người giúp nàng tìm nước.

Ai ngờ nàng lại đột nhiên há miệng phun ra một đồng máu, chạy đến chỗ mà phun vào Triệu Lập Đông người còn chưa hiểu được tình huống một thân đỏ.

"Ta muốn chết, ta muốn chết!"

Nữ khách cái đi lao đảo, té ngã lại đứng lên, hơn nữa còn phun máu vào người xung quanh nàng.

"Trong bánh có độc, mọi người đừng ăn!"

"Người chết rồi, người chết rồi, ôi trời, không hay rồi!"

"Có độc ?!" Triệu Lập Đông kinh ngạc kêu hô "Không có, tuyệt đối không có chuyện này!"

Nàng bắt lực nhìn đám người khát cái bỗng dừng giải tán, tất cả đều chạy không còn bóng người.

"Không phải mà, các người hãy nghe ta nói... Đây, quay lại đi!" Nhìn bánh ngọt bị vứt đầy đất mà nàng thực sự muốn khóc "Tại sao lại như vậy chứ."

Bánh ngọt nàng tự làm sao có thể có độc được!

Nếu có độc, sao con chuột bự kia có thể ăn ngon lành như vậy mà không thổ huyết?

Hả? Con chuột lớn?!

Triệu Lập Đông dùng sức dụi dụi mắt, còn tưởng bản thân nhìn nhầm rồi.

Nhưng không sai, đó là một con chuột siêu cấp lớn, lớn gấp ba chuột bình thường.

Hơn nữa còn vô cùng kỳ lạ, thể nhưng lại có màu bạc?

Màu lông trơn bóng của nó nhìn dưới ánh mặt trời trông vô cùng sáng rỡ, đáng được coi là mỹ lệ.

"Mỹ lệ? Thực vớ vẩn." Làm sao nàng có thể cảm thấy con chuột kia mỹ lệ được? Dù đẹp như thế nào thì nó cũng chỉ là một con chuột thôi!

Nhưng con chuột kia lại ăn bánh ngọt của nàng, còn ăn vui vẻ nhanh chóng như vậy, cũng coi như là tri âm của nàng đi?

Giống như phát hiện ra ánh mắt chăm chú của nàng, con chuột kia bỗng chốc quay đầu nhìn nàng, sau đó hình như phát hiện ra điều gì đó mà đột nhiên vọt tới chỗ nàng.

"Này! Ngươi muốn làm gì?" Mắt thấy con chuột lớn như vậy xông tới, phẩm chất thiếu nữ của Triệu lập Đông lập tức xuất hiện "Đừng tới đây."

Đó là chuột đấy, bình thường nàng nhìn thấy còn phải hét chói tai vài tiếng phải để phụ thân cầm que cời lửa tới đuổi đi, làm sao nàng có thể đứng mòi nó đến mà ôm chứ.

Nàng trái tránh phải trốn nhưng không nhanh bằng con chuột, nàng hét chói tai một tiếng, con chuột kia đã dính lên ngực nàng chỗ có một mảng vết máu lớn.

"A a a!" Nàng sợ đến giậm chân không ngừng, không dám dùng tay bắt lại.

Nàng cố gắng vung vẩy người hi vọng có thể khiến nó rơi xuống khỏi người mình "Bỏ ra, bỏ ra!"

Đột nhiên một tiếng hét chói tai kinh ngạc vang lên nhưng lại mang theo vui vẻ "Thật là một con chuột đẹp!"

Nghe thấy âm thanh kêu khóc của muội muội, Triệu Xuất ra ngoài thử xem thể nào thì phát hiện ra trước ngực nàng có một con chuột với bộ lông màu bạc lấp lánh bám.

Bộ lông xinh đẹp mềm mại kia vào mắt hẳn thật rất đẹp, nếu có thể lột ta mang lên trên vai hẳn mà nói, chắc chắn có năng lực khiến vẻ đẹp của hẳn rạng rỡ hơn nữa.

"Đông Đông, giữ lấy nó, đừng để nó chạy, ta lập tức quay lại."

Nói xong hẳn nhấc váy, chạy vọt vào phòng bếp.

"Cái gì chứ? Mau bắt lấy nó đi, nhanh lên! Xuân, Xuân, Xuân..." Nàng gấp đến độ sắp khóc. Thế nhưng ca ca nàng còn bảo nàng để để nó chạy?

Triệu Xuân cầm dao xông đến, dường như con chuột lớn cảnh giác được nguy hiểm mà lập tức leo lên vai nàng, rồi từ tai nàng leo lên đỉnh đầu, sau đó vurun người nhảy, nhanh như chớp đã chui vào nhà Triệu gia.

Con dao của hẳn vừa điên cuồng phi đến dừng ngay trên đỉnh đầu nàng, nguy hiểm đến nỗi khiến hai chân nàng mềm nhũn, vô lực ngồi bệt dưới đất.

Vừa nhìn thấy chiếc khăn choàng mỹ lệ của hẳn chạy mất, hẳn lập tức cầm dao chạy vào trong tiệm, chỉ nghe thấy âm thanh bình bình không ngừng.

Mà còn Triệu Lập Đông lại là vẻ mặt như đưa đám ngồi dưới đất, cúi đầu, mặt mũi muốn khóc, thế nhưng lại ngửi thấy một mùi ngọt.

"Hương vị thật ngọt, ở trên người mình ư?"

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 3.2

Không sai, hơn nữa còn là vết máu trước ngực nàng. Nàng vurun tay sờ thử, đánh bạo đưa vết má dính dính kia đến trước mũi ngửi thử.

"Rất ngọt." Giống như hỗn hợp của mật ong và son.

Sau đó nàng nghe thấy một giọng nói hết sức đáng giận "Lại có thể hưởng thụ yên tĩnh, thật tốt."

Nàng vừa quay đầu liền thấy tên thái giám chết bầm không ai bì nổi cười cười, đang ngồi trên chiếc ghế kỳ lạ của mình giống như muốn chế nhạo.

Triệu Lập Đông dần dần có chút lờ mờ hiểu ra, đại khái cũng biết có chuyện gì xảy ra rồi.

"Ta phải thanh minh trước, ta tuyệt đối không đồng ý huynh ấy làm như vậy."

Phong Diệc Nhiên đứng lúc xuất hiện, lại nhìn thấy vẻ mặt của hẳn mà vội vàng chứng minh mình trong sạch, tránh cho nàng hận óc cập ô (*)

(*) hận óc cập ô: giống kiểu ghét ai ghét cả tông ti họ hàng.

"Đệ không nên tránh đi, không thấy được một hồi đặc sắc."

Hắn thật hy vọng Phong Diệc Nhiên có thể thấy đáng đáng về say mê của tiên nữ khi cầm dao đuổi giết sủng vật của hắn.

"Xem ra ngươi không thể tiếp tục buôn bán trong một khoảng thời gian rồi." Trình Mặc lộ ra nụ cười thỏa mãn "Ta nghĩ đóng cửa sớm một chút sẽ tránh cho ngươi phải lỗ vốn một chút, đối với việc này ngươi không cần phải cảm kích sự giúp đỡ của ta đâu."

Phương Xảo Nhi đã nói nàng tặng bánh mình làm cho mọi người, hắn làm như vậy thực sự cũng đã tránh cho ví tiền của nàng bớt hao hụt một chút thật.

"Quả nhiên là ngươi giờ trò quý!"

Triệu Lập Đông tức giận đến đột nhiên cả người đều có sức, nhảy dựng lên, cũng không quản trong tay có cái gì, tất cả đều ném đến chỗ hắn.

"Đi chết đi! Ngươi cái tên thái giám người không muốn nhìn chết bầm."

"Xứng đáng cả đời phải ngồi trên ghế không thể động đây."

"Ta nguyện rửa ngươi móng sẽ đau nhức thật lâu nhưng không thể khỏi."

Trình Mặc ngênh đón một trận mưa bánh ngọt, cùng tiếng chửi rủa liên miên không dứt từ trong miệng nàng, nhưng có một điều khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Thái giám?!

Hắn có chỗ nào giống thái giám đâu?

"Ngươi cái tên hỗn trướng, thế nhưng lại làm ra chuyện này với ta, chẳng lẽ ngươi không sợ phải xuống địa ngục?"

Đối với kích động của nàng, phản ứng của Trình Mặc là cực kỳ bình tĩnh, "Địa ngục? Cũng được, dù sao bằng hữu của ta đều đã ở đó, so với thời tiết giá lạnh ở kinh thành thì lửa nóng hừng hực để rèn luyện cũng không tệ lắm."

Tại sao có thể có người vô lại như vậy?

Triệu Lập Đông tức đến không biết nói gì, chỉ biết bản thân không ngừng nhắc lại câu thái giám chết bầm, đi chết đi các kiểu.

Mà lần này Phong Diệc Nhiên lại vô cùng thức thời, vào lúc tình hình tai nạn còn chưa khuếch đại thì đã nhanh chóng đưa Trình Mặc đi.

Cho nên lần này khi nàng cực kỳ tức giận xông lên thì đúng lúc bị cửa lớn đóng lại ngăn cản.

"Ngươi cái tên thái giám chết bầm." Nàng dùng sức đá một cước lên cửa, đầu đến phải kêu a một tiếng "Ta với ngươi không đội trời chung!"

Là hắn ác với nàng trước, cũng đừng trách nàng trả thù sau.

Khi Triệu Lập Đông cố gắng leo lên bức tường ngăn cách hai nhà, quyết tâm báo thù tràn ngập trong lòng.

Nàng quyết định sẽ cho Trình Mặc một lần biết tay nàng.

Tuyệt đối không ai có thể hủy đi danh tiếng của nàng mà không cần phải trả đại giá nào.

Lúc này mục tiêu của nàng là chiếc ghế kỷ lạp kia của hắn, không thể đi đứng nên hắn mới nhờ cái ghế kia mà đi lại, nếu không có nó thì hắn liền không thể rảnh rỗi đi nhìn nàng thất bại rồi.

Triệu Lập Đông cẩn thận đi. May mắn trong lúc vô tình Xảo Nhi đã cung cấp tình báo, nàng biết nơi này về đêm sẽ không có người hầu nhưng nàng vẫn muốn cẩn thận gặp hắn hay Phong Diệc Nhiên.

Nàng lợi dụng cây cỏ cùng bóng đêm mà di chuyển. Rất nhanh liền đến một gian phòng tràn ngập ánh đèn vàng êm dịu.

Nhẹ nhàng chuồn xuống dưới cửa sổ, cửa sổ không đóng cho nàng cơ hội nhìn lên cực tốt.

Nàng nửa ngồi, rón rén nhìn vào bên trong.

Khi nhìn thấy Trình Mặc đang ngồi trước bàn thì nàng nhin không được hoan hô trong lòng một tiếng.

"Thật tốt quá!"

Vận khí của nàng thật tốt, không tốn công sức gì liền tìm được hắn, bây giờ nàng chỉ cần chờ hắn rời khỏi cái ghế dựa kia rồi vào bên trong phá cho bánh

xe hồng là xong rồi.

Ngay lúc nàng vỗ tay vui vẻ thì liền nhìn thấy trên bàn hần có một con thỏ.

Đó là một con thỏ trắng, trên thân có điểm màu nâu dừa.

Nàng không khỏi kỳ lạ lắm bầm "Đặt con thỏ lên bàn làm chi? Chẳng lẽ định ăn nó?"

Nhìn đến trên bàn có bày dao nhỏ, bình mực, băng vải cũng với dấu băng bó trên chân con thỏ, nàng không tình nguyện thừa nhận, hần có thể là đang chữa thương cho con thỏ đó.

Nàng thấy hần cầm một đoạn cà rốt, đang nói chuyện cùng con thỏ.

"Là thỏ nên hần rất thích cà rốt."

Nàng nghe thấy trong giọng nói của hần có sự kiên trì mà nghiêm túc.

"Cà rốt đối với người tốt hơn, ngày hôm qua ta không nên cho người ăn bánh." Hần nói xong lại vỗ vỗ cái hộp trên bàn.

Con thỏ nghiêng đầu, dường như không hiểu được hần đang nói cái gì.

Triệu Lập Đông thấy hần cầm cây củ cải đến gần miệng con thỏ nhưng nó lại nhăn râu, cực kỳ ghét bỏ nghiêng đầu.

Nàng thấy mặt hần có chút phiền não, nhìn không được cảm thấy buồn cười.

"Vậy thôi được." Hần có lẽ đã đầu hàng, từ trong hộp lấy ra một khối bánh "Đây là Xuất Gia Nhân mang về, trời mới biết nó lấy từ chỗ nào."

"Nhưng người chỉ có thể ăn một nửa, nó có thể sẽ không vui vẻ nếu ta lấy bánh của nó chia cho người đâu."

Sau đó hần mỉm cười nhìn nó ăn như hổ đói.

Triệu Lập Đông nhìn chăm chăm vào nụ cười của hần, trong lòng giống như bị gậy lớn gõ một phát, bỗng cảm thấy đau xót.

Tên trùng thối này, tại sao có thể đối xử với một con thỏ dịu dàng như vậy?

Hại nàng giờ đến quyết tâm trả thù đã tan thành mây khói rồi.

Nàng thậm chí có chút tham lam nhìn hần nói chuyện cùng con thỏ, nụ cười của hần khiến cho nàng choáng váng rồi.

Trình Mặc vươn tay xoa xoa đầu con thỏ, tay dịu dàng vuốt ve tai dài của nó, nó nhăn mũi lại như đáp lại.

"Về sau phải cẩn thận một chút, lần sau còn ngã gãy chân thì không ai giúp người được đâu."

Đáng ghét, sao hần lại đối xử với động vật nhỏ tốt như vậy? Thật là, nàng nhìn không được rồi.

Người xấu không phải như vậy!

Đêm tối không trăng, thật sự thích hợp làm hai việc.

Việc thứ nhất là nhớ đến người thương trong lòng mà không thể bày tỏ ngoài ánh sáng, việc còn lại là lên lút giết người.

Có lẽ bởi vì đều có liên quan đến sự thần bí đi!

Đêm nay hai việc đó đều xảy ra trong hoàng cung nguy nga tráng lệ.

Nam tử tuần tú mặc thường phục đang thờ dài nhưng không nén được khí chất biểu lộ sự tôn quý vốn có kia.

Hần thủy chung không thể quên được lần gặp mặt đầu tiên khi gió thổi sau giờ Ngọ, trong ngự hoa viên nơi ấy.

Tuy người hần tán tình hoàn toàn không chút rung động nhưng chính hần lại thời thời khắc khắc đều ghi nhớ.

Chỉ mình hần phải chịu sự hành hạ kiểu này thật không công bằng!

Về đẹp mỹ lệ như thế, tại sao tâm địa lại cứng rắn, lạnh lùng như vậy?

Chẳng lẽ hần không biết hần vì vẻ đẹp đó mà mê đắm thật sâu, còn chịu đau khổ nữa?

"Xinh đẹp, thật sự là loại thuốc đau khổ."

Hắn xúc động nói xong, đồng thời làm ra một quyết định ——

Theo đuổi tiếc nuối lớn nhất của hắn! Giống như rượu tửu độc, biết sẽ chết nhưng lại không kìm lòng được mà thử.

Vì lý tưởng mà dũng cảm tiến tới, trở nên kiên cường, không được chùn bước cũng là một điều tốt.

Ài! Điều tiếc nuối này từ xưa đến nay chính là cái khó khăn nhất.

Hắn lại thở dài.

"Thái tử điện hạ, đêm đã khuya, người nên đi ngủ rồi."

Đúng, hắn nên ngủ, nhưng nội tâm cuộn trào trong lòng hắn sẽ vĩnh viễn vì vẻ đẹp kia mà tỉnh.

Một người khác cũng thở dài, nhưng lại là một nữ tử mặc hoa phục với mỹ mạo xuất trần.

Trong đôi mắt có thể cùng ngôi sao sáng nhất không phân chia cao thấp lại ẩn chứa nước mắt, trên gương mặt là không nở, ảo não còn tràn ngập thương yêu.

Nhưng trong cái miệng nhỏ bé ngọt ngào như đường lại phun ra những lời ác độc.

"Nhất định phải giết người kia, tuyệt đối không thể để người đó có cơ hội quay lại kinh thành. Người đó nhất định phải chết, hiểu chưa?"

Sát thủ áo đen đứng trước mặt trầm mặc gật đầu, trên gương mặt cứng ngắc như gỗ không chút biểu tình, khiêm nhường xoay người nhẹ nhàng rời đi y hệt khi hắn xuất hiện, bóng lưng gầy gò không hề thích hợp trong đêm tối.

"Ai! Thật khổ mà." Mỹ nữ cầm khăn lụa nhẹ nhàng lau đi lệ nơi khóe mắt.

Bảo vệ người trong tim của mình, giống như uống một ly rượu tửu độc, biết rõ sẽ chết nhưng nàng nhất định phải uống.

Vì tình mà trở nên âm mưu tính toán, độc ác âm hiểm, một điều bất đắc dĩ mà cũng rất tốt đẹp.

Tình một chữ này, từ xưa đến nay là khó khăn nhất.

"Hoàng hậu nương nương, đêm dài gió lớn, người nên trở về tẩm cung nghỉ ngơi rồi."

Nên nghe theo thị nữ trung thành đề nghị, đêm đã khuya, nàng cũng nên nghỉ ngơi rồi.

Nhưng trái tim vì người thương mà tính kế, sẽ tiếp tục đập không bao giờ ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Diệu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 4

Editor: Mèo (meoancamam)

Căn cứ vào quan sát của Phong Diệc Nhiên, quan hệ giữa Trình Mặc và Triệu Lập Đông đã đến nổi tiền giương nỏ tám rồi, tình hình vô cùng căng thẳng.

Nhưng mà điều đó chỉ xảy ra khi hai người chạm mặt nhau thôi.

Hắn thực hi vọng Trình Mặc hoặc Triệu Lập Đông có thể chủ động tìm nhau gây phiền toái.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể nhân lúc bọn họ đang đánh nhau mà thân thiết với Triệu Xuân hơn.

Ngày đó hắn đang đi trên đường thì gặp được mỹ nhân là nàng, dù ở cùng một đám nữ nhân ăn mặc hở hang, tục tĩu nhưng lại không hề ảnh hưởng đến vẻ thánh thiện mỹ lệ kia của nàng.

Hắn mê đắm chuyển hướng đi theo nàng, cuối cùng lại bị Triệu Lập Đông cầm chổi ra đuổi.

"Mỹ Nhân Thang chỉ tiếp đãi nữ nhân, ngươi đã mù còn không biết chữ à? Ngươi còn dám đi theo lần nữa thì đừng trách ta khiến ngươi khó nhìn."

Cực kỳ rõ ràng, nàng phát tiết hết cơn tức đối với Trình Mặc lên người hắn rồi.

Mỹ nhân áy náy cười với hắn, muốn hắn tha thứ cho muội muội lỗ mãng. Chao ôi! Dù cho nàng có lấy dao đâm hắn, hắn một chút cũng không để ý đâu.

"Nếu để đem phần nhiệt tình như chó đuôi đối với Triệu Xuân kia đi chăm sóc ta thì có lẽ hiện tại ta cũng có thể vui vẻ theo sau váy nàng."

Đây là Trình Mặc chê cười hắn.

Hắn cùng Triệu Lập Đông là những tảng đá to đứng vô cùng nghiêm trọng ngăn cản hắn chiếm được trái tim mỹ nữ.

Đối với những tảng đá ngáng đường, Phong Diệc Nhiên cơ bản luôn đá văng nó ra nhưng tuyệt đối sẽ không làm đau bản thân.

Hắn liền thừa dịp đêm hôm u ám, mặc y phục lần trước trộm được từ phòng Triệu Lập Đông, trên đầu là hai búi tóc giả vô cùng buồn cười, đó là lý do cho sự hỗn loạn bên ngoài phòng của Trình Mặc.

"Vừa đúng thời điểm."

Hắn dùng đầu ngón tay đục một lỗ nhỏ trên tấm giấy ở cửa sổ, ghé mắt nhìn bên trong liền thấy Trình Mặc đang được một thị nữ giúp đỡ vào thùng tắm.

"Không để Triệu Lập Đông tận mắt nhìn một chút, thật sự đáng tiếc mà."

Hắn nói thầm trong lòng, vừa cẩn thận rắc chút bột mì lên mặt đất, sau đó nhéo cổ, giả âm thanh cười của nữ nhân, quả nhiên Trình Mặc lập tức truyền ra giọng nói lạnh như băng "Ra xem đi."

Phong Diệc Nhiên đang muốn phui mông chạy đi thì đột nhiên trượt chân, đụng mạnh trúng cửa sổ, đau đến nỗi khiến hắn thiếu chút nữa kêu lên.

Thị nữ lao ra nhưng Phong Diệc Nhiên đã sớm xoay người bỏ chạy. Thế nhưng hắn cực kỳ chắc chắn nàng sẽ thấy y phục cũ kỹ kỳ lạ cùng kiểu tóc rất dễ nhận ra của Triệu Lập Đông.

Đến khi Trình Mặc gọi hắn như gọi sấm thì hắn sẽ cẩn thận phát hiện ra bột mì rơi ra từ y phục của "Triệu Lập Đông".

"Minh nhất định phải bắt được kẻ trộm đáng chết kia."

Triệu Lập Đông cũng đang trốn trong thùng rượu ở thư phòng, cũng đục một cái lỗ trên thùng để nàng có thể thấy được kẻ trộm đi từ cửa chính hay cửa sổ.

Có người thưởng thức bánh ngọt của nàng là một chuyện, nhưng bị tên trộm nào đó không ngừng lấy đi bánh ngọt mới làm ra lại là một chuyện khác.

Nói không chừng những nghiên cứu phát triển mới này còn có thể đạt được thành tựu xuất sắc và được mọi người hoan nghênh nữa.

Nàng tuyệt đối không thể để cho một tên trộm vô si hủy đi cơ hội thành công của bản thân.

Mà những chuyện xui xẻo này, tất cả đều xảy ra do tên thái giám chết bầm mới đến kia, nàng không khỏi nghi ngờ tên trộm kia nhất định có quan hệ nào đó với hắn.

Chờ chờ, một hồi âm thanh chít chít rất nhỏ khiến nàng chú ý.

Mẹ nó, một con chuột!

Triệu Lập Đông nhìn con chuột siêu to kia nghênh ngang nhảy lên bàn của nàng, một chút cũng không do dự nắm lấy lồng bánh giòn tan của nàng ăn vô cùng ngon lành.

Lần này rốt cuộc nàng đã rõ, "Thì ra là ngươi!"

Nàng đột nhiên đứng dậy từ trong thùng, vung về muốn chui ra nhưng trọng tâm không vững nên cả người cả thùng liền ngã xuống đất, trán đập thẳng xuống khiến nàng đau đến mức nước mắt cũng chảy ra rồi.

Vốn tiếng quát to của nàng đã khiến con chuột giật mình muốn chạy nhưng vừa nghe bịch một tiếng lại tò mò dừng lại, quay đầu nhìn nàng đang vội vàng chui ra từ cái thùng.

Đôi mắt nó sáng trong, đáng vẻ hơi nghiêng đầu vô cùng đáng yêu.

Nhưng Triệu Lập Đông chỉ cảm thấy nó đáng giận, tay cầm cây cán mì, lấy hết dũng khí đánh về phía con chuột.

Con chuột chít một tiếng né ra, cây gậy trong tay nàng đập xuống mặt bàn khiến tay nàng tê rần, cũng không cầm chắc được tay.

"Người dùng hồng chạy, hôm nay ta nhất định phải dạy dỗ ngươi, cho ngươi về sau cũng không dám tới nữa."

Con chuột dường như không nghe hiểu uy hiếp của nàng, nhanh chóng xoay người chạy đi.

Nàng lập tức đuổi theo thì lại nghe thấy Triệu Xuân kêu lên "Áo choàng mới của ta đây rồi! Nhanh bắt lấy nó, Đông Đông, mau giúp ta bắt lấy nó."

Nàng tức giận nói: "Muội đang bắt đây!"

Nhưng con chuột linh hoạt sao có thể vụng về giống như Triệu Lập Đông được?

Nó thậm chí hình như còn muốn đùa mà dụ nàng chạy loạn quanh nhà, thỉnh thoảng còn dừng lại chờ khi nàng đuổi không kịp.

"Đáng giận! Con chuột thói tha này lại đùa cợt mình."

Nàng tức giận ngất trời kêu, quyết tâm bắt được nó mà Triệu Xuân dường như ở bên cạnh cổ vũ.

Tiếp đó con chuột nhanh chóng chạy đến cái cây, bám lấy cành cây nhảy sang cách vách. Triệu Lập Đông vốn không hề xa lạ với việc trèo cây, hơn nữa đã sớm quên cách vách là địa bàn của Trình Mặc nên lập tức cuộn tay áo, hồn hã hồn hã đuổi theo.

Nàng đuổi theo con chuột một đường, mãi đến khi nó chui vào một gian phòng.

Nàng điên cuồng vung cây cán mì, kết quả phá mất mấy bình hoa. Vì đuổi theo con chuột nàng lại chui bò các kiệu, đương nhiên cái bàn cũng không còn ở đúng chỗ.

Đến nỗi nàng không cẩn thận đá hỏng luôn cái cửa, cộng thêm nàng vì dọa con chuột chồm sau cửa chạy ra ngoài nên tạo ra hậu quả như vậy.

Con chuột nhanh như chớp chui vào bên trong, nàng cũng vào theo. Trong bóng tối, không biết nàng giẫm lên cái gì mà cả người trượt ra phía trước, cảm giác bụng đụng phải cái gì đó khiến nàng ngã lộn nhào vào một thùng nước tắm.

"A!" Nàng kêu lên một tiếng, nước bắn tung tóe ra ngoài. Nàng qua loa lau nước trên mặt, mà con chuột kia lại bám vào thành thùng nhìn chằm chằm nàng.

Lúc này một hồi tiếng bước chân truyền đến, bên trong liền có ánh sáng, hóa ra là một đám người hầu đang ngạc nhiên đốt đèn tiến vào.

"Đông Đông?" Phương Xảo Nhi kinh ngạc nói: "Sao ngươi lại ở chỗ này?"

Âm thanh kinh thiên động địa khi nãy ở trong phòng Trình thiếu gia là do nàng gây ra sao?

Triệu Lập Đông đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng. Nguy rồi, nàng hoàn toàn quên mất, nơi này chính là địa bàn của tên thái giám chết bầm kia.

Sao nàng có thể tức giận đến nỗi quên mất chuyện quan trọng như vậy.

Phút chốc, người hầu hai bên đã tránh ra để Phong Diệc Diệc Nhiên đang giúp Trình Mặc đi vào.

Khóe môi hần là nụ cười mím đầy thâm ý nhưng trong mắt rõ ràng đầy lửa giận "Nàng sao lại ở chỗ này, đó là một chuyện rất hay, ta tin tưởng nàng có thể nói chuyện dễ nghe một chút."

"Không, không sai, ta có lý do rất chính đáng, ta là vì đuổi trộm mới tới." Nàng chỉ con chuột lớn, "Chính là nó!"

Sau đó nàng trừng mắt nhìn đối tượng nàng tố cáo đang thoải mái nhảy lên đùi Trình Mặc, ung dung nhận lấy sự vỗ về của hần.

"Nếu ngươi muốn tố cáo sủng vật của ta là một tên trộm thì mời ngươi rời khỏi thùng tắm của ta trước, có lẽ như vậy sẽ làm người khác tin phục hơn đây."

Sủng vật của hần?!

Triệu Lập Đông như gặp phải quỷ. Tên thái giám này thật đúng là đặc biệt không giống bình thường mà, ai lại đi nuôi con chuột làm sủng vật chứ?

"Thì ra là con thỏ của ngươi!"

Vừa nói xong nàng liền vội vàng che miệng, hi vọng có thể nuốt lại lời nói vừa rồi.

"Con thỏ của ta?" Âm cuối của hần hơi cao lên, ánh mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ "Thì ra là ngươi đã nhìn lên ta từ lâu rồi."

Trước kia thực sự hần có chữa trị cho một con thỏ, hôm qua mới để nó đi chơi thôi.

"Ta..." Nàng đang muốn giải thích đột nhiên nghĩ đến nửa sau câu hần vừa nói — thùng tắm?

Hắn vừa mới nói là thùng tắm sao?

Chậm đã, chậm đã, hắn nói đây là thùng tắm của hắn!

"Mẹ ơi! Da ta sẽ bị bỏng mất!"

Nàng ba chân bốn cẳng muốn chui ra nhưng với cái thùng tắm to lớn như thế này còn không bước được mà nói, không có cách nào tự mình lên cả.

Cực kỳ rõ ràng, Triệu Lập Đông không hề biết là nàng nên dẫm lên bậc gỗ đi ra, nàng chỉ nghĩ muốn nhanh chóng thoát khỏi cái thùng tắm khủng bố này thôi.

Nhưng khi cả nàng và thùng nước tắm cùng ngã xuống thì mọi người đều tránh được nước bắn vào mình, duy chỉ có Trình Mặc.

Nàng chặt vật nằm sấp trên mặt đất, mọi người đã sớm thối lui sang hai bên chỉ còn lại Trình Mặc không tiện đi chuyển.

Hắn lau đi nước trên mặt, lại lau không được về mặt tức giận.

Gần từng tiếng bén nhọn giống như phun ra dao găm vậy.

"Người phải có tài ăn nói thật tốt thì mới có thể thuyết phục ta bỏ qua được."

Phong Diệc Nhiên thực cao hứng, hắn biết từ lúc này, tảng đá ngáng đường đã bị đá ra, con đường trước mắt liền trở nên thênh thang.

Triệu Lập Đông nhin không được cười ha ha.

Thậm chí còn ôm bụng, đá chân, nằm trên nệm bằng rom rạ trong nhà tù phạm nhân trong trần mà cười đến nước mắt cũng chảy ra.

"Ta nhìn trộm hắn tắm? Xin nhờ, ta vẫn còn muốn sống thêm vài năm."

Nhưng khi nàng bị bắt đến chỗ này, nói thực nàng cũng có chút lo lắng. Dù sao đây cũng không phải nơi mà một cô nương nên tới, nhưng khi nghe hắn tố cáo nàng thì thật sự nhin không được cười ra tiếng.

"Đồng Đông, người không biết tính nghiêm trọng của chuyện này rồi." Phương Xảo Nhi có chút sầu lo nói: "Đừng cười nữa."

"Nhưng mà buồn cười như vậy, sao ta lại không cười?" Nàng lau đi nước mắt, "Ta biết thái giám đều có chút không bình thường, nhưng không biết hắn lại đặc biệt thân kinh như vậy. Hay đây, sao ta lại nhìn trộm hắn tắm được chứ?"

"Người đây, ăn vụng mà không biết lau miệng." Phương Xảo Nhi lắc đầu, "Có người nhìn thấy người, mà Phong thiếu gia cũng phát hiện có chút bột mì dưới cửa sổ. Hơn nữa nhìn cục u trên trán người này, chắc chắn, người cũng khỏe phết, đến cửa sổ cũng bị người làm gãy luôn rồi."

Bằng chứng như núi, nói gì cũng vô dụng.

"Cục u này là do ta chui ra thùng rượu bị ngã." Triệu Lập Đông bắt đầu cảm thấy chuyện này không buồn cười chút nào.

Nàng chỉ suy nghĩ, ngày mai khi mọi người gặp nàng sẽ thấy thế nào.

Một kẻ thích rình trộm? Ông trời ơi! Nàng làm việc gì mà lại phải chịu tiếng xấu oan ức thế này?

"Ta thề ta không hề."

Phương Xảo Nhi nhún vai, "Nhưng người lại đứng vào lúc mọi người đang tìm tên rình trộm thì xuất hiện trong thùng tắm của Trình thiếu gia." Nàng hạ giọng, "Người có biết Vương bác gái nói thế nào không? Bà ấy cả người mê luyến Trình thiếu gia nên đến việc được ngâm trong nước tắm của hắn cũng thấy thỏa mãn."

"Cái gì?" Triệu Lập Đông hét lên một tiếng chói tai, "Ta là không cẩn thận ngã vào mà."

Khó trách vừa rồi Vương bác gái lại thần thần bí bí đi vào, liếc mắt ân ý nhìn nàng, trước lúc rời đi còn để lại một câu "Hắn là thái giám, cháu biết chứ?"

"Xảo nhi, người phải tin tưởng ta, ta thật sự vì đuổi theo con chuột ăn vụng bánh ngọt kia mới có thể chạy tới nơi đó."

Triệu Lập Đông gấp gấp thanh minh, hi vọng tỷ muội yêu tiền như mạng này của mình có thể tin tưởng nàng.

"Nhưng Đồng Đông à, nó không phải con chuột, tất cả mọi người đều biết đó là sủng vật của Phong thiếu gia, nó là một con chồn tuyết." Về mặt Phương Xảo Nhi thông cảm nhìn nàng, "Mà tất cả mọi người còn biết, loại chồn này chỉ ăn thịt."

Ngụ ý cực kỳ rõ ràng, lời bào biện của nàng rất ngắn gọn, trăm ngàn chỗ hở như vậy đương nhiên mọi người sẽ hoài nghi có nội tình trong đó rồi.

"Nhưng mà..." Triệu Lập Đông sốt ruột nói: "Ta thực sự nói thật mà, tại sao người không tin ta?"

Nàng có thể thề, con chồn của tên thái giám chết bầm kia thực sự ăn vụng bánh của nàng!

"Ta không phải không tin ngươi." Phương Xảo Nhi nói: "Nhưng ngươi còn lý do nào khác để giải thích vì sao ngươi lại ở trong phòng Trình thiếu gia không."

Thái độ của nàng ấy nói rõ không tin tưởng nàng.

Nàng (Phương Xảo Nhi) vỗ vỗ vai nàng (Triệu Lập Đông), "Không tệ lắm, ngươi vẫn có thời gian ngày mai khi trấn trường xét xử ngươi mà nghĩ ra một lý do hoàn hảo."

Bởi vì trấn Hợp Hoan là một địa phương nhỏ cho nên toàn bộ chuyện rắc rối đều do trấn trường dẫn đầu mọi người định đoạt.

Nếu kết quả phán quyết là có tội, bọn họ sẽ đưa người có tội đến quan phủ, do quan phủ phán quyết phạm nhân có bị trừng phạt hay không.

Triệu Lập Đông về mặt cầu xin "Ta nói sự thật mà!"

Trời ơi trời ơi, những người này sao lại như vậy!

Bọn họ đã nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, chẳng lẽ còn chưa rõ Triệu Lập Đông nàng không phải là người sẽ làm ra chuyện như vậy sao?

Kết quả xét xử, đối với Triệu Lập Đông mà nói cực kỳ bí ẩn.

Người dân trong trấn nghiêng về một phía tin tưởng chứng cứ, phủ nhận giải thích của nàng.

Nếu nàng không có cách nào lấy được sự tha thứ của Trình Mặc trước khi Huyện thái gia đến trong ba mươi ngày thì do có ý định gây hại cùng vu hãm sủng vật của Trình Mặc là trộm mà tổn thương nó nàng sẽ bị đưa đến quan phủ chờ thẩm vấn, có lẽ còn có thể ngồi tù.

"Đông Đông, ngoại trừ đi cầu Trình thiếu gia tha thứ thì ngươi không còn con đường thứ hai nào nữa để đi đâu."

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 4.2

Editor: Mèo (meoancamam)

"Xuân, đều là huynh làm hại muội, vì sao huynh không giúp ta làm chứng, nói ta thực sự đuổi theo con chuột đáng ghét đó?" Nàng oan ức không thôi nói.

"Vậy làm sao được, đó là làm giả chứng cứ đấy." Triệu Xuân lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, lập tức vỗ vỗ nàng nói: "Muội phải hiểu được nỗi khổ tâm trong lòng ta chứ! Tất cả mọi người đều biết, một khi Trình thiếu gia tha thứ muội, hắn sẽ không thể lấy chuyện này ra kiện muội nữa."

Đây là quy định ở trấn Hợp Hoan. Trong cái đầu hạt dưa của hắn cũng không phải toàn là bí quyết làm đẹp, cũng rất biết suy nghĩ chứ bộ.

Triệu Lập Đông khó hiểu chớp mắt "Rốt cuộc huynh đang nói về việc gì chứ?"

"Ta đang nói đến cái khăn choàng trơn bóng mềm mại, lông lánh màu bạc kia đó." Triệu Xuân nắm hai tay áp vào má, lộ ra tươi cười mê hoặc, "Ta còn chưa buông tha được."

Lần này nàng đã rõ ý đồ của huynh ấy rồi, "Xuân, huynh thật sự đáng giận! Thế nhưng có thể vì một chiếc khăn choàng mà hy sinh trong sạch của ta."

"Dù sao một ngày nào đó muội cũng sẽ làm sủng vật của hắn bị thương, cho nên câu hắn tha thứ cũng không quá khó tiếp thu như vậy." Hắn lộ ra vẻ yêu kiều nũng nịu, "Muội đừng không quan tâm tới nỗi khổ của ta chứ, ta rất không dễ dàng mới khiến Phong thiếu gia đồng ý cho muội vào đó, cho muội có cơ hội cầu Trình thiếu gia tha thứ cho."

Nói vớ vẩn nhưng thực ra rất dễ dàng, hắn chẳng qua chỉ hôn Phong Diệc Nhiên một cái cùng khề liếm lỗ tai mà hắn đã mê mẩn, đầu óc mê muội mặc hắn sắp xếp rồi.

"Muội không cần. Muội không tin Huyện thái gia lại hồ đồ, muội cũng không phải không có cơ hội chứng minh trong sạch."

Hừ! Nàng không tin tà ma, càng không tin thiên hạ nhiều người như vậy lại không ai tin tưởng nàng.

Hắn ai oán nói: "Đông Đông, dao của ta đã mài sắc, ta thật sự muốn chiếc khăn choàng kia, muội hắn sẽ không hi vọng ta dùng con dao đó ở chỗ nào

khác chứ." Hần thở dài nói, "Muội có biết, muội sẽ rất khó ăn nói với liệt tổ liệt tông Triệu gia không."

"Huynh thật quá đáng." Nàng hít vào từng luồng khí lạnh, tức giận nói: "Đây là uy hiếp, quá hèn hạ rồi."

Hần nháy đôi mắt sáng trong như nước mùa thu, lộ ra vẻ mặt vô tội, chỉ chốc lát nước mắt đã tràn ngập mắt hắn.

"Muội, muội nói ta quá đáng, nói ta hèn hạ?" Giọng nói mềm mại ngọt ngào của hắn hơi run run, dường như không thể tin lời chỉ trích tàn nhẫn vậy lại đến từ muội muội yêu quý của hắn.

"Không sai." Nàng dứt khoát gật đầu, "Muội chính là nói như vậy."

Hắn sâu xa đứng dậy, vẻ mặt giống như trăng sẫm đầy dưng cảm, một tay kéo váy, "Nói lại đi."

Triệu Lập Đông sùng sốt, "Cái gì cơ?"

"Nói lại cho chỗ đó của ta đi, muội sẽ không còn gặp lại hắn nữa rồi." Vừa nói xong, váy hắn liền rơi xuống đất.

Gặp quý, cái gì mà nàng không thể gặp chỗ đó của hắn nữa rồi? Thật sự là nói hươu nói vượn, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nhìn qua, chẳng lẽ...

Nàng vội vã dùng hai tay che mặt, hét chói tai, "Được rồi được rồi, muội đi, ngày mai muội liền đi, không không, bây giờ liền đi."

Triệu Xuân cười đến xinh đẹp, mặc lại váy, dịu dàng nói: "Muốn dùng trà hay không, ta giúp muội thả lỏng."

Triệu Lập Đông vẻ mặt đau khổ, khụ một tiếng rồi thở dài.

Nàng đây, đời này nhất định bị ca ca mình ăn đến chết, xoay người cũng không kịp rồi.

"Muốn hầu hạ ta? Không lấy một đồng để bày tỏ sự hối lỗi của nàng?"

Giọng nói lạnh nhạt của Trình Mặc truyền ra từ sau cuốn sách, ánh mắt hắn sắc bén như chim ưng, nhanh chóng quét đến Triệu Lập Đông với vẻ mặt vô cùng tức giận, sau đó lại vui đùa vào sách trả lời, "Không cần, ta còn muốn sống thêm vài năm."

"Yên tâm, ta nghĩ ngươi sẽ sống được lâu trăm tuổi." Nàng kim nén không nói tiếp nữa, gắng sức nuốt vào năm chữ ngươi chính là tai họa.

Hắn đầu cũng không ngẩng nói, "Có người bên cạnh chăm sóc 'cẩn thận' như vậy, ta thấy rất khó có thể được."

Triệu Lập Đông cực kỳ giận dữ, nhưng vì nghĩ đến hương khói Triệu gia, nàng khẽ cắn môi, nhịn.

Triệu Xuân, huynh nợ muội nhiều đấy!

Nhưng thực ra nàng đồng ý cũng không phải là hoàn toàn do huynh ấy uy hiếp.

Chính nàng muốn tìm thêm chứng cứ, đến chứng minh bản thân trong sạch.

Tuy tất cả mọi người đều không tin nhưng nàng thực sự không hề rình trộm Trình Mặc tẩm.

Nếu không phải hắn cùng người hầu vu oan nàng, liền có người muốn hãm hại nàng nhận tội rồi.

Xem xét bản tính hiền lành chất phác của người dân trong trấn, cái này khả năng không cao lắm, tuy bọn họ yêu tiền nhưng vẫn còn lương tri, vậy...liền là cái còn lại rồi.

Theo phó thác của mỹ nhân, đương nhiên Phong Diệc Nhiên không thể không lên tiếng, "Trình Mặc, coi như xem sự thành tâm của nàng như vậy cho nàng một cơ hội sửa sai đi."

"Nàng không vội mở miệng mà lại dám nói, xem ra đệ vô cùng nhiệt tình."

Trình Mặc không nâng mắt, cũng vẫn nói chuyện chậm rãi như bình thường, đáng vẻ không quan tâm.

Phong Diệc Nhiên khàn trương dùng tay vỗ vỗ Triệu Lập Đông, muốn nàng có chút nhanh trí mà nhanh nói vài câu khiến Trình Mặc thoải mái đi.

Nàng kim nén xúc động muốn nằng người, lắp bắp nói: "Cái đó... Ta là thực sự muốn sửa sai, mong người cho ta một cái, một cái cơ hội."

Sau khi nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói thì liền tức đến nổi thiếu chút nữa cắn luôn đầu lưỡi mình rồi.

"Cái gì?" Lại là một câu hỏi hột.

Nàng nắm chặt tay, "Xin người cho ta cơ hội, để ta hầu hạ người, dù cho vào lúc nào, chỉ cần dùng được ta thì tùy ý người sai khiến."

Trình Mặc đóng sách lại, cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn nàng. "Nghe có vẻ không nguyện ý lắm, nhưng ta cũng không tính toán. Ngươi đã nguyện ý không lấy một đồng, cũng không sợ hầu hạ ta vất vả, vậy theo ý ngươi đi."

Này này này, thật sự là tức chết mà! Nàng một xu cũng không lấy đến làm người hầu của hắn, chẳng những cầu hắn đáp ứng còn phải để hắn không ngừng bề mặt nàng.

Cái vẻ mặt rù lòng thương xót mới bố thí cho nàng một cơ hội này của hắn khiến nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Vậy thì tốt quá rồi." Phong Diệc Nhiên vỗ tay, vui vẻ nói: "Ta có việc đi trước đây."

Hắn muốn nhanh chóng nói cho Triệu Xuân tin tốt này, nhất định nàng sẽ vui vẻ cảm ơn hăng.

Nghĩ đến đôi môi vừa mê vừa say của nàng mà hồn phách hắn đều bay rồi.

Nhìn hắn hoa chân múa tay vui sướng chạy đi, Trình Mặc cười nhạt một tiếng, "Thật sự là một tên đơn giản."

Vừa nhìn là biết trong lòng hắn đang nghĩ đến cái gì!

"Ngươi cho là người khác đều phức tạp giống như ngươi sao?"

Nghĩ đến việc Phong Diệc Nhiên vội vàng đi nhận thưởng mà Triệu Lập Đông không khỏi hơi đỏ mặt. Có nên nhân lúc không có người nói cho hắn biết, mỹ nữ kia của hắn thực ra là nam nhân không?

"Nói ta phức tạp?"

Lông mi hắn khẽ chớp, Triệu Lập Đông còn tưởng rằng hắn định tức giận, phun ra mấy lời có chút khó nghe, ai ngờ thế nhưng hắn lại cười.

"Hôm nay ngươi thật sự rất khách sáo, ta còn tưởng rằng ngươi muốn nói ta khó trị còn khiến người ghét."

Triệu Lập Đông thành thật gật đầu, "Trong lòng ta đúng là nghĩ như vậy, ngươi đã biết vậy cũng không cần phải nói ra nữa."

Hắn nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm thế nhưng lại khiến tim nàng đập mạnh.

Da thịt của hắn trắng mịn không chút tì vết giống như trong suốt, dưới ánh mặt trời chiếu xuống như tỏa ra một loại ánh sáng riêng biệt, khiến cho mạch máu màu xanh dưới thái dương hắn càng rõ ràng.

Mọi người quả nói không sai, hắn thực sự là một nam nhân vô cùng tuấn tú, nếu đôi nữ trang thì cũng không hề kém ca ca.

Nàng thừa nhận, vẻ đẹp kết hợp nam nữ đầy mâu thuẫn của hắn càng khiến hắn hấp dẫn hơn với ca ca nhiều.

Nàng nhin không được suy nghĩ, nếu nàng hôn hắn thì hắn sẽ có phản ứng gì nhỉ?

Phút chốc nàng bị suy nghĩ của chính mình dọa sợ, nghĩ thầm rằng bản thân nhất định bị bệnh mới có thể nghĩ như vậy.

Sai, quá sai rồi!

"Nếu ngươi nhìn đủ rồi, vậy có thể bắt đầu suy nghĩ đến đi làm việc rồi."

Trong giọng điệu hắn mang theo chế nhạo nhưng không hề tức giận.

Rất nhiều người bình thường đều sẽ nhìn hắn như vậy, nhưng ngay ngốc như tượng đất thì ngược lại nàng là người đầu tiên.

Triệu Lập Đông cảm giác xấu hổ dòi ánh mắt, "Ta, ta không biết nên bắt đầu từ đâu."

Hoàn hảo hắn không biết nàng vừa có suy nghĩ gì, nếu như hắn biết được, chỉ sợ nàng không còn mặt mũi sống trên thế gian này nữa rồi.

"Vậy liền bắt đầu từ việc chăm sóc Xuất Gia Nhân đi." Trình Mặc mỉm cười nói, những chiếc gai bén nhọn được che dấu vô cùng hoàn mỹ.

Nàng hỏi lại: "Xuất Gia Nhân?"

Dường như nàng đã nghe ở đâu đó cái tên này.

Đúng rồi, khi hắn đang nói chuyện cùng con thỏ, hắn có nói chiếc bánh kia không biết Xuất Gia Nhân trộm từ chỗ nào đó.

"Chính là con chuột ngươi vu oan là kẻ trộm." Con ngươi đen láy của hắn tràn đầy ý cười, "Trên thực tế, nó là một con chồn tuyết."

"Trước ngươi có thể chăm sóc nó tốt đã, ta hẳn sẽ không cho ngươi chạm vào ta." Hắn ngừng lại một chút, lần này trong lời nói còn có chút chế nhạo, "Dù sao ta cũng muốn sống thêm vài năm."

Nàng hít sâu một hơi, "Người thực sự là cao thủ sĩ nhục người khác."

Thế nhưng lại bảo nàng hầu hạ con chuột của hắn trước, sau khi mọi việc ổn thỏa thì hắn mới suy xét việc tiếp nhận hầu hạ của nàng hay không.

Muốn chà đạp người khác cũng không cần triệt để như vậy chứ?

Trình Mặc khiêm tốn nói: "Người quá khen rồi."

Hắn huyết sáo một tiếng, không bao lâu liền có một con chồn tuyết kỳ lạ nhảy lên đùi hắn, tiếp nhận sự vỗ về dịu dàng của hắn.

"Tại sao lại gọi nó là Xuất Gia Nhân? Tên thật kỳ lạ."

Không sai không sai, nhìn kỹ nó mới thấy nó lớn hơn con chuột bình thường rất nhiều, ít nhất sau khi nàng biết nó không phải chuột thì cũng cảm thấy an tâm hơn, không còn sợ hãi.

Nhưng gọi là Tiểu Ngân không phải hay hơn sao? Nhìn màu lông ánh bạc của nó thật đẹp nha, khó trách ca ca lại thích.

"Phải không?" Hắn bế con chồn tuyết lên, trên môi là nụ cười tươi sáng, "Ta thấy như vậy chuẩn xác rồi, nó ăn chay nên ta gọi nó là Xuất Gia Nhân."

Nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của hắn, nước miếng của Triệu Lập Đông thiếu chút nữa chảy ra rồi.

Nàng nhanh chóng hoàn hồn, "Ta còn tưởng rằng con chồn tuyết thích ăn thịt."

"Không sai, nhưng Xuất Gia Nhân lại khác biệt, nó vô cùng, vô cùng đặc biệt."

Nụ cười trên môi hắn càng lúc càng lớn, lớn đến nỗi không không thể không để ý, sau đó nàng rốt cuộc cũng hiểu vì sao lại không đúng rồi.

"Nó ăn chay? Người, người người..."

Nàng tức giận đến nói không nên lời, tay chỉ vào hắn còn hơi run run.

"Người sớm biết là nó ăn chay nên nó có thể ăn vụng bánh ngọt của ta, thế thì lời khai của ta cũng không buồn cười vô lý như vậy."

Mà căn cứ vào lời hắn nói với con thỏ, hiển nhiên hắn cũng không rõ Xuất Gia Nhân lấy bánh từ đâu.

Như vậy mà nói, ngay từ đầu hắn đã biết lục căn(*) Xuất Gia Nhân nhà hắn không tịnh, trộm bánh của nàng.

(*) lục căn: Phật giáo chỉ mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức.

"Thật không dễ dàng, cuối cùng người cũng phát hiện ra."

Nàng khó thở nói: "Vì sao người không nói? Tại sao người lại có thể giấu nhem chuyện quan trọng như vậy."

Làm hại nàng bị coi như kẻ thích nhìn trộm, phá hoại đồ, hơn nữa nàng không làm chuyện gì lại phải đi cầu người tha thứ, không cần đưa nàng một đồng nào.

Hắn ung dung nói: "Tại sao ta phải nói?"

"Nếu lúc trước không định nói thì sao bây giờ phải nói ra?"

Căn bản chính là muốn khiến nàng tức đến thổ huyết mà chết! Người này từ đầu đã là tên ác ôn đứng đầu rồi.

"Người còn chưa phát hiện ra sao?" Hắn nhướng mày, giả bộ vẻ mặt ngạc nhiên, "Cuộc sống của ta nhàm chán đến nỗi phải nhìn người tức giận giậm chân mới có chút vui vẻ rồi."

"Người người người, người cố ý, nói không chừng cái gì mà nhìn trộm tắm rửa cũng là người giờ trò quỷ, người hãm hại ta."

Hiện tại nghĩ lại cũng vô cùng khả nghi.

"Đúng vậy, ta vốn là cố ý." Hắn học động tác nhún vai đặc trưng của Phong Diệc Nhiên, "Người cảm thấy rất không ngờ tới sao?"

Không ngờ tới? Hiện giờ nàng bóp chết hắn mới là không ngờ tới!

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 5

Editor: Mèo (meoancaman)

Xuất Gia Nhân có đôi mắt sáng trong như tuyết cùng hàng răng trắng tấp, bộ lông màu bạc của nó sau khi được Triệu Lập Đông chải chuốt thì càng thêm tròn bóng xinh đẹp.

Nó là một con chồn tuyết rất xinh đẹp, hay tò mò và rất thích giờ trò.

Mỗi ngày nàng đều dành khá nhiều thời gian chơi với nó, vô cùng rõ ràng nó cũng thích nàng lắm. Nhưng lâu ngày rồi nó thích đi khắp nơi thám hiểm, khiến cả người nhếch nhác không tả được, rồi lại trở về thoải mái hưởng thụ nàng chăm sóc.

Nàng vốn cực kỳ chán ghét nó, dù sao cũng là nó hại nàng phải chịu một cái danh tiếng xấu.

Mà nó còn là sủng vật của Trình Mặc, đương nhiên là nàng sẽ hận ốc cập ô (*) rồi.

(*) hận ốc cập ô: nghĩa là chán ghét một người thì bất luận cái gì xung quanh người đó đều thấy chán ghét.

Nhưng ở với nhau rồi thì nàng thật sự không có cách nào chán ghét Xuất Gia Nhân luôn bên cạnh làm nũng được.

Mà nàng một điểm khiến nàng càng không thể ghét nó nó thật sự rất sành ăn, thể nhưng biết bánh nàng làm ngon thế nào nên mới lấy trộm lần này đến lần khác như vậy.

Nó cổ vũ nàng như vậy, nàng đâu thể không biết xấu hổ chán ghét nó chứ?

Trong phòng cho hạ nhân nghỉ ngơi, Phương Xảo Nhi nhẹ nhàng đi tới nhìn xung quanh một chút, phát hiện mọi người đều đang nghỉ ngơi hoặc nói chuyện phiếm, chỉ có mỗi Triệu Lập Đông quay lưng với mọi người, hai tay không ngừng chuyển động, không biết đang bận rộn làm cái gì.

"Đông Đông? Người đang làm gì đó?" Nàng chụp vai Triệu Lập Đông, thiếu chút nữa dọa nàng nhảy dựng lên.

"Không có gì cả!" Trên đùi Triệu Lập Đông là một cái gì châm tuyền, tay chân đang luống cuống nhét gì đó vào trong giỏ dưới tấm vải dệt.

"Không có việc gì mà lại chột dạ như vậy?" Phương Xảo Nhi ngồi xuống, vẻ mặt không tin tưởng.

"Ta đang giúp Xuất Gia Nhân cắt chút vải." Triệu Lập Đông vừa nghĩ đến liền thấy bản thân vô cùng đáng thương, "Đến con chuột đáng ghét kia cũng bắt nạt ta. Nếu ta không giúp lột chuồng giúp nó mỗi ngày thì nó sẽ không chịu đi ngủ, người nói có tức hay không đây."

Vốn nàng vẫn không hiểu được, vì sao Xuất Gia Nhân cứ đi đi lui lui đầy kiêu ngạo trước mặt nàng, nhất định không chịu chui vào chiếc giường Trình Mặc đã chuẩn bị tốt cho nó mà nghỉ ngơi?

Nó còn không chịu lăn vào ngủ, nàng con người đáng thương này cũng không thể về nhà nghỉ ngơi được.

Sau đó Trình Mặc từ bí nói cho nàng vài mẹo chăm sóc Xuất Gia Nhân và sở thích của nó, nàng vốn có chút cảm kích, thấy hắn cũng không phải người xấu xa như kia!

Nhưng lúc này hắn lại ném một câu, "Ồ, làm cũng không tệ lắm, người cũng không ngu ngốc như mọi người nói!" Lại chuyện trước kia.

Nàng nên sớm biết hắn miệng chó không mọc được ngà voi!

Nếu một ngày hắn không nói lời nào có gai, lúc đó nàng mới cảm giác trời đất đổi màu mất rồi.

"Không tệ đấy." Phương Xảo Nhi nói: "Chẳng qua chỉ chăm sóc Xuất Gia Nhân mà thôi, chuyện này thực sự rất nhẹ nhàng."

"Đúng vậy đấy." Triệu Lập Đông tức giận nói: "Các người hâm mộ đến chết đúng không?"

Từ đầu là Trình Mặc muốn sỉ nhục nàng nên mới ném Xuất Gia Nhân cho nàng, ý nói nàng không cả có tư cách làm người hầu.

Một thiếu nữ khác nghe thấy các nàng nói chuyện liền tiếp lời: "Nào có, công việc của Phân Phương mới khiến người khác hâm mộ chứ."

Phân Phương đỏ mặt, "Tại sao lại kéo cả ta vào rồi?"

Nàng là một thiếu nữ so với nam nhân còn cao hơn, hơn nữa còn vô cùng to lớn mạnh mẽ, nhìn kỹ trên môi nàng dường như còn có râu dài nữa.

Bây, tám cô thiếu nữ nghe vậy liền cười khanh khách, thấy Triệu Lập Đông không hiểu chuyện gì xảy ra hỏi "Các nàng làm sao vậy?"

"Các nàng ấy hâm mộ đấy." Phương Xảo Nhi âm mưu nói: "Mỗi ngày Phân Phụng đều giúp Trình thiếu gia tắm rửa đấy."

"Đúng vậy đúng vậy, cái gì nên nhìn, cái gì không nên nhìn, có lẽ nàng đã nhìn thấy hết rồi, hi hi."

"Đáng ghét, mới không có chuyện đó." Phân Phụng xấu hổ đẩy người thiếu nữ bên cạnh, sức mạnh lớn của nàng đẩy như vậy liền thấy bảy, tám cô thiếu nữ ngã thành một hàng, cùng nhau cười ha ha.

"Ta cái gì cũng không thấy." Phân Phụng lớn tiếng tuyên bố, "Ta chỉ giúp Trình thiếu gia bước vào thùng tắm, chuyện khác đều không có."

"Sao có thể chứ, người nào tắm rửa mà không cởi quần áo?" Triệu Lập Đông nhìn không được buồn cười, "Người nhất định là đã thấy, xấu hổ không dám nhận."

"Thật sự không có mà!" Tiếng cười của mọi người khiến gương mặt bánh nướng của nàng càng đỏ, "Tuy Trình thiếu gia ăn nói có chút xấu tính nhưng lại là người rất tốt. Ngài sẽ không cởi quần áo trước mặt cô nương chưa xuất giá, vì sẽ rất không hợp lễ nghi."

"Người rất tốt?" Triệu Lập Đông đặt tay lên trán nàng, "Ta thấy người tám phần là sót rồi, tên thái giám chết bầm kia sao có thể là người tốt?"

Tiếng cười đột nhiên ngừng lại, mọi người đều mở to mắt nhìn nàng đầy chỉ trích, giống như nàng vừa nói sai điều gì đó.

"Thực sự Trình thiếu gia vốn là người vô cùng tốt mà."

"Tuy miệng có chút tàn nhẫn nhưng cũng chưa từng thấy ngài ấy bắt nạt ai qua!"

"Đúng vậy, cho lương bổng rất hào phóng, cũng không khó để mọi người, mẹ ta đều nói ta có phúc khí mới có thể đến nơi này làm giúp việc ngắn hạn."

"Hi vọng Trình thiếu gia cùng Phong thiếu gia có thể ở lại lâu một chút."

Nữ giúp việc liú rú nói, "Nam nhân trong trấn của chúng ta, đều không đẹp mắt bằng Trình thiếu gia cùng Phong thiếu gia."

"Đúng rồi, càng nhìn càng khiến người thích mà."

"Này này này, bọn họ là thái giám đấy." Về mặt Triệu Lập Đông khinh bỉ cất ngang ảo tưởng tuyệt đẹp của các nàng, "Sớm thu lại mấy cái ảo tưởng phi thực tế đó của các người đi." Nàng lắc lắc đầu ngón tay, "Hắn cũng không phải nam nhân."

Nàng nói xong nhìn mọi người xung quanh, thấy ai cũng lặng im không tiếng động còn tưởng các nàng không hiểu, còn bỏ thêm câu, "Các chức năng không có đầy đủ đâu, các người hẳn vẫn chưa hiểu lắm, có cần ta nói lại về vấn đề đó không?"

Nói xong, mọi người bỗng dùng ánh mắt ám muội nhìn nàng, "À ừm, Đông Đông, người thực đen tối nha, không biết nghĩ đến chỗ nào rồi."

"Ta? Đen tối?" Triệu Lập Đông vươn tay chỉ vào mũi mình, về mặt vô tội nói.

"Đúng vậy, chúng ta chỉ đứng ở góc độ thường thức mà hầu hạ thiếu gia thôi, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến khả năng của bọn họ."

Đến ngay cả Phương Xảo Nhi cũng cười nhạo nàng "Trái lại người mới đề ý Trình thiếu gia có phải nam nhân hay không đó! Lo lắng đến khả năng nam tính của ngài như vậy, sao người không đi hỏi rõ ràng đi?"

Triệu Lập Đông thoáng chốc đỏ mặt tía tai, lớn tiếng nói: "Các người cả đám nha đầu thôi này, đánh chết các người giờ."

Vì vậy các thiếu nữ cười ha ha đuổi nhau trong phòng, tiếng cười náo nhiệt do với gió xuân còn say đắm hơn, truyền ra ngoài rất xa.

Ánh mặt trời xuyên qua tán cây, chiếu xuống đất vài vệt nắng.

Sự yên lặng vào chiều ở chỗ này, Trình Mặc ngồi trên ghế, trên đùi là một quyển sách, về mặt nhàn nhã hưởng thụ vui vẻ khi ở một mình.

Hắn luôn luôn thích ở một mình, bởi vì hắn cảm thấy giao tiếp với người khác rất phiền toái, tính thiếu nhẫn nại luôn khiến hắn không thể giữ được lễ độ, thật sự là một chuyện tốn rất nhiều sức.

Hắn thật sự ghét việc không chế được cái miệng của mình, vốn dĩ với thân phận của hắn mà nói, giao tiếp lại là chuyện hắn không thể làm được.

Nhưng hiện giờ lại khác biệt, hắn bắt đầu cảm thấy từ khi đến trấn Hợp Hoan này dường như đây là một trong những quyết định tốt nhất hắn từng làm được trong những năm gần đây.

Bánh bao nhỏ hi nộ yêu ghét rõ ràng kia thật sự rất thú vị.

Nếu nàng không phản ứng quá như vậy, có lẽ hắn sẽ cảm thấy không thú vị mà tìm đối tượng khác.

Nàng thật sự rất lỗ mãng một cách đáng yêu.

Đơn thuần, ngây ngô nhưng lại vô cùng có cá tính.

Ngay tại lúc hấn nghĩ đến nàng thì âm thanh của nàng cũng được gió đưa đến.

"Không được chạy, đứng lại, người cái tên hòa thượng thối này nên xuống địa ngục đi."

Triệu Lập Đông đang đuổi theo Xuất Gia Nhân, con chồn tuyết ngịch ngợm còn có chút xấu xa kia cứ chui tới chui lui cạnh chân nàng, hơn nữa chỗ nào cũng ngửi ngửi.

Nàng bắt vài lần nhưng nó đều nhanh như chớp trốn ngay trước tay nàng.

Nàng thật sự không rõ, bình thường Xuất Gia Nhân vô cùng ngoan ngoãn nhưng chỉ cần vừa nghe phải đi tắm rửa là liền trở nên xấu tính y hệt chủ tử của nó.

Luôn chạy phải để nàng đuổi theo, khiến nàng mệt đến hết hơi, khi về đến nhà thì cả người đau nhức rã rời.

Trình Mặc như nhìn nàng.

Nàng vẫn mặc chiếc váy màu sẫm kia, vừa chạy đến liền thấy dính đầu bột mì trắng, còn có một chiếc tạp dề và một chiếc túi khá dọa người.

Một tổ hợp như vậy thực ra có chút xấu, nhưng kỳ quái chính là chúng ở trên người nàng lại hài hòa ngoài ý muốn.

Trình Mặc biết nàng vô cùng cố chấp, đối với bánh ngọt của mình lại có một sự cố chấp kỳ lạ.

Nhìn dáng vẻ của nàng cũng biết, nhất định là từ lúc trời chưa sáng nàng đã dậy làm bánh, đến giờ liền trèo qua đây chăm sóc Xuất Gia Nhân.

Hấn không tận mắt nhìn thấy nhưng hấn cũng biết, lấy cá tính này của nàng tuyệt đối sẽ là dạng đó.

Xuất Gia Nhân vọt đến trước mặt hấn, nhảy lên, chui vào trong lòng chủ nhân tìm chút che chở mà Triệu Lập Đông nếu không nhanh phanh lại thì thiếu chút nữa đã đâm vào rồi.

"Người hôm nay vẫn đầy sức sống như mọi ngày nhỉ."

Thân thiện trong lời nói của hấn suýt chút nữa khiến nàng ghen hờn. Sao lại thế này, hôm nay hấn quên uống thuốc sao?

"Á... Mỗi ngày ta đều rất có tinh thần."

"Vậy hấn là lượng công việc không đủ nhiều rồi." Hấn có vẻ dăm chiêu nhìn mặt nàng dần dần chuyển đỏ, tay nắm chặt lại, "Chúng tôi người còn thời gian làm việc khác."

Hấn biết nàng sắp tức giận.

Trình Mặc nhìn không được bắt đầu suy nghĩ, cái miệng nhỏ nhắn không ngoan kia của nàng hấn sẽ phun ra lời gì đó chống đối hấn, người nàng không nên đắc tội.

Ai biết nàng lại trừng mắt nhìn hấn, thật lâu sau mới nói một câu, "Hối lỗi của ta với người chỉ đủ để giúp người chăm sóc Xuất Gia Nhân mà thôi."

Bởi vì nàng không lấy tiền bạc, hấn liền nhất định phải tận dụng khiến nàng mệt chết sao?

"Thì ra áy náy của người với ta lại ít như vậy." Hấn kinh ngạc nói.

Triệu Lập Đông ngang nhiên trả lời, "Đó bởi vì ta là thánh mới có được."

Áy náy?

Từ đầu nàng không làm sai chuyện gì, vì sao lại cảm thấy áy náy với hấn, tới cầu hấn tha thứ chứ?

Chuyện duy nhất nàng làm sai là vì sao lại không chuyển nhà ngay ngày đầu tiên hấn đến.

Cho nên hiện giờ nàng vô cùng, vô cùng hối hận.

"Thánh nhân? Người sao?" Hấn lộ ra nụ cười mỉm, "Cái này thật mới mẻ."

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 6

Editor: Mèo (meoancamam) - có sự giúp sức của bạn Mẩu Từ Song Linh

Trong mắt Triệu Lập Đông ngân ngấn nước, dường như lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Trong tay nàng cầm một thỏi bạc hàng thật giá thật.

Đó là số tiền có được sau khi bán một lồng bánh mật ong nhân lòng đỏ trứng của nàng.

"Ba năm, ba năm rồi." Nàng thi thảo nói, "Rốt cuộc cũng bán được rồi."

Nàng vui vẻ đến nỗi muốn hét thật to, muốn lăn lộn nhưng vẫn đứng ngây như phỗng, để nước mắt vui sướng chảy xuống.

"Ta muốn để thỏi bạc trên quý này làm kỷ niệm."

Nhờ Trình Mặc ban tặng mà nàng bận đến không có thời gian làm bánh ngọt, chỉ có thể dùng những thức còn lại ít đến đáng thương mà làm ra một lồng bánh ít ỏi.

Cũng không phụ nàng kiên trì mỗi ngày phải làm ra một lồng bánh, nếu không khách nhân khi này liền không mua được rồi.

Nhưng vị khách kia cũng thật sự đáng sợ, cả người đều âm trầm, vẻ mặt đầy sát khí.

Khi hắn định lấy bạc ra đưa tiền bánh nàng còn tưởng hắn muốn rút dao giết nàng cơ.

"Đông Đông?" Triệu Xuân từ bên ngoài trở về, thấy nàng đang đứng khóc thì liền bị dọa nhảy dựng lên, "Tại sao lại khóc thế này?"

"Xuân!" Triệu Lập Đông xông lên ôm lấy hắn, vừa khóc vừa cười "Muội vừa mới bán được một lồng bánh, có người đến mua bánh của muội, huynh nhìn bạc này!"

Hắn cũng cảm thấy vui vẻ thay nàng, "Thật tốt quá, rốt cuộc có người không sợ chết tới đây rồi. Ta đoán hắn nhất định là người từ nơi khác tới cho nên cũng không rõ danh tiếng của muội."

"Đúng rồi, là một người xa lạ có con ngựa cao to, mặt có vết sẹo." Không đúng nha, huynh ấy vừa nói cái gì? "Xuân, huynh thật quá phận, rốt cuộc có phải thật sự mừng thay cho muội hay không đây?"

"Ta đương nhiên thật tâm mừng cho muội rồi." Hắn sờ sờ đầu nàng. "Thật khổ cho muội mỗi ngày ngay cả thời gian ngủ còn không có mà vẫn có thể kiên trì lí tưởng của bản thân, ta thấy vinh dự cho muội."

Mặt nàng đỏ lên: "Thật ra cũng không có gì to tát... Là việc muội thích làm thì không ngủ cũng không có vấn đề gì."

Nhìn quảng thâm dưới mắt nàng, hắn có chút đau lòng: "Ài! Trình thiếu gia kia cũng thật xấu tính, hắn làm gì mà chính muội như vậy?"

Nàng ai oán nhìn hắn: "Xuân, là huynh cho hắn cơ hội đấy."

Nếu không phải hắn ép nàng, hiện giờ nàng cũng không rơi vào tình trạng bị thăm ban ngày phải chăm sóc con chuột, đến tối còn bị Trình Mặc coi như thú vui cơ chứ.

"Ách." Triệu Xuân cười lúng túng: "Không sao, không sao, muội cứ coi đây giống huấn luyện đi, sống sót qua một khoảng thời gian..."

Triệu Lập Đông hỏi tiếp: "Thì sao?"

"Thì sẽ quen thôi."

"Hừ! Còn tưởng huynh muốn nói gì." Nàng ai oán liếc hắn: "Một chút giúp đỡ cũng không có, ôi trời."

Hắn liền ôm nàng, cười nói: "Muội muội tốt, thật ra chuyện này cũng có mặt tốt. Biết đâu Trình thiếu gia xấu tính với muội như vậy là vì muội rất đáng yêu, nếu không tại sao cách vách có nhiều người hầu như vậy mà hắn chỉ thích tìm muội gây phiền thoái chứ?"

Giờ nghĩ mới nói, không chừng muốn nàng làm bạn nhưng xấu hổ không muốn thừa nhận.

Trong lòng nàng xôn xao không hiểu vì sao, dường như có chút cảm giác ngọt ngào nhưng nàng đã ngay lập tức xua đuổi cảm giác kỳ quái này đi rồi.

Nàng mĩa mai nói: "Đương nhiên là vì người khác không có gan rình trộm hắn tẩm."

Hắn trừng to mắt: "Chuyện đó... Chẳng lẽ muội thật sự nhìn lên sao?"

Đúng là nữ trung hào kiệt lớn mật! Tuy rằng hắn thích tán tỉnh nam nhân nhưng chưa từng có hành vi xấu nào đâu.

"Đương nhiên không phải, sao muội có thể làm loại chuyện đó, đến cả việc muội nói mát huynh cũng không nghe ra sao?"

Thật là, cách vạch thi bị tên Trình Mặc làm cho tức chết, về nhà lại bị ca ca ngốc ngếch làm hại, số nàng cũng thật khổ.

Hắn vỗ ngực an ủi: "Ta còn tưởng muội thật sự to gan như vậy chứ."

Triệu Lập Đông tức giận nói: "Huynh suy nghĩ nhiều quá rồi. Muội chỉ ước hắn cách xa muội một chút, nếu còn tiếp tục bị hắn trêu đùa như vậy thì muội nhất định sẽ thành thiếu nữ chết trẻ mất. Muội mới mười sáu tuổi, còn chưa muốn bị hủy hoại cho chết đâu á."

Triệu Xuân đồng tình nói: "Đúng rồi, phải sống đến khi giúp mang khăn choàng đến tận tay ta nha."

Nàng dậm chân, dùng ánh mắt uy hiếp nhìn hắn: "Xuân!"

"Ta hay nói đùa mà, đồ ngốc, nếu như muội khổ não phiền muộn như vậy thì để ta nghĩ biện pháp giúp muội bảo vệ sức khỏe của mình."

"Được, được." Một chút hi vọng đối với huynh ấy nàng cũng không có.

Nàng chỉ hi vọng hắn đừng cản đường, đừng làm cho nàng thêm thê thảm, nhờ hắn để thoát khỏi khổ ải thì nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Chủ quán."

Một giọng nói trầm thấp vang lên dọa hai huynh muội thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cùng nhau xoay người quay lại.

Hắc y nhân vừa mua bánh đứng trước cửa hàng, trên người toát ra loại khí chất tối tăm khiến cho cả con đường cũng trở nên tối theo.

"Có, có chuyện gì sao?"

Dù sao cũng là khách nhân của mình, tuy rằng hiện tại mặt hắn có chút xanh khiến cho bốn phía gió lạnh thổi cuộn cuộn nhưng trong ánh mắt hắn vẫn bình thường mà hắn còn mua bánh của nàng, nàng cũng nên tận lực tiếp đãi.

"Bánh khó ăn." Hắn nói rất chậm nhưng lại tràn ngập sát khí.

Hơn nữa khi nói chuyện tay hắn còn vòng ra sau lưng, hai huynh muội đều chú ý hắn đeo sau lưng một thanh trường kiếm.

Triệu Lập Đông liền lui lại một bước, hơi sợ hãi nuốt nước miếng: "Chuyện, chuyện này thật xin lỗi, ta sẽ cố gắng cải thiện thêm."

Hắc y nhân không nói chuyện, rút trường kiếm sau lưng ra vung lên trước mặt nàng.

Nàng ngơ ngác đứng đó, dù thế nào cũng không nghĩ đến bánh nàng làm thế nhưng lại khó ăn đến nỗi có người muốn giết nàng luôn!

Triệu Xuân bảo vệ muội muội gấp đến phát khóc: "Đại hiệp, ngàn vạn lần đừng giết nàng! Tuy bánh nàng làm rất khó ăn nhưng cũng không phải nàng cố ý, ta bồi thường gấp mười lần cho ngài, ngài ngàn vạn lần đừng giết nàng!"

Nhưng mà thanh kiếm kia chỉ vung lên trước mặt nàng, hơn nữa vẫn còn mang theo vô kiếm.

Nàng nhìn tay hắn vừa xoay, thanh kiếm đang cọ cọ lưng hắn.

Chân nàng thiếu chút nữa mềm nhũn. Hoá ra người ta chỉ muốn gãi ngứa thôi.

Thiếu chút đã hù chết nàng.

"Mặt ong nhào với bột."

Hắc y nhân nói xong liền xoay người, huynh muội hai người nhìn nhau, lại nhìn hắn biến mất tại ngã rẽ.

"Vừa xảy ra chuyện gì vậy?" Triệu Xuân mờ mịt hỏi.

"Hình như là đến đề nghị sáng kiến mới cho muội."

Hình như hắn cảm thấy mặt ong nhào với bột có thể khiến bánh nàng làm ngon hơn chẳng, đây thật sự là một ý tưởng thông minh, tại sao nàng chưa từng nghĩ tới?

"Doạ chết người, huynh còn tưởng hắn là Hắc Vô Thường đến từ địa ngục."

Triệu Lập Đông hưng phấn nói: "Ý kiến của hấn thật tốt, muối lập tức đi thử."

Thấy nàng hào hứng bừng bừng đi đến phòng bếp, Triệu Xuân vội vàng nói: "Đông Đông, đừng làm nữa! Đi ngủ trước đi, nếu không nửa đêm muối sẽ bị gọi dậy đó."

"Muội ngủ không được đâu!"

Từ ngày hôm đó, hắc y nhân ba phần không giống người, bảy phần rất giống quý mỗi ngày đều đến mua bánh của nàng.

Không lâu sau lại không chút biểu tình xuất hiện, cho nàng ý tưởng cải tiến mới.

Bởi vì hấn không hay nói chuyện nên mỗi câu đều vô cùng ngắn, khiến nàng đoán rất nhiều lần, nếu đúng thì hấn sẽ gật đầu.

Đã có khách nhân cố định rồi, Triệu Lập Đông làm bánh ngọt càng hăng say.

Triệu Lập Đông ngủ gà ngủ gật, nhưng nàng ngủ gật khi làm việc vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Xuất Gia Nhân bất mãn nhìn đồng nước lênh láng chảy ra từ chậu của nó nhưng ẩm nước trong tay nàng vẫn không ngừng đổ.

Nước bắt đầu chảy lênh láng, quanh co khúc khuỷu như dòng sông nhỏ.

Trình Mặc nhìn nàng chăm chăm, khoe môi giương cao, lộ ra nụ cười có vẻ thương tiếc.

Xem ra hấn thật sự khiến nàng mệt mỏi rồi.

Thế nhưng mà đối với hành vi của mình hấn lại không cảm thấy có lỗi.

Ai bảo nàng thú vị như thế, khiến mỗi giây hấn ở bên nàng trở nên vô cùng vui vẻ, niềm vui nối tiếp niềm vui.

Sau khi về kinh, hấn không có cơ hội trêu chọc bánh bao nhỏ nữa, vậy phải làm sao đây?

Hấn thật sự không nên có thói quen có nàng bên cạnh.

Nhưng hiện giờ đã như vậy rồi, cho nên nàng phải chịu trách nhiệm.

Trình Mặc không gọi nàng dậy, cứ như vậy nhìn bộ dáng ngủ gà ngủ gật đáng yêu đó của nàng, cùng nàng ở trong phòng.

Mãi đến khi ẩm sứ của nàng rơi xuống đất bị vỡ thì nàng mới tỉnh dậy.

Đột nhiên nàng nhảy dựng lên: "Sét đánh, sét đánh!"

Sau đó liền nhìn thấy ánh mặt trời chiếu lên người Trình Mặc, mà mặt hấn mang theo biểu cảm rất kỳ quái, nhìn nàng chăm chú đến một cái nháy mắt cũng không có.

Nàng đành phải lúng túng nói: "À, bên ngoài thời tiết thật đẹp."

Thăm rồi, nàng lại dám ngủ quên dưới ánh mắt của hấn, nhất định ác ma này rất khó chịu, không biết sẽ dùng thủ đoạn gì để hành hạ nàng đây?

"Đúng rồi, thời tiết rất ấm áp." Hấn mỉm cười: "Nếu ta cũng có thể ngủ trưa thoải mái thì nhất định rất tuyệt."

"Đúng, đúng là ta ngủ gật." Triệu Lập Đông thấy chết không sờn nói: "Không thì ngươi muốn thế nào?"

Mà thôi, duỗi đầu là một đao mà lui đầu cũng là một đao (*), ngược lại nàng tình nguyện sáng khoái chống đối cũng không cần nom nớp lo sợ giấu giếm làm gì.

(*) giống câu tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.

Hấn giả vờ kinh ngạc nói: "Ta không muốn thế nào cả. Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta thấy ngươi đang làm việc mà ngủ gật thì sẽ phạt ngươi sao?"

Sẽ không làm gì nàng? Vậy sao phải nhấn mạnh câu khi nàng đang làm việc thì lại ngủ gật chứ?

Triệu Lập Đông ngẩng cao đầu, bất tuân nhìn hấn: "Không phải ta nghĩ, mà ngươi nhất định sẽ làm, dù sao ngươi...."

"Tại sao không nói hết?" Hấn truy vấn: "Ta rất muốn biết ngươi nghĩ về ta thế nào."

"Rất xấu tính lại còn rất hẹp hòi."

Trước khi nói ra những lời này, nàng đã chuẩn bị kỹ càng, tuyệt đối có thể tiếp nhận bất kỳ loại hình đã kích nào của hắn.

Trình Mặc nhìn nàng lại không hề tức giận.

"Chỉ có thể nói thật đáng tiếc, người nói khoa trương rồi. Ta tin tưởng người khác sẽ không đồng tình với cách nhìn của người."

"Đúng, bởi vì toàn bộ Hợp Hoan Trấn chỉ còn lại ta là có ánh mắt sáng hơn sao thôi."

Người khác chưa từng bị hắn ức hiếp, tất nhiên sẽ nghĩ hắn là người tốt!

"Ồ, hoá ra là như vậy." Về mặt hắn như bưng bình đại ngộ: "Rất đặc biệt, người phải giữ gìn cẩn thận nha."

Phản ứng của hắn làm Triệu Lập Động ngờ ngẩn. Hắn dường như không tức giận với những lời đã kích của nàng, uống nhầm thuốc rồi sao?

Triệu Lập Động hơi nghiêng đầu đánh giá hắn, đáng vẻ rõ ràng vô cùng hoang mang.

"Thế nào? Có phải thấy hôm nay ta hơi khác không?"

"Có một chút."

Cái này nhất định là bình yên trước cơn bão, tuyệt đối không sai, chờ một chút hắn sẽ lộ ra nguyên hình thôi.

Nàng tuyệt đối không thể lơ là cảnh giác, hại bản thân ngày càng thâm.

"À, chắc là do thời tiết." Trình Mặc quay đầu nhìn nắng ấm bên ngoài: "Chúng ta ra ngoài chơi đi."

"Chúng ta? Ta với người? Ra ngoài chơi?" Chuyện này khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Ngữ khí của hắn giống như bọn họ là bằng hữu lâu năm, bởi vì cảnh xuân tươi đẹp mà hẹn nhau ra ngoại thành đạp thanh (đi chơi trong tiết thanh minh).

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 7

Editor: Mèo (meoancamam) - có sự giúp sức của bạn Mẫu Từ Song Linh

Chuyện du ngoạn vào buổi chiều hôm đó cũng không mang đến bất kỳ thay đổi nào đối với cuộc sống của Triệu Lập Động.

Nửa đêm Trình Mặc vẫn gọi nàng dậy làm đồ giải trí cho tên khốn khiếp là hắn.

Vẫn là tên thái giám chết bầm ăn nói xấu xa, tâm địa xấu tính.

Nàng vô cùng tức giận. Bởi vì nàng biết rõ hắn có thể ở chung rất tốt giống như người bình thường, nhưng hết lần này đến lần khác hắn lại có tình giống như tên biến thái thích tra tấn người khác.

Tên Trình Mặc chết tiệt kia giống như tiết trời mùa hè, đang sóng yên biển lặng lại đột nhiên trời mưa điên cuồng, nàng sắp bị hắn làm cho phát điên mất thôi.

Thật sự nàng không nhịn được nữa, quyết định phải trả thù hắn thật "nhẹ nhàng".

Bốn bề vắng lặng, thích hợp làm chuyện xấu.

Triệu Lập Động cẩn thận mở một gói giấy nhỏ, đổ toàn bộ thuốc bột bên trong vào chiếc ấm sứ, sau đó dội nước trà sâm này đi vào trong bụng Trình Mặc vậy là đại công cáo thành rồi.

Ngoại trừ đáng vẻ háo sắc bên ngoài thì Phong Diệc Nhiên thực ra cũng không quá tệ. Hắn biết rõ nàng bị đối xử vô cùng thâm nên liền chủ động chia tay giúp đỡ nàng.

"Đây là phần mê với hiệu quả kinh người. Chỉ cần uống một chút thì lập tức sẽ ngáy khò khò ngay... Người thông minh như vậy nên chắc là biết phải dùng trên người nào rồi chứ?"

Trong đầu nàng nhớ lại lời nói của Phong Diệc Nhiên khi đưa thuốc cho nàng, trên môi lộ ra nụ cười mỉm.

Nếu Trình Mặc ngủ say như heo thì sẽ không có cách nào nửa đêm phải gọi nàng dậy làm trò giải trí cho hần rồi.

Có trời mới biết đã bao lâu nàng không được ngủ một giấc yên ổn, nếu không được nghỉ ngơi đầy đủ nàng nhất định sẽ chết mất.

Sau khi tất cả thuốc đã hoà tan vào trà nàng liền bê khay trà lên, thay Phương Xảo Nhi đi vào phòng Trình Mặc, tất nhiên là nàng ấy có điều kiện.

"Đồ thổ phi! Ta thay nàng làm chân sai vật thế nhưng vẫn muốn đòi tiền ta."

Vì muốn đạt được mục đích, nàng đành phải không tình nguyện đưa cho nàng ấy một đồng.

Nàng khẽ gõ cửa liền nghe thấy giọng nói ưu nhã của hần: "Vào đi."

Đôi khi Triệu Lập Đông cảm thấy không hiểu nổi, tên thái giám chết bầm như hần tại sao lại có thể khi giờ tay nhắc chân đều có khí chất tao nhã như vậy chứ.

Hần có một loại khí chất rất kỳ quái, không cần nói câu nào cũng đủ đàn áp tất cả.

Loại uy nghiêm này nếu không phải là do trời sinh thì là do sự hoàn toàn tự tin, nàng đoán hần là về sau.

Nàng vẫn chưa gặp được ai kiêu ngạo hơn hần, ít nhất là trong Hợp Hoan trấn này.

Triệu Lập Đông đẩy cửa cẩn thận bước qua thềm cửa, một bóng đen liền vụt ra ngoài cửa sổ.

Nàng chớp mắt mấy cái sau đó lắc đầu, chắc là bị hoa mắt rồi, sao lại có bóng đen chứ?

Trình Mặc nhướn mày: "Đây không phải bánh bao nhỏ đáng yêu của ta sao? Thật kinh hi nha."

"Ta đã nói rất nhiều lần ta tên là Triệu Lập Đông. Xảo Nhi bị trật chân nên ta giúp nàng ấy một chút." Nàng mặt không đỏ thờ không gấp nói ra lý do đã suy nghĩ kỹ từ trước.

Trình Mặc luôn gọi nàng là bánh bao nhỏ, cái này khiến nàng càng lúc càng tức giận.

Hần hoàn toàn không coi trọng tên cha mẹ đặt cho nàng, khi vui vẻ sẽ gọi nàng là bánh bao nhỏ, khi khó chịu sẽ gọi Triệu cô nương, lúc không nóng không lạnh lại gọi Đông Đông Sắc Nước.

Trong khoảng thời gian sống chung này, nàng đã có thể phân biệt tâm trạng hần từ một loạt cách gọi đó rồi.

Hiện tại gọi nàng là Tiểu Bao Tử, không biết vì chuyện gì mà lại vui vẻ.

"Trà sâm của ngươì đây, nhân lúc còn nóng mau uống đi."

Nàng mạnh mẽ đặt khay lên bàn, vừa vịn che đi gói giấy vuông được đặt trên đó.

"Để ta xem xét kỹ lưỡng đã."

Nàng bắt đầu hồi hộp: "Có cái gì mà phải suy nghĩ, nếu mỗi ngày ta đều có thể uống một chén trà sâm thì nhất định sẽ không suy nghĩ gì mà uống sạch."

Hần giương mắt nhìn nàng: "Ta lo lắng đồ đưa tới từ tay ngươì đều có thể ảnh hưởng đến sức khoẻ của ta."

Tìm Triệu Lập Đông đập dòn dập: "Nếu ngươì lo lắng có độc thì có thể không uống."

Nàng giả bộ muốn bê khay trà đi, Trình Mặc đặt tay lên tay nàng ngăn lại: "Ngồi xuống đi, không cần vội."

"Ta sợ có hại cho sức khoẻ của ngươì."

"Chuyện này có ta lo là được rồi." Hần cười cười: "Ngồi đi, ta thấy chắc ngươì rất mệt đi. Làm sao vậy, gần đây trông ngươì không có tinh thần mấy."

Nàng cố gắng nhịn lại mới không chửi ầm lên: "Có thể là vì ngủ không ngon."

Nàng có ý nhấn mạnh hai chữ này, còn dùng sức lườm hần.

"Ra là vậy." Hần lộ ra vẻ thương tiếc, dịu dàng nói: "Vậy chén trà sâm này ngươì nên uống mới đúng."

"Không cần, sao ta có thể làm thế được?" Đùa à, nàng mới không muốn ngủ say đến không dậy nổi đâu.

Chờ hần gục rồi, sau đó nàng có thể thoải mái đánh hần, "chiếu cố" hần thật tốt, xả ra toàn bộ tức giận thời gian gần đây!

"Coi như là lễ vật ta tặng người đi, cảm ơn người đã nhọc lòng chiếu cố Xuất Gia Nhân." Hấn cong cong khoé miệng: "Không cần khách khí với ta, mau uống đi, bên trong không có độc đâu."

Đúng vậy đúng vậy, đương nhiên không có độc mà chỉ có thuốc mê thôi.

Nàng vẫn lắc đầu: "Ta nghĩ ta nên mang ra ngoài thì hơn, biết đâu Phong thiếu gia lại muốn uống."

"Người để ý hấn tốt như vậy, ta cảm thấy có chút đau lòng."

Mặt Triệu Lập Đông đỏ lên, trái tim như muốn nhảy ra ngoài. Thế nhưng nàng lại không biết nên đáp lại câu nói đáng ghét này của hấn như thế nào, đành phải giả vờ như không nghe thấy.

"Ngồi xuống tâm sự cùng ta đi." Hấn rất thân thiết hỏi: "Người không thích nói chuyện với ta sao?"

Nàng trầm ngâm rửa một tiếng: "Người này lại định giờ trò quý gì đây?"

Lại thêm một chiêu nữa? Một ngày nào đó có lẽ nàng sẽ bị tính cách khi xấu khi tốt của hấn khiến cho phát điên mất thôi.

"Người vẫn luôn đa nghi như vậy hả?"

Hấn hỏi: "Không phải là người không quen ta nói chuyện với người như vậy chứ?"

"Đúng vậy, người không cảm thương mạng còn, không mĩa mai chết giẫm khiến ta cảm thấy sợ hãi."

"Người nhất định phải thành thật như thế sao?"

Đây chính là nguyên nhân hấn thích nàng nhất.

Vĩnh viễn không sợ phải nói thật.

"Ưu điểm lớn nhất của ta là trung thực, nếu không bị người chọc đến phát điên thì sẽ cố gắng duy trì nó đến già."

Hấn chỉ cười ha ha.

Nàng rất thú vị, hấn vô cùng thích trò chuyện với nàng.

Mà hấn cũng rất tò mò, rốt cuộc nàng có thể nhịn bao lâu nữa mới trở mặt với hấn?

Hấn không tin nàng là người có tính nhẫn nại đâu.

"Người không biết mình rất thú vị sao? Bánh bao nhỏ."

"Người đề cao ta quá rồi. Cuối cùng người có muốn uống trà sâm không?"

Trình Mặc không trả lời mà bê cái khay lên rồi đặt nó xuống bên cạnh. Sau đó hấn mở nắp hộp giấy kia, trong đó có một ít bánh ngọt: "Để cảm ơn người khiến ta vui vẻ, mời người ăn bánh."

Hôm nay thái độ của hấn tốt đến kỳ lạ khiến da đầu Triệu Lập Đông không khỏi run lên.

Đại khái nàng đã hiểu được vài chiêu của hấn, đối tốt với nàng sau đó liền hành nàng, cứ tốt xấu luân phiên nhau như vậy có lẽ là muốn khiến nàng một ngày nào đó bị điên thì mới thôi.

"À, cảm ơn, ta không có đói."

"Ăn một cái đi, bánh bao nhỏ, người không nề mặt ta như vậy sao?"

Lạnh lùng trong lời nói của hấn khiến nàng hiểu được nếu như nàng thắng từng từ chối thì sẽ có một kết cục không tốt, nàng đành cầm lên một chiếc: "Vậy thì cảm ơn người."

Nàng cắn một miếng, lòng mảy mảy liền lại.

"Quá khô, không nuốt được phải không?"

Triệu Lập Đông gật đầu, không phải chỉ quá khô thôi đâu, căn bản là không có chút nước nào, có quý mới nuốt xuống được.

"Để ta giúp người."

Hấn đè tay nàng xuống, nhét nửa cái bánh vào miệng nàng: "Từ từ ăn đừng vội, bị nghẹn đấy."

Bị hấn làm như vậy có quý mới không bị ghen!

Mắt nàng trừng lớn, tay nắm ngực bình bịch, một miếng bánh khô khốc mắc nghẹn ở miệng, một trong cổ họng, đau đến mức mắt nàng rom rớm nước rồi.

"Uống nước sẽ dễ nuốt hơn."

Trình Mặc vô cùng chăm sóc đưa chén trà đến, nước trà nhiệt độ vừa phải được đưa đến ngay trước mặt nàng.

Nàng giống như thấy được cứu tinh mà nhanh chóng uống từng ngụm từng ngụm, ai ngờ hơi thở không thuận mà nhẹn không được phun toàn bộ bánh với trà ra.

Chỉ thấy tay Trình Mặc hơi động liền có một chiếc khăn vuông che trước mặt hấn, bình an vô sự tránh khỏi kiếp nạn.

"Sau khi quen biết người, ta liền biết mang theo khăn vuông vào một ngày nào đó sẽ có tác dụng mà."

Triệu Lập Đông bị ghen rất khó chịu, uống từng ngụm từng ngụm nước, mãi đến khi tất cả chỗ bánh đó trôi xuống bụng thì cơn giận của nàng liền bùng lên.

"Người muốn giết ta có đúng không." Mắt nàng bốc hỏa: "Rốt cuộc ta với người có thù oán gì, một ngày người không khiến ta khổ sở sẽ thấy cả người khó chịu phải không."

Hấn hơi kinh ngạc nhìn nàng: "Bánh bao nhỏ, người nói như vậy sẽ tổn thương người ta đấy."

Bánh bao nhỏ? Nàng giận thành bộ dáng này rồi mà hấn còn vui vẻ như vậy được, thật sự là tức chết mà!

"Tổn thương? Nếu như có thể, nhất định ta sẽ không chút do dự chặt người thành tám khúc."

"Chỉ vì một chiếc bánh người làm mà người muốn chặt ta thành tám khúc sao? Thực tàn nhẫn, thực vô tình."

"Đương nhiên không phải vì chiếc bánh, mà là vì người cái tên thái giám chết bầm xấu tính..."

Hả? Bánh nàng làm?

Nàng nhìn vào bên trong hộp, cầm mấy chiếc bánh lên nhìn kỹ, trên mặt bánh có đường nứt không theo quy tắc, hình dạng quái dị thật sự giống như từ tay nàng làm ra.

Bánh của nàng tại sao lại ở trên bàn của hấn?

Chỉ có một lời giải thích ——

"Người cái tên trộm này!"

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 8

Editor: Mèo (meoancamam) - có sự giúp sức của bạn Mẫu Từ Song Linh

Triệu Lập Đông dùng sự tức giận còn lại của bản thân đá văng cửa phòng Trình Mặc, rất có khí thế rồng to.

"Họ Trình, hôm nay người với ta phải có kết cục."

Rào rào một hồi âm thanh nước chảy.

Nàng mở to hai mắt, nhìn hấn đang vô cùng thông dong lấy nước đổ xuống lồng ngực trần trụi.

"Yên tâm, ta không so đo người thét quá chói tai, người có thể ngậm miệng rồi từ từ lui ra ngoài đi."

Nàng gật đầu, mới bước một chân qua mà đột nhiên có tiếng động vang lên, một mũi tên bắn thẳng tới thùng tắm, vẫn còn rung rung không dứt.

Bọn họ nhìn nhau, nàng có chút mê man hỏi: "Đó là..."

"Xem ra không chỉ có người chọn ngày hôm nay kết liễu ta."

Khi nói chuyện lại có thêm một mũi bắn đến, Trình Mặc nhanh chóng cúi thấp người, vùi hẳn đầu vào nước.

Triệu Lập Đông khẽ cắn môi, nàng nên xoay người chạy đi nhưng Trình Mặc vốn không thể di chuyển, chẳng lẽ lại để hắn chết ở chỗ này?

Mặc kệ đi! Nàng nằm úp sấp trên mặt đất, bò đến dưới cửa sổ không đóng, cẩn thận vươn tay đóng lại.

Tiếp đó lại một tiếng vút vang lên, mũi tên xuyên qua cửa sổ cắm vào bàn.

Nhưng có cửa sổ ngăn lại, thích khách liền không thể thấy tình hình trong phòng, cũng mất vị trí mục tiêu.

"Bánh bao dừng cảm! Tùm y phục treo trên bình phong mang tới cho ta, để ta đỡ phải ra ngoài."

Nàng gật gật đầu, cẩn thận đứng lên, ngay lúc này liền có một mũi tên bắn tới chính chỗ nàng vốn nằm sấp khi nãy.

Nàng vội vàng túm hết tất cả y phục xuống rồi ném cho hắn. Bởi vì thời gian quá cấp bách nên hắn chỉ mặc tạm ngoại y vào.

"Mau qua đây."

Nàng vội chạy tới. Hai tay của hắn vịn vào vai nàng, nàng phải gánh trọng lượng của hắn liền nhịn không được nhíu mày.

"Người không giúp ta thì ta không ra ngoài được, mau ôm eo ta."

Nàng có chút do dự: "Nhưng mà..."

"Nếu người không muốn ta ngã xuống thì nghe theo đi."

Triệu Lập Đông đành phải nhắm mắt lại vươn tay ôm lấy hắn. Trình Mặc đã có chỗ dựa liền lập tức bước hoàn hảo chân phải ra khỏi thùng tắm, lại di chuyển chân trái bị thương của mình.

Một nửa trọng lượng của hắn đặt trên người nàng vốn đã rất cố gắng rồi. Xuất Gia Nhân lại vô cùng thông minh chọn đúng thời điểm tham gia náo nhiệt, nó dùng móng vuốt ôm lấy chân nàng mà thân mật lấy lòng. Đột nhiên nàng giật mình, không tự chủ được mà va vào phía trước.

Nếu chân của hắn không gãy thì tuyệt đối có thể ổn định thân thể của nàng, nhưng trong tình huống này, có vẻ như thăng bằng của hắn càng không được tốt lắm.

Cho nên hai người bọn họ cùng ngã nhào xuống đất, nàng nặng nề ngã lên người hắn.

Nàng cúi đầu nhìn, liền hoảng sợ phát hiện mình đang dính chặt lấy thân thể cường tráng đó, thân thể hai người thân mật dính sát vào nhau mà khuôn mặt tuần tú của hắn chỉ cách nàng chưa đến gang tay.

Sau khoảnh khắc kinh ngạc ngắn ngủi đó, khoé môi của hắn liền giương lên độ cong mê người.

Đáng giận! Nàng không nhịn được nghĩ thầm, tên nam nhân này đúng là đẹp khiến người khác ngẹt thở mà.

"Nếu không phải bị bỏ nhào tới dưới tình huống thế này, ta sẽ cảm thấy vô cùng vinh hạnh."

"Á..." Gò má nàng lập tức đỏ bừng: "Không phải! Là ta bị giật mình thôi." Lúc này Xuất Gia Nhân chạy qua mặt nàng, nàng liền vội vàng nói: "Đây mới chính là kẻ gây họa."

"Biết rõ việc này chỉ là ngoài ý muốn thật khiến người ta tiếc hận." Trình Mặc vòng tay ra sau cổ nàng, kéo mặt nàng lại gần, hôn lên.

Ý nghĩ phải nhanh chóng đứng lên biến mất không còn tung tích.

Đây là một nụ hôn tràn ngập sự thăm dò, mạnh mẽ xâm nhập khiến người ta mê muội.

Tất cả giác quan của nàng đều bị kích thích, máu trong người dường như đang sôi trào.

Hắn thăm dò trong miệng nàng làm nàng không ngừng run rẩy. Với chuyện này nàng hoàn toàn không có kinh nghiệm, không biết mình gặp ma quỷ gì mà lại phối hợp với hắn, trúc trắc vụng về hôn trả.

Hắn dùng cánh tay cường tráng ôm eo nàng, lật người thay đổi tư thế.

Đôi chân thon dài ép chặt lấy dáng người đẹp đẽ của nàng, khi đôi môi ẩm áp dán lên tai nàng thì nàng liền không nhận được than nhẹ ra tiếng.

Đúng vào lúc này bọn họ lại nghe được tiếng nuốt nước miếng của một người, toàn thân Triệu Lập Đông lập tức cứng đờ, thật sự nàng không dám nghĩ đến nếu người ngoài nhìn vào thì họ sẽ nghĩ đây là tình huống gì.

Nàng, Triệu Lập Đông lại bị đè dưới thân nam tử y phục không chỉnh tề, cực kỳ gợi cảm.

Trình Mặc cũng ngậy ngấn cả người, có chút ảo não ngồi dậy thì liền nhìn thấy Phong Diệc Nhiên.

Triệu Lập Đông xấu hổ cúi đầu, chuyện vừa rồi khiến nàng cảm thấy trời đất quay cuồng, âm thầm mắng chửi hành động vừa rồi của bản thân.

Nhất định nàng điên rồi, tuyệt đối điên rồi!

"Yên tâm, Phong Diệc Nhiên sẽ chưa bao giờ thấy việc không nên thấy."

Đột nhiên nàng nhảy dựng lên, toàn thân run rẩy vì xấu hổ, không dám nhìn bọn họ mà chạy ra ngoài nhanh như gió.

Trình Mặc vươn tay về phía hấn: "Đờ ta đứng lên."

Phong Diệc Nhiên làm theo nhưng về mặt không tán thành: "Huynh cũng biết Đông Đông là một cô nương rất đặc biệt?"

Bên môi hấn là nụ cười kiêu ngạo: "Tất nhiên."

Phong Diệc Nhiên nói thẳng: "Huynh dường như rất kiêu ngạo về hành động vừa rồi của mình."

"Thật sao? Ta biểu hiện rõ ràng vậy hả?" Trình Mặc lười biếng nói: "Đệ không thấy hiện giờ việc ta đã làm với bánh bao nhỏ cái nào quan trọng hơn sao?"

Phong Diệc Nhiên nhìn gian phòng lộn xộn cùng với mũi tên cắm dưới đất: "Huynh có rất nhiều địch nhân, nhưng Đông Đông chỉ có một."

"Đệ thật vô tình đấy, suýt chút nữa ta đã chết dưới loạn tên rồi."

"Nhìn hành động chiếm tiện nghi Đông Đông của huynh thì xem ra khi này vẫn không quá nguy hiểm lắm."

Hấn gặp nguy hiểm? Buồn cười, so với quý thì hấn còn xuất thần nhập quý đáng sợ hơn gấp mấy lần, bất kỳ loại thích khách nào cũng không thoát khỏi tay hấn.

Trình Mặc hí mắt lại: "Tại sao đệ tức giận như vậy?"

"Bởi vì Đông Đông là cô gái tốt, nàng vẫn phải sinh sống ở nơi đây. Giống như khi huynh vì nhàm chán không có việc gì làm liền huỷ hoại danh dự của nàng, cái đó thật sự quá không công bằng."

Về mặt Trình Mặc cũng trở nên nghiêm túc: "Không có danh dự của ai bị huỷ cả. Còn nữa, nếu đệ suy xét việc này kỹ càng thì sẽ phát hiện là nàng tự nguyện, ta không ép buộc."

Phong Diệc Nhiên liền nổi giận: "Lúc đó có thể là thế, nhưng huynh không thấy bộ dáng chạy trốn của nàng sao? Nhất định nàng rất hận bản thân tại sao lại ngoan ngoãn thuận theo sự chỉ phối của huynh, nhất định sẽ căm tị đệ xuất hiện cắt ngang hai người."

"Việc này ta ngược lại rất nghi ngờ đấy."

Nàng cũng nhiệt tình đáp lại hấn, hấn cũng không tin lúc ấy cơ thể nàng không vì hấn mà nóng bừng.

"Trình Mặc, không nên chơi đùa quá trớn."

Trình Mặc không nhận được rống lên: "Đáng chết! Phong Diệc Nhiên, đệ dựa vào gì mà dám giáo huấn ta?"

"Dựa vào đệ có thể là tỷ phu của Đông Đông." Hấn ưỡn ngực: "Như vậy đã đủ tư cách chưa?"

"Thật sự như vậy?"

"Đương nhiên, đệ với huynh không giống nhau, đệ yêu Tiểu Xuân Xuân là xuất phát từ đáy lòng, chân thành không có nửa điểm gian dối."

Trình Mặc nhướn mày: "Đệ nghĩ ta không phải?"

"Ồ?" Phong Diệc Nhiên nhìn hấn, gãi đầu: "Vậy huynh xác định không phải là do huynh nhất thời nhàm chán?"

"Ta chưa bao giờ thấy chỗ này nhàm chán." Đây là sự thật, có Triệu Lập Đông ở bên cạnh hấn không bao giờ cảm thấy buồn chán.

Nhìn hắn một lúc, Phong Diệc Nhiên lắc đầu: "Trình Mặc, đệ thật sự không hiểu nổi huynh."

Chẳng lẽ hắn thật sự hứng thú với Đông Đông, mà không phải quá nhàm chán nên mới tìm việc để làm.

Rõ ràng nàng đi tìm hắn là để kết thúc tất cả mà, tại sao lại biến thành như vậy?

Chắc chắn Phong Diệc Nhiên sẽ nghĩ đây là do nàng chủ động, sáng mai toàn bộ người trong trấn sẽ biết hành động đáng xấu hổ của nàng!

Triệu Lập Đông vui mừng trong chăn bông, bực bội lần qua lần lại trên giường.

"Đông Đông!" Triệu Xuân xông tới với vẻ mặt vui mừng, đặt mông ngồi xuống mép giường: "Nghe ta nói này, mau ngồi lên nghe ta nói."

"Muội không muốn nghe... Muội muốn ngủ." Triệu Lập Đông kéo chăn bông lên, che kín cả đầu.

Nhưng Triệu Xuân mặc kệ, hắn kiên quyết kéo chăn bông ra túm nàng dậy: "Đông Đông, muội sao vậy? Vất vả lắm ta mới gặp được người đáng giá giao phó cả đời, muội lại không muốn nghe?"

Nàng bắt đầu dĩ thời dài: "Sao huynh biết được người đó là người huynh muốn giao phó cả đời?"

"Đương nhiên là bởi vì trái tim ta nói cho ta biết." Hắn mơ mộng nói: "Ta vừa nhìn thấy hắn liền không nhịn được muốn đến gần một chút, được ở bên cạnh hắn lâu một chút. Một câu hắn thuận miệng nói ra cũng khiến ta vô cùng vui vẻ, cũng khiến ta đau lòng muốn chết." Hắn kích động nắm chặt tay của nàng: "Đông Đông, đây là lần đầu tiên ta có loại cảm xúc này, trong đầu đều là hình bóng của hắn."

"Hắn hắn hắn, cuối cùng hắn là ai?"

Từng câu từng chữ hắn nói ra, đều làm nàng vô cùng sợ hãi.

Bởi vì những biểu hiện này, thế nhưng nàng đều có hết!

"Ta không biết hắn là ai nhưng mọi người đều gọi hắn là Liễu công tử, tạm thời hắn đang ở Hạnh Hoa Lâu, nghe nói là đến trấn Hợp Hoan để tìm người."

Triệu Xuân ngưng ngừng nói, vừa nhắc tới ý trung nhân liền không giấu được sự sung sướng trên mặt.

"Xuân, nam nhân ở Hạnh Hoa Lâu đều là lũ quý phong lưu, huynh ngàn vạn lần đừng ngốc ngếch giao trái tim mình cho hắn."

"Nhưng mà Đông Đông, hắn ở Hạnh Hoa Lâu là vì bất đắc dĩ. Trong trấn làm gì có khách điểm, nhưng mà hắn rất đứng đắn đó. Tỷ muội ở Hạnh Hoa Lâu đều xuất ra hết tất cả vốn liếng nhưng hắn vẫn kiên định, nhìn cũng không thèm nhìn một cái."

Đến ngay cả Mẫu Đan người so với hắn (Triệu Xuân) còn xinh đẹp hơn mà hắn cũng chỉ nhìn một lần rồi liền không có sau đó nữa rồi.

"Đó là giả đứng đắn, huynh cứ đợi mà xem, không đến vài ngày là hắn lộ bản chất thật ngay."

"Sẽ không đâu, hắn là chính nhân quân tử, ta biết rõ mà. Nếu muội không thích hắn ở Hạnh Hoa Lâu thì chúng ta có thể cho hắn thuê một gian phòng ở."

Đúng rồi, sao hắn không nghĩ ra điểm mấu chốt này cơ chứ?

Gần quan được ban lộc, tuy làm vậy thực có chút xin lỗi tỷ muội Hạnh Hoa lâu nhưng nếu suy nghĩ vì hạnh phúc bản thân thì ích kỷ một chút cũng không sao cả.

"Cái gì! Sao có thể được." Triệu Lập Đông lập tức lắc đầu: "Căn bản huynh còn chẳng quen biết hắn, nếu như hắn là người xấu thì đây chẳng phải là dẫn sói vào nhà sao?"

"Người trong lòng ta thì sao có thể là người xấu được?" Hắn ôm cổ nàng, hôn lên má nàng một cái: "Chúng ta cứ làm như vậy nhé."

"Xuân." Triệu Lập Đông giữ chặt ống tay áo của hắn: "Chờ một chút, muội muốn hỏi huynh chuyện này."

"Chuyện gì vậy?"

"Tại sao huynh luôn hôn mặt muội?"

"Bởi vì muội rất đáng yêu, ta quá vui vẻ thôi! Không biết từ bao giờ đã thành thói quen, mà sao muội lại đột nhiên chú ý đến việc này?"

Mặt nàng thoát cái đỏ bừng: "Chuyện đó, vậy huynh đã từng hôn... miệng người khác chưa?"

"Hôn môi?" Triệu Xuân nhướn mày, nghiêm túc nói: "Sao có thể, nếu như không phải người mình thật sự thích thì sao có thể làm vậy được?" Rồi hắn trịnh trọng nói: "Đông Đông, hôn môi là một việc rất thiêng liêng, chỉ có người thật sự yêu nhau mới làm được."

Nàng ngẩn ngơ, lời nói như mang theo tiếng khóc: "Nếu như huynh cùng người huynh cực kỳ ghét làm chuyện đó thì nên làm gì đây?"

"Vậy xong đời rồi. May mắn là chúng ta đều là cô nương đứng đắn, tuyệt đối sẽ không hôn người mình không thích."

"Còn nếu như, rõ ràng huynh rất chán ghét người kia nhưng khi hôn huynh, huynh lại cảm thấy vô cùng thoải mái, vô cùng vui vẻ, hi vọng hôn tiếp tục hôn và còn đáp lại hôn nữa thì sao?"

Hắn ngẩng đầu, nói như chém đinh chặt sắt: "Sao ta có thể làm như vậy, người có loại cảm giác này nhất định là dâm phụ."

Phóng túng, dâm phụ?

Triệu Lập Đông muốn khóc.

Hoá ra nàng thích việc Trình Mặc hôn mình là vì nàng là một dâm phụ.

Trời ơi, sống mười sáu năm, nàng mới biết thì ra bản thân là dâm phụ.

Sự dả kích này thực sự quá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 9

Editor: Mèo (meoancamam)

"Tiểu Xuân Xuân vì sao lại đột nhiên không để ý tới ta vậy?" Phong Diệc Nhiên có chút đau lòng nghĩ, "Nàng từ chối đồ trang sức ta tặng nàng, trước kia nàng cực kỳ thích mà."

Nàng cũng không còn ra ngoài với hắn, càng không phải nói đến những chiếc hôn môi rồi.

"Ta có ý trung nhân rồi."

Những lời này như đẩy hắn xuống vực sâu không đáy, hắn thực sự không thể tin Tiểu Xuân Xuân sẽ đối xử với hắn tàn nhẫn như vậy.

Coi sự nhiệt tình chân thành của hắn như suy nghĩ xấu không hề thật lòng.

A, nàng nhất định là bị tên nam nhân đó lừa, nhất định là như vậy.

Chính suy nghĩ này đã khiến hắn đi theo Triệu Xuân đến bên ngoài Hạnh Hoa Lâu.

Hắn nhìn Tiểu Xuân Xuân hắn yêu thương đứng cùng với một nam tử cao ngạo, không ngừng tỏ ra vẻ phong tình nhưng đôi phương đến nhìn cũng không nhìn một cái.

Phong Diệc Nhiên trừng to mắt, "Ách? Là Thái tử, hắn cũng đến chỗ này rồi sao?"

Nhất định là đi tìm Trình Mặc, cảm ơn ông trời là hắn đã đến trước một bước, không hắn nhất định sẽ điên mất.

Hắn ghét nhất là bị Thái tử quấy rầy không ngừng.

Trần Hợp Hoan là một địa phương nhỏ, Thái tử nhất định không tốn vài ngày liền hỏi thăm được chỗ ở của hắn rồi.

Hắn thật thương cảm Tiểu Xuân Xuân, chờ đến khi nàng biết được ý trung nhân của nàng không thích nữ nhân thì nhất định sẽ vô cùng thương tâm, đến lúc đó hắn nhất định sẽ tận lực an ủi nàng.

Mà ở chỗ này, nhìn Liễu công tử ngồi lên lưng ngựa, tuấn tú mạnh mẽ mà ngênh ngang rời đi khiến Triệu Xuân dường như phát hiện bản thân càng yêu hắn, "Thật sự là một người mạnh mẽ."

Mặc kệ hắn (Triệu Xuân) nói cái gì, làm việc gì thì hắn cũng không nhìn đến một lần nào.

Thật là oan gia định mệnh của hắn mà.

Trái tim của hắn, tâm hồn của hắn giống như đã theo hắn đi xa, hắn quyết định đời này một đời một kiếp đều phải đi theo hắn, đến khi hắn chấp nhận tình cảm của bản thân mới thôi.

Vì tình đi đến tận nơi chân trời, cũng là một chuyện vô cùng lãng mạn.

Hắn nhện nhàng giờ khấn lạy, vẫy nhẹ đối với bóng lưng của hắn, "Người yêu của ta, hãy chờ đến cứu vớt khỏi vực sâu cô đơn nhé."

"Tiểu Xuân Xuân!" Phong Diệc Nhiên sau khi hắn xoay lưng liền cao hứng vỗ vai nàng.

Triệu Xuân dường như giật mình xoay người, vừa thấy là hắn thì không nhận được sắc giọng: "Là người à, thật không lịch sự dọa người ta như vậy."

"Ta thấy nàng rất hạnh phúc nha. Tiểu Xuân Xuân, người vừa nãy là ý trung nhân của nàng à?" Hắn chưa lột hỏi.

Hai mắt Triệu Xuân sáng lên, "Đúng vậy, người cũng thấy rồi phải không? Hắn thực sự là nam nhân trong nam nhân."

Phong Diệc Nhiên hừ nhẹ một tiếng, "Có thể là nam nhân trong nam nhân á? Tên kia còn thích nam nhân đấy."

Triệu Xuân trừng lớn mắt phượng xinh đẹp, kinh ngạc hỏi: "Người vừa nói cái gì?"

"Ta nói Trình Tông Liễu thích nam nhân, tiểu Xuân Xuân, nàng ngàn vạn lần đừng bị dáng vẻ đẹp mắt của hắn khiến cho động tâm, nàng sẽ đau đớn đấy."

"Người nói Liễu công tử? Chẳng lẽ người biết hắn?"

"Liễu công tử? Hắn đã dùng tên khác rồi à. Đúng vậy, ta biết hắn, hơn nữa còn rất quen thân, chúng ta là bằng hữu cho nên ta vô cùng hiểu hắn, hắn có người trong lòng rồi, tuyệt đối sẽ cô phụ tiểu Xuân Xuân."

"Hắn có người trong lòng? Vậy là tình địch của ta rồi! Là ai, ta không tin ta sẽ thua nàng đâu." Hắn đối với dung mạo của bản thân vẫn mười phần tự tin.

"Chính là Trình Mặc đó, ta không nói với nàng hắn thích nam nhân mà hắn thích nam nhân xinh đẹp giống như nữ nhân." Hắn nhỏ giọng nói: "Lén nói cho nàng biết, hắn có chút biến thái, thích bảo nữ nhân mặc y phục nam nhân, sau đó thì... Nàng biết rồi đấy!"

Triệu Xuân trừng to mắt, "Thật sự như vậy ư? Hắn không thích nữ nhân?"

"Đúng vậy, hoàn hảo là ta nói cho nàng sớm một chút, nhân lúc bây giờ còn kịp thì hãy nhanh chóng cắt đứt tơ tình này đi."

"Không, ta đã nhận định hắn là phu quân duy nhất đời này của ta." Hắn nói bằng giọng vô cùng kiên định: "Hắn là của ta, nhất định sẽ là của ta."

Phong Diệc Nhiên nhất thời há hốc mồm, đều đã nói hết cho nàng rồi mà sao nàng vẫn kiên trì phải có được Trình Tông Liễu không thể? Hay là nàng không tin lời nói của hắn?

"Phong Diệc Nhiên, người nói các người là bằng hữu, vậy người nhất định có thể biết hắn đi đâu, người có thể đưa ta đi không?"

"Đương nhiên có thể." Hiện giờ nhất định là hắn ta đang đi tìm Trình Mặc, nhưng khẳng định sẽ vô huyệt thôi.

Lại để Trình Tông Liễu mạnh mẽ cự tuyệt ngay trước mặt nàng.

Tiểu Xuân Xuân thật đáng thương, vẫn luôn chưa tới phút cuối chưa thôi!

"Nhưng ta phải quay về nhà thay y phục đã." Dương như trên mặt Triệu Xuân hiện lên vẻ dứt khoát kiên định.

Vì tình yêu của hắn, những thứ son phấn, hoa phục này vốn không tính là gì cả.

Mà Phong Diệc Nhiên vẫn tiếp tục bám đuôi theo hắn, "Tiểu Xuân Xuân mặc kệ mặc cái gì đều rất đẹp rồi mà."

Nhưng nếu nàng nguyện ý mặc bộ nào đó hở hang hơn, vậy thì càng đẹp hơn!

Thuyền Ô Bông vàng chạy trên sông, yên tĩnh hướng đến kinh thành.

Triệu Lập Động ngồi trên đuôi thuyền, hai tay ôm gối, gió đêm khiến nàng cảm giác có chút lạnh lạnh, nhìn dòng nước mờ mịt mà suy nghĩ trong lòng cứ lên xuống thất thường.

Rốt cuộc Trình Mặc muốn đưa nàng đến nơi nào đây?

Mà thái độ của nàng có phải quá mức nghe theo hay không? Có mấy người nửa đêm bị bắt trói từ trong nhà, đi đường mà không biết đường đi, mà có thể bình tĩnh thản nhiên như nàng chứ?

Nàng nhẹ nhàng sờ bộ lông mềm mại của Xuất Gia Nhân, nó vốn hoạt bát nghịch ngợm nhưng đêm nay lại yên tĩnh lạ kỳ, ngoan ngoãn nằm cạnh chân nàng.

Sau khi rời khỏi trấn Hợp Hoan, nàng vui vẻ phát hiện Trình Mặc cũng đưa Xuất Gia Nhân đi, nàng liền vô cùng tự nhiên tiếp tục việc chăm sóc nó.

Mà Xuất Gia Nhân cũng vô cùng tự nhiên coi chiếc túi trên váy nàng thành nhà mới của nó.

Một bóng người xuất hiện cạnh chân, nàng ngẩng đầu liền thấy là Hắc Viêm, là tri kỷ bánh ngọt ít nói của nàng.

Hắn nhìn nàng một cái, gương mặt vẫn nghiêm túc như cũ nhưng trên môi hơi nhếch lên một chút.

Triệu Lập Đông nghĩ thầm: "Hắn hẳn là đang cười đấy?"

"Áy, có phải ta ảnh hưởng người làm việc hay không? Ta có thể đi liền."

Nàng vừa nói vừa định đứng lên, Hắc Viêm liền thuận tay nhấn vai nàng xuống, "Không có."

"Vây, ta lại tiếp tục ngồi ở đây." Nhìn dáng vẻ của hắn giống như nếu bây giờ nàng đứng lên sẽ bị hắn đâm chết luôn, nàng vẫn lên ngoan ngoãn ngồi xuống thôi.

Sự im lặng bao trùm cả màn đêm, nàng hắng giọng, quyết định thay đổi không khí "À, việc này, việc Hắc đại hiệp này..."

"Hắc Viêm" Hắn nói ngắn gọn.

"À, Hắc Viêm, cảm ơn người không chê bánh của ta khó ăn. Hàng ngày vẫn đến mua bánh cho ta, chia sẻ cho ta ý tưởng mới, ta thật sự cảm ơn người, người không biết người làm vậy có ý nghĩa đối với ta lớn như thế nào đâu?"

Cho đến giờ vẫn luôn chỉ có mình nàng kiên trì ước mơ của bản thân, Hắc Viêm xuất hiện khiến cho nàng có cảm giác có bằng hữu.

Rốt cuộc cũng có người thật sự nghiêm túc với bánh ngọt của nàng, hiểu được nàng đã cố gắng bao nhiêu mà không coi nàng như một câu truyện cười thú vị.

Hắn lắc đầu, "Không phải ta."

"Á! Có ý gì chứ?"

Hắc Viêm lặp lại, "Không phải ta, ta là chân chạy, truyền lời."

"Hả!" Nàng nắm chặt tay, có chút kích động nói: "Hắc Viêm đáng ghét! Chẳng lẽ lời của người không thể nói nhiều thêm một chút sao? Người có biết người làm như vậy khiến ta rất khó chịu không! Người là con người, không phải cộc gỗ, nói thêm mấy câu, nở thêm mấy nụ cười tươi rói thì có chuyện gì được chứ?"

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, đôi mắt đen láy dường như có chút tức giận khiến nàng rung mình. Hắn, hắn chẳng lẽ tức giận muốn làm thịt nàng rồi chứ?

Ai biết thế nhưng hắn lại gật gật đầu, "Ta biết, tận lực thay đổi."

Nàng thiếu chút nữa té xỉu, nhưng xem ra an toàn của bản thân không có gì phải lo lắng rồi, "Người vừa nói người chỉ là chân chạy truyền lời giúp người khác, người đó là Trình Mặc sao?"

Hắn gật đầu.

Trình Mặc? Vì sao hắn lại phải làm chuyện này?

Triệu Lập Đông nghĩ đến bánh ngọt trong phòng hắn ngày đó, nhất định là làm từ tya nàng. Nàng vẫn cho rằng hắn là kẻ trộm, không nghĩ tới hắn lại chính là khách nhân duy nhất đó.

Hắn mới đúng là tri kỷ bánh ngọt của nàng.

Người thực sự nghiêm túc với ước mơ của nàng lại là hắn!

Hắc Viêm nhìn nàng, lại nói một câu "Trình Mặc, là người tốt." Hắn dừng một chút "Ta cướp của hắn, hắn đánh gãy tay ta."

Triệu Lập Đông ngẩng đầu nhìn hắn có chút khó hiểu, "Cái gì cơ?"

Nàng bắt đầu hiểu được Hắc Viêm có thói quen chỉ nói một câu một lần nên nàng cũng không thúc giục mà chỉ lặng yên lắng nghe.

"Hắn nói ta không phải tên cướp, nên đi tìm việc khác tốt hơn. Ta nói ta từng, nhưng không ai muốn thuê ta."

Triệu Lập Đông hiểu, lấy cách nói chuyện cực kỳ ngắn gọn cùng gương mặt hung ác của hắn, thực sự rất dễ khiến người ta hiểu lầm, không dám lại gần.

Hắn nói hắn thiếu người hầu muốn thuê ta, nhưng nếu ta cướp đồ của hắn lần nữa, thì không còn đánh gãy tay mà là vụn cổ."

Nàng nhin không được buồn cười "Đây thực sự giống y hệt lời nói của Trình Mặc."

Hắc Viêm nhìn chăm chăm nàng, lại lặp lại câu nói kia, "Trình Mặc là người tốt."

Về mặt triệu Lập Đông đầy kỳ quái nói "Vì sao ngươi muốn nói cho ta những điều này?"

Hắn không thích nói chuyện như vậy nhưng đêm nay lại nói với nàng nhiều như thế, chỉ sợ hắn đã dùng hết số lượng câu chữ trong một năm rồi đi?

"Bởi vì Trình Mặc cũng có ưu điểm "

"Đúng vậy, suýt chút nữa ta đã quên." Dưới cái miệng xấu tính kia thì hắn có một trái tim còn khoan dung độ lượng hơn cả người thường.

Nàng khẽ thở dài.

Vì sao cái tên Trình Mặc khiến người ghét kia lại đặc biệt đồng thời có cả tính cách lưu manh cùng anh hùng cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 10

Editor: Mèo (meoancamam)

Trình Mặc và Triệu Lập Đông tốn thời gian gần ba tháng mới trở lại kinh thành.

Bởi vì bọn họ bận nhĩ tấn tư ma (*) cùng nhau du ngoạn khắp nơi, hoàn toàn không có tâm trạng vội vã muốn về.

(*) nhĩ tấn tư ma: là thành ngữ tiếng Trung, miêu tả cảnh tượng nam nữ yêu nhau thân thiết, luôn đi cùng nhau.

Khi rớt cuộc thuyền cũng sắp cập bến, nàng thậm chí còn có một loại cảm giác —— tại sao nhanh như vậy đã đến nơi.

Trình Mặc vốn chân bị thương đã hoàn toàn khỏi hẳn, một tay ôm lấy thân hình tinh tế của nàng nhảy xuống ván thuyền "Cũng nên về nhà rồi."

Trước kia có thể nói rời kinh thành có chút thảm hại, ai ngờ khi trở về lại mang theo một vị nương tử xinh đẹp, thật sự rất bất ngờ nhưng hắn lại vô cùng thích cái loại ngoài ý muốn này.

Nàng cười cười, "Là nhà chàng chứ có phải nhà ta đâu."

"Nhà ta không phải là nhà nàng sao?" Hắn hôn lên vàng trán để lộ ra của nàng, "Đến đây đi, ta lập tức đưa nàng về nhà."

"Vậy chàng phải đặt ta xuống trước chứ, mọi người đang nhìn rồi kia."

Nàng có chút xấu hổ nói, bến tàu đầy thợ thuyền cùng lũ khách, tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc nhìn bọn họ.

Trình Mặc đặt nàng xuống, chạm nhẹ vào mũi nàng, "Ài! Vì sao ta muốn ôm lão bà của mình mà vẫn phải lo lắng người khác nghĩ như thế nào nữa?"

Nàng tình nghịch cười, "Chào mừng trở về cuộc sống phồn hoa."

"Đúng rồi, Hắc Viêm đâu nha?" Nàng trái phải nhìn xung quanh một chút, không thấy hắn rời thuyền theo, đã chạy đi đâu rồi đây?

Tuy Hắc Viêm không thích nói chuyện nhưng Triệu Lập Đông chưa bao giờ lo rằng không có cách nào nói chuyện với hắn, bởi vì trong mấy tháng chung sống này, Hắc Viêm và nàng đã nhanh chóng hình thành một mối quan hệ huynh muội thân mật.

"Hắn đã giúp nàng truyền tin rồi." Hắn mắt tinh đã sớm thấy Hắc Viêm rời thuyền cùng nhưng lại nhanh như chớp rời đi.

"Giúp ta truyền tin á?" Nàng mở to đôi mắt xinh đẹp, khó hiểu hỏi: "Ta không viết thư nhờ huynh ấy giúp đưa đâu mà."

"Nhưng ta thì có." Hắn ôm lấy eo nàng, "Bánh bao nhỏ à, nàng thật sợ ý, nàng tự dung biến mất, cũng không lo lắng người nhà sẽ nghĩ gì à?"

Mỗi lần cập bến hắn đề để Hắc Viêm mang thư đến thị trấn nhờ gửi đi, báo bình an cho người nhà Triệu gia tránh cho bọn họ phải lo lắng.

Nàng đỏ mặt, có chút xấu hổ nói: "Ta ngược lại quên mất luôn."

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày ở cùng Trình Mặc, có lúc ngọt ngào, có lúc lại cãi nhau, mỗi ngày đều muôn màu muôn vẻ.

Cuối cùng nàng hoàn toàn không ngờ biết đến một chuyện về Trình Mặc.

"Chàng cũng chu đáo đấy, nếu không ca ca nhất định lo cho ta đến chết rồi."

"Ca ca?" Trình Mặc nhủ mảy, "Tại sao ta không biết nàng có ca ca chứ?"

Sẽ không phải là ca ca yêu thương, sủng ái muội muội các kiểu chứ? Nếu như vậy thì hẳn chỉ có thể khóc ở trần Hợp Hoan thôi vì nàng đã bị hấn hấn (Trình Mặc) hành đạo đoạt ái cướp đoạt đến nơi đây rồi.

"Ta đương nhiên có ca ca." Triệu Lập Đông nhỏ giọng nói: "Chỉ là bình thường huynh ấy thích mặc nữ trang thôi."

Mặc nữ trang? Ách... "Nàng là nói, Xuân chính là ca ca của nàng, không phải tỷ tỷ?"

Ông trời ơi, sao lại có thể có chuyện như vậy!

Nàng gật nhẹ đầu "Ừ", toàn bộ mọi người ở trần Hợp Hoan đều biết."

Hắn nhìn không được bật cười, "Ca ca nàng, sao hắn lại có thể như vậy?"

"Bởi vì huynh ấy cực kỳ thích cái đẹp, thích hết những thứ xinh đẹp, huynh ấy cho rằng mặc nữ trang có thể khiến hắn đẹp hơn. Chàng không thừa nhận huynh ấy cực kỳ hợp với cách ăn mặc như vậy sao?"

"Là vô cùng phù hợp. Chà! Ta thực sự thương cảm cho Phong Diệc Nhiên."

Nếu hắn biết mỹ nữ khiến hắn thần hồn điên đảo thực ra cũng là nam nhân giống hắn, không biết sẽ thế nào?

"Tại sao chàng phải thương cảm cho Phong Diệc Nhiên? Nếu như hắn thích Xuân, mặc kệ huynh ấy là nam hay nữ, hắn đều thích mới đúng, bởi vì Xuân vẫn là Xuân, không hề thay đổi nha."

Trình Mặc cười xoa đầu nàng, "Có lý, nhưng ta sợ trong khoảng thời gian ngắn Phong Diệc Nhiên không có cách nào tiếp nhận đâu."

Người trong lòng đột nhiên trở thành nam nhân, mặc kệ người có trái tim khỏe đi nữa cũng không thể ngay lập tức tiếp nhận đi?

Bọn họ đi thẳng một đường, cũng vừa cười vừa nói, Triệu Lập Đông đột nhiên chú ý dường như người qua đường đều nhìn bọn họ, nàng thề nàng thậm chí nhìn thấy vài người còn khom lưng cúi đầu với bọn họ.

Chàng có chú ý hay không, người nơi này thật kỳ lạ."

Nàng nói những gì mình nhìn thấy lại đổi lấy tiếng cười to của hắn, "Nàng thực nên coi như không thấy gì hết, nàng nghĩ lại xem, nếu đổi lại nàng đi trên đường ở trần Hợp Hoan, tình huống này sẽ kỳ quái sao?"

kín cổng cao tường, trước cửa còn có thủ vệ vô cùng uy phong.

"Đến nơi chưa? Chân ta như sắp đứt rồi đây, ta không đi được nữa."

Nàng cảm thấy dường như nàng đã đi ba vòng quanh trần Hợp Hoan, mệt chết mất.

"Thật vô dụng, lên đây ta cõng nàng." Trình Mặc thản nhiên ngồi xổm trước mặt nàng.

Nàng nhìn xung quanh, "Không có ai. Vậy được rồi, nhưng nếu chàng không chịu được thì hãy nói đấy, không thể để ta ngã xuống, ta cũng không muốn khiến chân chàng gãy theo đâu."

Nàng vui vẻ nhảy lên lưng hắn, hưởng thụ sự chăm sóc ngọt ngào của hắn.

"Yên tâm, tuy ta có thể khiến bản thân ngã bị thương nhưng tuyệt đối sẽ không khiến nàng ngã bị thương đâu."

Nàng cười hi hi, "Lúc đó tại sao chàng lại ngã gãy chân được vậy?"

Về mặt hắn liền nghiêm túc lại "Đây là bí mật của ta, ta muốn mang nó vào quan tài."

Triệu Lập Đông nghịch ngợm cười, vươn tay đến dưới nách hắn, "Không nói ta liền cù chàng đấy."

"Ày, vậy nàng phải đáp ứng tuyệt đối không được cười đấy." Hắn bắt đắc dĩ nói: "Nếu nàng cười, ta cũng chỉ có thể giết nàng diệt khẩu thôi."

"Chàng mới không nỡ giết ta đâu." Nàng khẽ thổi một hơi sau gáy hắn, "Mau nói đi, người tốt."

Trình Mặc nói rất nhanh: "Trên thềm đá cửa sau có vỏ chuối."

Nàng nhìn không được buột miệng cười "Ý của chàng là, chính là chàng giẫm lên vỏ chuối bị trượt chân, cho nên mới ngã gãy chân như vậy?"

"Chính là như vậy." Trên mặt hắn có vài phần tức giận, sự sỉ nhục này có lẽ sẽ luôn khắc sâu trong hắn đến cuối phần đời còn lại.

Hắn quyết định cả đời này sẽ không muốn nhìn thấy hay giẫm lên bất kỳ vỏ chuối nào nữa.

Triệu Lập Đông nhìn không được buồn cười, cúi đầu hôn xuống cần cổ hắn, "Chàng là do không muốn mọi người biết nên mới chạy tới trấn Hợp Hoan đường thương sao?"

"Đúng vậy không sai." Nhưng vậy cũng thật may mắn mới gặp được bánh bao nhỏ của hắn, tất cả chuyện này có phải nên cảm ơn vỏ chuối hay không? Có lẽ hắn có thể thử không cần cầm thù vỏ chuối như vậy?

Trình Mặc nhớ lại ngày đó, bầu trời mới vừa tỏa ra ánh sáng còn có chút mưa bụi, hắn vội vã xuất môn. Hắn theo thói quen mới bước ra cửa sau một bước thì vì vỏ chuối đáng ghét kia liền trượt chân.

Không đứng, trước khi trượt chân, dường như cửa nhà Tả tướng quân đang mở ra, có một chiếc xe ngựa nhỏ dừng ở đó và một nữ nhân bên ngoài đội đầu lạp đứng lúc đi xuống.

Khi hắn vì giẫm phải vỏ chuối mà mất thăng bằng, người đó có nhìn thoáng qua nơi này...

"A!" Hắn biết vì sao Hoàng hậu lại muốn giết hắn rồi!

Đứng ở cửa sau Vương phủ, rốt cuộc hắn nghĩ nhớ lại từng chi tiết sự kiện ngày đó vốn hắn vẫn luôn không để trong lòng rồi.

"Ôi, Tiểu Vương gia? Tiểu Vương gia đã về rồi!" Một người hầu đứng lúc mở cửa liền thấy hắn đang đứng ngây người bên ngoài, bỗng chốc mừng rỡ như điên kêu hô vào bên trong.

Triệu Lập Đông nghiêng đầu, trên mặt là biểu tình nghi hoặc.

Tiểu Vương gia cái gì? Gọi người nào vậy?

"Trái tim của ta tan nát rồi!"

Phong Diệc Nhân nước mắt nước mũi chảy tùm lum nói với Trình Mặc, khi hắn biết Triệu Xuân là nam nhân đã bị đá kích kinh khủng cỡ nào.

"Xem ra người bị đá kích coi chừng rất lớn." Trình Mặc vô cùng đồng tình nói.

Phong Diệc Nhiên nhìn thoáng qua Triệu Lập Đông đang ngây ra như phỗng, "Không khác nhau lắm với nàng bây giờ, ta ngây người đủ bảy ngày mới hoàn hồn được."

Tiểu Xuân hắn yêu thương tại sao lại là nam nhân chứ?

Chẳng qua nàng nghe được thân phận Trình Mặc là Tiểu Vương gia thôi mà đã biến thành thế này, trái với hắn, hắn chịu đá kích đó đáng nhẽ phải vĩnh viễn bất tỉnh mới đúng.

"Bảy ngày?" Trình Mặc cười khở, xoa xoa gương mặt nàng, "Sao ta có thể chịu được bảy ngày nàng không nói chuyện với ta chứ?"

Dù cho hắn có là Tiểu Vương gi thì cũng không nên giật mình đến mức này đâu?

Hắn dù gì cũng chỉ là một người có phong ấp(*) bình thường thôi!

(*) phong ấp: có tước vị và ấp (đất các huyện, trấn ngày xưa mà giới quý tộc sở hữu)

Phong Diệc Nhiên đang khóc mà nhún vai một cái, "Đã quen nhau bao lâu rồi. Hu hu, Tiểu Xuân Xuân của ta!"

Nghĩ đến những năm tháng thuần khiết ở Hợp Hoan trấn sẽ bay đi mà hắn nhìn không được đau buồn, khóc lớn hơn.

"A Nhiên, đừng quá khoa trương, dù cho Triệu Xuân là nam nhân thì đệ cũng không nhất thiết phải như vậy."

"Đệ hối hận rồi." Hắn nhìn không được đầm ngực, nước mắt rơi như mưa "Sớm biết vậy ta sẽ chiếm tiện nghi hắn nhiều một chút, cần cái gì quân tử chứ!"

Dù sao khi đó hắn (Phong Diệc Nhiên) không biết hắn (Triệu Xuân) là nam nhân nên có thể ăn liền ăn được, giờ đã biết hắn là thân nam nhi, nghĩ đến

việc xuống tay nhưng tâm địa lại không cứng rắn nổi.

Trình Mặc bật cười, "Thì ra đệ là vì việc này mà thương tâm."

Hắn (Phong Diệc Nhiên) lờ mờ (Trình Mặc) một cái "Chẳng thể thì huynh nghĩ đệ vì việc gì chứ? Đúng rồi, Hắc Viêm đã bắt tên thích khách kia, biện pháp ép hỏi nào đệ cũng sử dụng qua, đệ thấy hắn không phải ngành ngành không nói vì sao Hoàng hậu muốn giết huynh mà là thật sự không biết."

Trình Mặc thần bí cười, "Chuyện này thôi, ta đã có manh mối rồi."

"Này, đệ dùng cả nửa ngày để hỏi cũng chưa ra, vì sao huynh của Đông Đông du ngoạn khắp nơi trái lại đã biết được rồi?"

Ông trời cũng không thể quá không công bằng như vậy chứ!

Hắn dùng giọng nói thiên cơ không thể lộ nói: "Tất cả đều phải cảm ơn vô chuối."

"Vô chuối?" Phong Diệc Nhiên khó hiểu gãi đầu, "Thôi, huynh tiếp tục sự bí hiểm của huynh đi, đệ chẳng muốn đoán. Nhân tiện nói cho huynh một chuyện, ngày đó sau khi huynh đi, Thái tử liền đuổi tới trấn Hợp Hoan."

"Vương Lão Thực thật sự không thành thật." Trình Mặc lắc đầu nói xong, "Xem ra ông ta chẳng những mang hành tung của ta tiết lộ cho Hoàng hậu mà còn bán cho Thái tử nữa."

Một cho hắn còn định sau khi trở về sẽ cảm ơn ông ta thật tốt, trong hai ưu khuyết điểm này bù trừ nhau thì vừa vặn tiết kiệm một khoản.

Nói đến Thái tử này cũng thật sự không hiểu vì sao, gương mặt của hắn đúng là có chút nữ tính nhưng cũng không có nghĩa hắn thích trở thành "Vật sưu tầm" của hắn (Thái tử) được.

Hắn ta có một loại yêu thích biến thái đối với nam nhân xinh đẹp, vui với việc sưu tầm được nam tử với đủ loại nhan sắc đẹp.

Mà hắn (Trình Mặc) với hắn (Thái tử) mà nói chính là cực phẩm, hắn ta cảm thấy nếu như không có được một người hoàn mỹ nhất thì bộ sưu tập của hắn ta cũng không còn ý nghĩa cho nên đây dựa vào hắn không thôi.

Nếu hắn (Trình Mặc) không có thân phận này thì chỉ sợ đã bị người trong cung cứng rắn bắt đi rồi.

"Nhưng hiện giờ hắn đã có Triệu Xuân cho nên hắn sẽ không làm phiền huynh."

Đây là tin tức kinh thiên động địa nhất.

Triệu Xuân giống như khách kìa của tên kia vậy, thủ đoạn đối phó của hắn với Thái tử cao siêu đến dọa người, khiến hắn không khỏi cảm giác bội phục sâu sắc với khả năng lặt mềm buộc chặt của hắn (Triệu Xuân).

"Cái gì?" Một tiếng kinh hô chói tai truyền ra, là Triệu Lập Đông.

Trình Mặc vô cùng cao hứng, "Nàng tỉnh rồi."

Hoàn hảo, không cần bảy ngày liền hỏi thần rồi.

Nàng quay đầu trừng mắt với hắn, "Tiểu Vương gia, chuyện của chàng tới nay tính toán sau, trước tiên là về Xuân đã, hắn có chuyện gì sao?"

Tiểu Vương gia? Gọi hắn như vậy xem ra là đang tức giận rồi.

Nhưng thế cũng được, đã lâu rồi hắn không thấy bánh bao nhỏ của hắn tức giận, nói thật đúng là khiến người ta hoài niệm mà.

Triệu Xuân thay nam trang vẫn đẹp như trước, khiến nữ nhân mê đắm, nam nhân hổ thẹn.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 11

Editor: Mèo (meoancamam)

Triệu Lập Đông tươi cười đầy đùa cợt, lén lút ngó nghiêng ngoài cửa sổ của Phong Đình.

Bên trong truyền đến tiếng hát ngâm nga lạc nhịp của Phong Đình, "Gội rửa lâu... Mỹ nhân gội rửa lâu... Mỹ nhân gội rửa lâu cả người thơm ngào ngạt..."

Nàng cẩn thận đẩy cửa sổ hé ra một đường, dùng mắt quan sát bên trong, chỉ thấy bình phong đã che mắt bóng dáng của nàng, mà tất cả quần áo lại vắt ở bên trên.

"Bà điên này lại làm cái quỷ gì vậy? Chạy tới nhà người khác tắm rửa à."

Còn lớn tiếng hát hò để mọi người đều biết, đang hi vọng có thể để mọi người biết Đại tiểu thư nàng đang tắm sao?

Mà Trình Mặc cùng mấy bằng hữu đến làm khách đang ở đây, nếu bọn họ nghe được chắc chắn sẽ rất xấu hổ!

Hôn lễ của nàng và Trình Mặc đang trong không khí chuẩn bị hừng hực, thế nhưng cái người Phong Đình này vẫn chưa từ bỏ ý định, còn luôn dùng thân phận thân thích mà không chịu rời vương phủ, ảo tưởng có thể thay nàng trở thành nương tử.

Vị trí của nàng trong lòng Trình Mặc mới không dễ dàng thay thế như vậy!

Tuy nàng có thể trở thành Vương phi nhưng thực sự là đánh bại đánh bại mới được, đến cả phụ mẫu cũng nghĩ đó phải là vận may cắt chó hàng độc nhất, đến tận bây giờ vẫn không thể tin vận khí nàng lại tốt như vậy.

Bọn từ từ đầu đến cuối không thể tin chỉ ra ngoài một chuyện mà sau khi trở về chẳng những con gái đã tìm được mối lương duyên mà ngay cả đứa con trai khiến bọn họ lo lắng kia cũng tìm được người như ý.

Bọn họ bị Thái tử gọi nhạc phụ nhạc mẫu thì thiếu chút là chân đã mềm nhũn rồi, còn nói lời từ chối kiểu gì nữa?

Đành phải than một tiếng ông trời đã định trước, sau đó liền đặt hi vọng hương khói sau này lên người nữ nhi, nhưng muốn Vương gia nhà người ta đi ở rể thì cũng chẳng nói nên lời.

Ai bảo một đôi trai gái nhà bọn họ may mắn, mỗi người kia đều không phú thì quý hết rồi!

"Có lẽ Phong Đình cho rằng Trình Mặc sẽ kìm nén không được mà qua đó nhìn nàng tắm rửa đi, thật sự là suy nghĩ quá nhiều." Nàng cúi đầu khẽ nói với Xuất Gia Nhân trong túi mình.

Xuất Gia Nhân ngoẹo đầu, chi chi hai tiếng, dường như vô cùng đồng ý với lời của nàng.

Hiện giờ Xuất Gia Nhân và nàng đã thành một giuộc, hoàn toàn là đồng bọn cùng một chiến tuyến.

Dù sao nàng đã chăm sóc nó lâu như vậy, ít nhiều cũng coi như là phụ mẫu sống lại của nó, nếu không có nàng dùng mọi cách bảo vệ thì Xuất Gia Nhân đã sớm biến thành một cái khăn choàng rồi.

"Cái người chán ghét này bao giờ mới bằng lòng về nhà nàng chứ." Nàng tiếp tục xả oán giận với Xuất Gia Nhân, "Nàng có chết cũng không đi, thực sự là vô cùng đáng ghét!"

Xuất Gia Nhân dường như hiểu được phiền não của nàng mà cũng gật gật đầu theo.

Nó chi chi vài tiếng, bò vào từ cửa sổ rồi nhanh như chớp bám lấy bình bóng, dùng móng vuốt tóm hết y phục của Phong Đình rồi linh hoạt kéo đến bên cửa sổ.

Triệu Lập Đông nhanh chóng nhận lấy, cười nói: "Người trộm quần áo của nàng làm gì đây? Ha ha."

Xuất Gia Nhân đi lại mấy lần, đến ngay cả cái đai lưng được vắt tương đối cao cũng không buông tha, từng cái bị kéo đến gần cửa sổ để nàng dùng tay cầm ra.

"Lần này nàng không có y phục, chắc chắn sẽ ngâm nước đến nhũn hết da, khả khả."

Lúc dường như Xuất Gia Nhân còn có kế hoạch tốt hơn, nhảy đến cửa sổ, không ngờ lại dùng hai chân trước làm động tác cụng bái với nàng.

Nàng ngạc nhiên nói: "Đây là muốn làm gì chứ?"

Xuất Gia Nhân hôm nay có vẻ vô cùng vui vẻ.

"Chi chi chi!" Nó xoay người bỏ chạy, nàng ôm một chồng y phục chạy cùng nó, thế nhưng Xuất Gia Nhân lại dừng lại, xoay người làm động tác cụng bái với nàng.

Triệu Lập Đông có chút rõ ràng "Người muốn bảo ta ở đây chờ sao?"

Nàng hẳn đã đoán đúng rồi, bởi vì khi nàng dừng lại thì Xuất Gia Nhân liền vui vẻ chạy đi, nhanh như một làn khói.

Triệu Lập Đông đành phải lùi xuống dưới cửa sổ, ôm một chồng y phục chờ đợi.

Một lát sau, nàng đột nhiên nghe thấy một hồi âm thân chó sủa rất lớn, mà Xuất Gia Nhân cùng một đoàn ánh sáng bạc chạy về phía nàng, đuổi sát phía sau đúng là có bốn, nam con chó đen hung ác.

Mà đằng sau là một nam nhân xa lạ đầy vẻ lo lắng đang lớn tiếng trách mắng chú chó.

Nàng nhất thời há học mồm, "Không thể nào!"

Trình Mặc có một người bằng hữu hôm nay đặc biệt dẫn theo năm chú chó săn hung mãnh đến để mọi người có thể nhìn xem thành quả huấn luyện của hắn, *

Xuất Gia Nhân đến trước mặt nàng, động tác đẹp mắt nhảy vào gian phòng từ cửa sổ, mà chú chó hung ác nhào vào cửa sổ, điên cuồng sủa.

Triệu Lập Đông vì chôn chó mà vội vàng ném y phục ra đằng sau, vút đến cạnh bụi hoa.

Tiếp đó chỉ nghe thấy vài tiếng hét chói tai từ trong phòng, còn có âm thanh rầm rầm đuổi nhau, tiếng nước chảy, chó sủa rồi thành một đồng, Triệu Lập Đông vội vàng đứng dậy từ trong bụi hoa, chạy đến cửa sổ nhìn xem

"Ông trời ơi!"

Chỉ thấy năm con chó mực to lớn hung mãnh đang đuổi theo Xuất Gia Nhân, không ngừng chạy, nhảy, nhào lên, bày trí trong phòng bị đập đến lung tung, bình phong cũng bị xô đổ, mà Phong Đình đang dùng hai tay che cơ thể trần trụi của mình, ở trong thùng tắm không ngừng hét chói tai.

Vừa nghe thấy tiếng hét chói tai, chủ của mấy chú chó Vương Hi Bảo rất lo lắng, vội vàng chạy vào phòng để ngăn mấy con chó ghê quá lại. Hắn vừa xông vào thì liền nghênh diện một nữ nhân lửa thể đang không ngừng hét chói tai bỏ nhào tới, hắn theo bản năng đang tay ôm lấy nàng, cả hai người liền ôm nhau ngã xuống đất.

Còn Xuất Gia Nhân lại nhảy ra khỏi cửa sổ, mà con chó mực sủa đuổi theo ra ngoài như một tia chớp lóe lên trước mặt Triệu Lập Đông đang ở cạnh cửa sổ, không ngờ nàng lại trượt chân, ngã mặt lên trời ngã một cú.

Xuất hiện trước mặt nàng là Trình Mặc với vẻ mặt kinh ngạc, Phong Diệc Nhiên thì nhìn bằng ánh mắt nghi hoặc, còn có một người xa lạ khác nàng không biết cũng nhìn nàng.

Thì ra mọi người đều bị hành động kích động đột ngột của chú chó săn dẫn qua đây, chẳng qua chủ nhân Vương Hi Bảo chạy nhanh hơn một chút thôi.

"Bánh bao nhỏ, nàng ở đây làm gì vậy?"

"Ta, ta không làm gì cả... A, Phong Đình có chút rắc rối." Nàng vội vã chỉ vào trong phòng, nhảy dựng lên nói.

Phong Diệc Nhiên vội vàng nói: "Phong Đình ở đây làm gì chứ?"

Hắn vừa nói xong thì chân cũng không đứng yên mà chạy vào trong phòng, kết quả lại thấy muối muối đang trần truồng nằm trên người Vương Hi Bảo.

Nàng vẫn nhắm mắt hét chói tai, "Thật đáng sợ, thật đáng sợ, làm ta sợ muốn chết."

Mà hiển nhiên Vương Hi Bảo cũng bởi vì diễm phúc tự dung mà đến này khiến cho sợ tới mức cả người cứng ngắc, không biết nên làm gì.

"Này! Các người đang làm gì vậy?" Phong Diệc Nhiên hô to, vội vàng cởi áo bào của mình che Phong Đình, lại lôi nàng ra khỏi cái ôm của Vương Hi Bảo.

Vương Hi Bảo ngơ ngác nói: "Ta, ta không biết gì, nàng đột nhiên nhào đến, ta cũng kinh hãi."

Phong Đình thì lại khóc nói: "Trời ơi, khiến muối sợ muốn chết."

Nàng vừa nhìn thấy Trình Mặc, theo thói quen muốn bỏ nhào tới để được hắn an ủi, nhưng Triệu Lập Đông lại nhanh chóng chắn ngang, dang tay bảo vệ Trình Mặc thật cẩn thận.

"Phong Đình, người đang trần truồng đấy, muốn ôm tướng công của ta, quá không có phép tắc rồi!"

Thật là, nàng cũng đừng nghĩ bởi vì việc này mà muốn Trình Mặc chịu trách nhiệm.

Phong Diệc Nhiên tức giận nói: "Phong Đình, muối không có việc gì lại đi đến vương phủ tắm để làm gì? Muội ôm Vương phó tướng như vậy thật sự muốn hù chết ta!"

Nhiều người như vậy, tất cả đều nhìn thấy nàng không mặc gì ôm Vương phó tướng, nếu như truyền ra ngoài thì ai còn muốn lấy nàng nữa?

"Ta không hề ôm hắn? Ca ca, huynh hiểu lầm rồi, muối là bị dọa sợ." Không thể nào, khi này nàng lại không mở mắt thực sự là sai lầm mà.

"Muội theo ta về nhà ngay, mất mặt."

"Muội không muốn, muội muốn ở lại vương phủ."

"Không được, muội về nhà ngay cho ta. Ta muốn để phụ mẫu tự quyết định thay muội, thành thân với Vương phó tướng cũng không tồi, việc này cũng không tính là khó giải quyết."

Phong Đình trừng to mắt, "Muội mới không cần gả cho hần."

"Không phải do muội, muội nghĩ lại chuyện bản thân vừa mới làm xem, còn có thể gả ra ngoài mới là có quý."

Cũng không quản huynh muội Phong gia cãi nhau ồm tồm, Trình Mặc trực tiếp kéo Triệu Lập Đông đến bên cạnh thăm vấn.

"Bánh bao nhỏ, việc này có liên quan đến nàng đi?"

Nào có chuyện khéo như vậy chứ, toàn bộ chó đều chạy đến đây, Phong Đình không kịp mặc quần áo bị dọa sợ mới dính lên người Vương Hi Bảo.

Nàng lập tức thề thốt phủ nhận, "Thật sự không phải ta làm, ta chỉ nghe thấy nàng hát nên qua đây nhìn một chút thôi, mọi chuyện khác đều không liên quan đến ta."

Về mặt Trình Mặc hoài nghi, "Thật vậy ư? Nàng không sai Xuất Gia Nhân dẫn chó tới đây?"

"Trời đất chứng giám! Đó đều hoàn toàn do con chuột thối đó hành động, không liên quan gì đến ta cả." Triệu Lập Đông đáng thương tội nghiệp nói: "Sao ta có thể tính kế Phong Đình được chứ!"

"Xuất Gia Nhân còn có khả năng này ư? Còn biết giúp Phong Đình se duyên?"

Khiến hần có thể thuận lý thành chương thoát khỏi quấy nhiễu của Phong Đình.

Nàng chớp mắt với hần mấy cái, thân thiết nói: "Nó vốn vô cùng thông minh mà, nó cũng chẳng giúp chàng se duyên sao?"

"Nói cũng đúng." Hần thật sự không có cách nào phủ nhận điều này.

Bánh bao nhỏ này của hần nếu nghiêm túc suy xét, coi như cũng do Xuất Gia Nhân đi ăn trộm đưa về.

Xem ra Xuất Gia Nhân nhà hần cũng vô cùng đặc biệt, chẳng những ăn chay mà còn có thể làm mai nữa!

Lúc này Xuất Gia Nhân đã thành công thoát khỏi con chó hung dữ, chạy về chỗ nàng, nhảy lên vai nàng với dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo đắc ý.

Nàng vươn tay vỗ vỗ nó, trong lòng thầm nghĩ: Làm tốt lắm, chờ một chút nhất định sẽ thưởng ngươi một miếng bánh lớn.

Có sủng vật thông minh lanh lợi, thay chủ nhân suy nghĩ như thế này, nàng đúng thật là rất may mắn!

【 Hết trọn bộ 】

Bạn đang đọc truyện *Ngân Điều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.